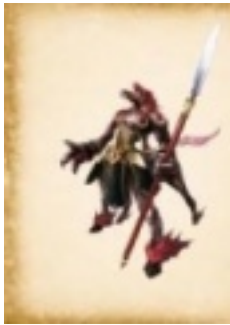

Long Thần

Contents

Long Thần	1
1. Hoàng Đế Và Xi Vương	1
2. Vô Tắc Thiên	3
3. Ma Lực	8
4.	10
5. Quân Ma Loạn Vũ	19
6. Đại Hào Đồ	29
7. Hộ Hoa Sứ Giả	40
8. Vô Tắc Thiên Phục Sinh	48
9. Viễn Du Tây Tạng	58
10. Thông Thể Quán Đỉnh Đại Pháp	65
11. Đại Chiến	74

Long Thần

Giới thiệu

Tại một thời điểm bị lãng quên trong quá khứ. Địa điểm là một bãi chiến trường rộng mênh mông ẩn

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/long-than>

1. Hoàng Đế Và Xi Vương

Tại một thời điểm bị lãng quên trong quá khứ.

Địa điểm là một bãi chiến trường rộng mênh mông âm khí nghi ngút, gió mưa toát bởi, nhật nguyệt vô quang, ngày đêm lẫn lộn.

Chiến tranh đã đến giai đoạn cuối. Máu đã chảy cạn.

Giữa bãi chiến trường đầm máu, có năm con chiến mã chạy theo năm hướng khác nhau, không ngừng nhảy dựng lên phía trước, ngẩng đầu hí vang. Ngồi trên năm con chiến mã là năm kỵ sĩ, toàn thân giáp trụ sáng ngời, thập phần uy vũ. Bọn họ năm người ra sức vung roi quất vào mông ngựa, cố gắng thúc ái mã của mình chạy thẳng về phía trước.

Mỗi con ngựa đều buộc chặt vào một sợi dây chảo to như cánh tay trẻ con, đầu kia của sợi chảo buộc vào đầu và tứ chi của một chiến binh hình dáng dữ dằn hung tợn đang dựa dẫm dưới đất.

Ngũ mã phanh thây!

Người chiến binh ấy toàn thân vận giáp trụ, thân cao hơn mười thước, tứ chi to khỏe lực lưỡng, hai mắt hung quang bắn ra bốn phía, tựa như là ánh chớp ở trên trời cao.

Tả thủ của gã vẫn còn nắm chắc một thanh trọng đao dài tới sáu thước, máu chảy ròng ròng. Nhìn thanh đao của gã có thể tưởng tượng ra, trước khi bị người chế phục hắn đã từng tung hoành ngang dọc trên chiến trường, giết người vô số, gây nên sự khủng bố cho quân thù.

Miệng hắn không ngừng phát ra những tiếng gầm gừ khiến người khác run sợ. Mỗi lần gầm lên, hắn lại vận lực dây dựa, những sợi dây chảo trói chặt vào cổ và tay chân hắn căng như dây đàn, năm con kiện mã bị hắn kéo đến nỗi gần như quay ngược đầu lại. Mặc cho mấy kỵ sĩ trên lưng ngựa ra sức quất roi, quất đến nỗi mông ngựa bật máu, nhưng năm con chiến mã vẫn không thể tiến thêm nửa bước, phanh thây hắn thành năm mảnh.

Xung quanh gã chiến binh dữ tợn ấy là một vòng tròn các chiến binh khác, bọn họ đều điên cuồng gào lên:

- Xi Vưu phải chết. Hoàng Đế tất thắng.

Tiếng gào thét chấn động cả một bãi chiến trường cổ xưa.

Một cơn ác mộng tưởng như không bao giờ dứt.

Một chiến binh thân hình to lớn, lẳng lặng nhảy lên lưng ngựa, phong độ người này cao quý lại lạnh lùng như quân lâm thiên hạ.

Đồ trang sức trên con ngựa của người này thập phần hoa mỹ, mũ bảo vệ đầu mang hình tượng của rồng, khí thế bức nhân. Tất cả những thứ đó làm cho người ta có một cảm giác kỳ lạ về thân phận cao quý của người này.

Đột nhiên, Xi Vưu nằm trên đất gầm lên một tiếng dữ dội như sấm động, đất long núi lở, những binh sĩ ở vòng ngoài cảm thấy khí thế áp bức đáng sợ đó, nhất loạt lùi về sau một bước, tạo nên một khoảng trống rộng lớn ở bên trong hàng rào người.

Chỉ có kỵ sĩ cao quý kia vẫn lạnh lùng, ngồi vững như Thái sơn trên lưng ngựa, chỉ có nhãn thần bắn ra những tia lạnh lẽo.

Xi Vưu lại vận lực vào tứ chi.

Năm con kiện mã vẫn bị hắn kéo lùi mấy bước, năm người kỵ sĩ tức giận gầm lên một tiếng, kiện mã cũng giận dữ hí vang, nhưng tình thế không thể thay đổi.

Cảnh tượng này thật sự kinh thiên động địa, quỷ thần kinh khiếp, Xi Vưu toàn thân hàng trăm vết thương, máu tươi chảy đầm đìa, nhưng hắn vẫn sống như một con ác quỷ không ai có thể giết nổi.

Người kỵ sĩ thân thái cao quý lạnh lùng ấy hét lên một tiếng như long ngâm hổ tiếu, chỉ thấy người rời khỏi lưng ngựa bay vút lên, trên tay nắm một thanh trường thương ánh vàng chói ngời.

Đôi mắt Xi Vưu bắn ra những tia lửa thù hận, điên cuồng thét lên một tiếng, tứ chi kéo lại, thanh đao trong tay trái đưa lên trước ngực, năm con kiện mã bị hắn kéo đến nỗi sùi cả bọt mép, càng lúc càng sát về phía hắn, tựa một bông hoa năm cánh đang từ từ khép lại.

Bầu trời đột nhiên xé làm đôi, một đạo hào quang bổ xuống, người kỵ sĩ phong thái cao quý tay cầm thương từ trên cao lao xuống.

Kỵ sĩ cao quý ấy gầm lên một tiếng, trường thương trong tay đâm thẳng xuống, trong sát na ấy, Xi Vưu không kịp đưa đao lên hộ vệ tâm mạch. Mũi thương phá nát áo giáp của Xi Vưu, đâm thẳng vào tim của hắn.

Xi Vưu thảm thiết kêu lên một tiếng long trời lở đất, tứ chi buông lỏng, lúc ấy bốn con kiện mã đồng thời chạy đi, kéo căng dây chèo, năm sợi dây chèo kêu “pung pung” nhưng vẫn không thể phanh thây Xi Vưu.

Đột nhiên “bang” một tiếng. một âm thanh ầm ầm như sấm động nổ ra, làm bật cả tiếng hoan hô của các binh sĩ.

Người kỵ sĩ cao quý dẫm chân lên ngực Xi Vưu, rút kiếm ra, giơ thẳng lên trời nói:

- Bản hoàng đề thay mặt chư thần thiên địa và nhân danh chính nghĩa, bắt Xi Vưu ngươi phải ngũ mã phanh thây.

Thanh kiếm trong tay nhằm thẳng đầu Xi Vưu chém xuống, cái đầu khổng lồ lập tức rời ra khỏi thân thể lực lưỡng.

Đầu của Xi Vưu lập tức bị ngựa kéo chạy ra xa, để lại trên mặt đất một vết máu dài.

“Băng!”

Máu bay đầy trời!

Tứ chi của Xi Vưu rời khỏi thân hắn, thân thể biến thành năm mảnh. Tứ chi bị bốn con kiện mã kéo về bốn hướng khác nhau. Ngực hắn vẫn bị ngọn trường thương đâm chặt xuống đất, thanh đao bị bắn lên không trung, cắm thẳng xuống đất.

Những binh sĩ trên chiến trường lúc đó liền lùi lại, tạo thành năm con đường dài nhường bước cho năm con kiện mã kéo những mảnh thi thể của Xi Vưu đi qua.

Hoàng Đế nhìn những con tuần mã chạy một ngày một xa, cử kiếm hô to:

- Đem thân thể của Xi Vưu bỏ nơi chân trời góc biển, ta, Hoàng Đế lấy tên là Long lập thệ, khiến hắn vĩnh viễn không bao giờ có thể phục sinh, vĩnh viễn không thể trở lại.

Cái đầu của Xi Vưu lúc đó đã bị kéo xa hơn dặm, nghe Hoàng Đế lập thệ, đôi mắt đã khép chặt chột trợn trừng mở to, cười lên điên cuồng, gào thét:

- Long Thần! Ta nhất định sẽ trở lại!

Đôi mắt lại khép chặt lại, lúc đó hắn mới thật sự chết hẳn.

Dư âm vẫn còn vang lên khắp bốn phương, truyền khắp cả một bãi chiến trường cổ đại.

2. Võ Tắc Thiên

Tháng 9 năm 1999.

NewYork.

Tại phân khu Đông phương, nằm ở phía đông của bảo tàng lớn thứ 3 thế giới ở Mahhattan đang diễn ra một cuộc triển lãm nhận được nhiều sự quan tâm nhất từ trước đến nay.

“Các di vật trong hầm mộ Võ Tắc Thiên.”

Các hiện vật trưng bày ở đây không thiếu gì hãn thế kỳ trân, thế nhưng, được chú ý nhiều nhất lại chính là xác ướp của Võ Tắc Thiên.

Dung mạo của bà ta hoàn toàn tươi trẻ như khi còn sống, không hề có hiện tượng thoái hóa.

Tất cả vé vào xem triển lãm trong vòng ba tháng đều đã bán hết. Những kẻ không may không mua được vé chỉ biết đứng ở cổng nhìn vào thờ dài tiếc nuối.

Để ứng phó với cả triệu người vào xem triển lãm, các nhà quản lý bảo tàng đã phải dùng một biện pháp đặc biệt, đó là mỗi giờ lại dọn dẹp khu vực triển lãm một lần, mời lượt khách tham quan cũ ra, để nhường cho đợt khách mới vào.

Hôm nay là ngày triển lãm cuối cùng, hơn năm nghìn người đang xếp hàng trong tâm trạng đi vào trong hội trường triển lãm.

Trong dòng người đang từng bước tiến vào hội trường đó, có một người da đen đeo kính râm che kín nửa mặt, người vận một bộ lễ phục là thẳng cứng.

Gã ta đặc biệt thu hút người khác, thứ làm gã ta trở nên thu hút người khác không phải ở bộ y phục đắt tiền, gã đang mặc trên người, cũng không phải thân hình cao to như một vận động viên, hay những cơ bắp cuộn cuộn sức mạnh của gã, mà vì khuôn mặt gã như được phủ một lớp sương lạnh, khiến người khác cảm thấy vô cùng lạnh lẽo, đối lập hoàn toàn với những người khác đang trầm trồ ngưỡng mộ ngắm những cổ vật được trưng bày ở bảo tàng.

Người da đen ấy hiển nhiên rất chú ý đến bề ngoài của mình, dường như mỗi sợi tóc đều ở đúng vị trí nó nên ở. Khi gã đi đến trước một cái chén quý dùng lục ngọc tạc thành, gọi là “Văn Long cao túc bôi”, đôi mắt chợt bắn ra hai tia lạnh lẽo, nhìn trừng trừng vào con rồng xanh đang nhe nanh múa vuốt trên thân chén, lạnh lùng hừ một tiếng.

Một ông già đứng cạnh gã thấy vậy liền hỏi:

- Anh không thích cái chén này sao?

Người da đen không hề nhìn sang, lạnh lùng gằn từng chữ một:

- Tao không thích rồng!

Giọng điệu của gã mang theo một sự hận thù sâu sắc.

Ông già bất giác không tự chủ được, toàn thân toát mồ hôi lạnh, lảo lảo đi đến một tủ triển lãm khác.

Người da đen quét ánh mắt một vòng, rồi luồn qua đoàn người dày đặc đang ngắm nhìn các hiện vật đời Đường, đi sang phòng trưng bày bên cạnh. Hắn lại đưa mắt nhìn khắp phòng, rồi lại đi đến một phòng khác, tựa hồ đối với những hiện vật bày ở đây chẳng có chút hứng thú gì.

Đến căn phòng cuối cùng, đôi mắt của hắn chợt sáng bừng lên, kẻ đi săn đã tìm thấy con mồi.

Ở giữa của căn phòng là một cái tủ kính dài tới mười tám thước, rộng mười thước, xung quanh vây kín người, khiến những người ở ngoài hoàn toàn bị che khuất tầm nhìn không thể nào thấy trong tủ kính trưng bày hiện vật gì?

Người da đen thần bí ấy không chen vào đám người đang vây quanh tủ kính, gã lại lặng lẽ đi đến một góc vắng người. Rồi gã đặt tay lên tường, gắn một thứ gần giống hộp diêm lên đó, màu sắc của thứ đó trùng với màu sơn tường, vì thế nếu không để ý thì khó mà phát hiện ra được, hắn ta đứng ở đó khẽ chuyển mình mấy cái rồi lại dùng thủ pháp tương tự gắn thêm ba món đồ giống hộp diêm ấy lên vách tường.

Mọi người khi đó đều say mê ngắm những cổ vật đời Đường, chẳng ai để ý đến hành động lạ thường của người da đen. Hơn nữa, hành động của hắn lại vô cùng lão luyện, mượn hàng rào người che lấp thị tuyến của nhân viên bảo vệ, làm một cách thần không biết, quỷ không hay.

Ở trước tủ kính lớn giữa phòng, một cô gái tóc vàng xinh đẹp, đeo phù hiệu nhân viên bảo tàng đang giới thiệu cho mọi người về thứ ở trong tủ kính.

Cô gái xinh đẹp ấy miệng hoa hé nở, giọng nói rất truyền cảm:

- Ở trong tủ kính trước mắt các vị đây, chính là vị nữ Hoàng Đế duy nhất trong lịch sử Trung Quốc, Võ Tắc Thiên!

Một khách nữ than phục nói:

- Ô, thật không thể tin nổi, bà ta vẫn còn trẻ đẹp như vậy, làn da còn trắng trẻo mịn màng hơn cả người sống.

Người da đen thần bí rất cao, người cao nhất trong đám khách cũng thấp hơn gã đến nửa cái đầu. Gã chen thêm vài bước, ánh mắt nhìn như đóng đinh vào xác ướp Võ Tắc Thiên.

Võ Tắc Thiên vận một bộ y phục dát vàng long lánh, đầu đội vương miện. Đôi mắt phụng của bà ta đang khép hờ, khiến người ta nghĩ bà chỉ đang say ngủ, đôi mắt ấy mở ra nhất định có thể thấu hồn đoạt phách chúng nhân.

Cô gái tóc vàng nói:

- Đây cũng là một vấn đề mà các nhà khảo cổ học và các nhà khoa học đang nghiên cứu nhưng vẫn chưa giải đáp được. Theo các tư liệu lịch sử, Võ Tắc Thiên chết năm bảy mốt tuổi, nhưng hiện nay tại sao bà ta vẫn như chỉ mới khoảng hơn ba mươi tuổi, vấn đề này chưa ai có thể giải thích được.

Mọi người rì rầm bàn tán không ngớt, nên biết thi thể được bảo toàn không hề hư hoại, giống như người sống đã là một chuyện kỳ lạ hiếm có trên đời. Vậy mà ở đây, Võ Tắc Thiên sau khi chết hơn một nghìn năm sau, thi thể trẻ lại hơn bốn chục tuổi, thật là một chuyện lạ thường xưa nay chưa từng thấy, thậm chí chưa từng có ai nghe qua.

Một khách nam nói:

- Nghe nói trong lăng mộ của mình, Võ Tắc Thiên để lại một lời nguyện, mộ mà bị phá nhất định sẽ có tai họa xảy ra.

Cô nhân viên tóc vàng cười nói:

- Nếu như giả thuyết ấy đúng thì đội khảo cổ hai năm trước đi vào lăng mộ đã gặp phải tai nạn rồi, thế nhưng mỗi người bọn họ hiện nay đều sống rất khỏe mạnh và nổi tiếng. Chúng ta có thể thấy, đó chỉ là sự mê tín của người thời cổ.

Từ trong đoàn người tham quan phát ra một tiếng “hừ” nhẹ, cô gái tóc vàng hốt nhiên quay đầu nhìn, chạm phải ánh mắt lạnh lùng, khắc nghiệt vô tình của người da đen thần bí, bất giác giống như ông già khi nãy, mắt đi tự chủ, khẽ run lên một cái, toàn thân toát mồ hôi lạnh, đầu cúi thấp, hướng ánh mắt xuống đất, nhất thời quên cả tiếp tục giới thiệu cho đoàn khách tham quan.

Đúng lúc, trong phòng trưng bày vang lên tiếng chuông “ding đoong”, từ trong loa một giọng nam lịch sự nói:

- Đã đến lúc bảo tàng đóng cửa, các vị quan khách xin mau rời khỏi khu trưng bày!

Các nhân viên bảo vệ được vũ trang từ những cửa khác nhau đi vào, thuyết phục những người vẫn còn lưu luyến ra khỏi phòng trưng bày.

Người da đen bước đến trước xác ướp Võ Tắc Thiên, đôi mắt bắn ra những tia sáng quái dị, dường như hắn ta và vị nữ Hoàng Đế oai danh lẫy lừng đã chết các đây một ngàn hai trăm chín mươi năm kia có một mối quan hệ gì đó rất đặc biệt.

Cô nhân viên bảo tàng tóc vàng lúc này đang rời khỏi phòng trưng bày, quay đầu lại nhìn thấy gã, đột nhiên có cảm giác bất an, bèn đi đến cạnh một nhân viên bảo vệ ở gần đó, thì thầm nói:

- Mau mời người kia ra khỏi phòng trưng bày!

Rồi mới yên tâm đi ra ngoài.

Anh ta khẽ gật đầu, bước về phía người da đen thần bí.

Đến trước mặt gã, tay nhân viên bảo vệ nói:

- Thời gian đã hết, xin mời ngài ra ngoài!

Người da đen thần bí vờ như không nghe thấy, lặng lẽ cho tay vào túi sau.

Tay nhân viên bảo vệ chợt động tâm, lùi lại nửa bước, bàn tay đặt lên cán cây dùi cui ở eo. Thì ra gã rút từ trong túi ra một cái lược, dùng ánh phản chiếu qua tử kính triển lãm để chải đầu. Khi ấy, tay nhân viên bảo vệ mới nhìn kỹ thì ra người da đen này đeo một chiếc nhẫn kim cương khá lớn, ít nhất cũng phải đến

mười cara. Anh ta để ý nhìn tiếp thì thấy người này toàn thân đều là kim cương, khuy áo ở cổ tay, khuy áo ngực tất cả đều bằng kim cương. Xem ra người da đen này đối với kim cương có sự yêu thích đặc biệt.

Nếu như tất cả số kim cương trên người hắn đều là thật, đem bán rẻ cũng phải tới cả triệu đô la.

Tất cả những khách tham quan khác đã lần lượt rời khỏi phòng triển lãm, cả căn phòng lớn chỉ còn lại mười tay nhân viên bảo vệ và người da đen thần bí kia. Hắn ta vẫn đứng trước tủ kính chẳng đầu. Nhưng dường như các nhân viên bảo vệ không hề lo lắng, họ là những người đến từ công ty bảo vệ danh tiếng nhất nước Mỹ, được huấn luyện bài bản, có thể sẵn sàng ứng phó với mọi tình huống bất lợi xảy ra, huống hồ bây giờ ở trong phòng triển lãm chỉ có một người duy nhất.

Giọng nam lại từ trong chiếc loa phát ra:

- Các nhân viên bảo vệ kiểm tra xem còn khách tham quan không? Tất cả các cửa sẽ đóng lại trong vòng mười lăm phút nữa. Hệ thống an ninh sẽ kích hoạt trong mười sáu phút nữa.

Nhân viên bảo vệ đứng cạnh người da đen thần bí không kiên nhẫn được nữa liền nói:

- Thưa ngài, mời ngài lập tức ra ngoài!

Các nhân viên bảo vệ khác liền vây gã lại, thần sắc bất thiện.

Tay bảo vệ kia định đặt tay lên vai người da đen thần bí kia, ngón tay chưa kịp chạm vào người hắn thì bất thành linh hắn “hừ” một tiếng, lách người đâm mạnh vào sườn tay bảo vệ kia. Cú đâm rất mạnh, tiếng xương gãy kêu răng rắc. Tay nhân viên kia gục xuống như một bao thịt, nhưng ngay lúc đó người da đen thần bí kia liền nhấc bổng anh ta lên, ném mạnh làm anh ta bay như một chiếc điều đứt dây, một tay bảo vệ khác đỡ anh ta lại, nhưng sức ném quá mạnh, khiến cả hai lăn long lốc dưới đất.

Các nhân viên bảo vệ khác thấy thế, sắc mặt không hề thay đổi, nhưng lần lượt rút dùi cui ra vây người da đen thần bí vào giữa.

Sắc diện người da đen thần bí đó biến đổi dị thường, vặn khớp cổ tay răng rắc, đồng thời từ từ cởi các cúc áo ở cổ tay.

Ầm! Ầm!

Trời rung đất chuyển, gạch đá bay tung tóe.

Cả phòng trưng bày bị bao phủ bởi bụi và các mảnh vỡ nhỏ. Khắp phòng vang lên tiếng kêu la của các nhân viên bảo vệ bị gạch đá rơi làm bị thương.

Sau khi bụi mù đã lắng xuống, thì ra bốn vật thể hình chiếc hộp nhỏ mà người da đen kia đã gắn lên tường lúc nãy đã phá thủng một lỗ thủng rộng đến hơn mười thước. Hiển nhiên những chiếc hộp đó là thuốc nổ, hơn nữa đó còn là loại mạnh nhất.

Người da đen đó để mặc gạch đá bay vào người mình, hình như không hề có cảm giác đau đớn, thậm chí không hề chảy máu.

Hơn mười tay nhân viên bảo vệ may mắn thoát chết, nhưng ai cũng bị gạch đá rơi vào làm vỡ đầu chảy máu, ngã lăn trên nền đất. Lúc đó họ đã biết sự việc bất tường, loạng choạng đứng dậy. Trong quang cảnh bụi mờ mù mịt ấy, bỗng một âm thanh quái dị vang lên, đó là âm thanh “bíp, bip” của đồ điện tử.

Một nhân viên bảo vệ hô:

- Hắn ta ở kia!

Người da đen thần bí vẫn đứng trong làn khói bụi mù mịt, thần thái an nhiên, không hề có một chút gì lo lắng.

Một âm thanh kỳ dị từ lỗ thủng trên tường truyền lại, âm thanh càng lúc càng lớn, trong lúc mọi người chưa biết đó là cái gì, thì lại “ầm” một tiếng nữa. Một chiếc xe tải hạng nặng từ lỗ thủng trên tường lao vào, hút cho lỗ thủng vỡ to thêm.

Chiếc xe tải húc hết mọi thứ dồn vào trước tủ triển lãm, bắt kể gạch đá, hay người đều bị dồn đồng vào. Chiếc xe tải bất chấp mọi chướng ngại vật trên đường lao thẳng đến giữa gian triển lãm, dừng ngay trước mặt của người da đen thần bí, tựa như một con chó ngoan ngoãn đứng trước ông chủ, thì ra người da đen thần bí trong tay đang nắm một chiếc điều khiển vô tuyến dài hơn cái bật lửa một chút.

Khắp nơi đều vọng lại tiếng bước chân, toàn bộ nhân viên bảo vệ trong bảo tàng đều đang chạy đến đây.

Người da đen đó khê động thân mình, nhanh như quỷ mị đến bên cạnh chiếc xe tải, rút từ gầm xe một vật giống như khẩu súng đại liên, hướng về phía những nhân viên bảo vệ chạy đến nhấn nút.

Một luồng khói trắng từ trong chiếc xe phun ra, cả gian phòng triển lãm lập tức bị che phủ.

Các nhân viên bảo vệ hít phải luồng khói trắng, lập tức mắt mũi chảy nước, hắt hơi liên tục.

Trong làn khói dày đặc đó phát ra tiếng súng ầm ầm, máu thịt của các nhân viên bảo vệ bay tung tóe, từng người từng người ngã xuống, nhất thời không ai dám mạo hiểm lao tới.

Người da đen thần bí liền chuyển hướng nòng súng, hướng về phía tủ kính đặt di hài Võ Tắc Thiên bắn một cách điên cuồng.

Tủ kính vỡ tan ra như cát.

Người da đen bước vào trong tủ kính, một tay đưa vào trong quan tài đá, luồn vào dưới eo lưng của Võ Tắc Thiên bẻ bà ta lên. Đứng vào giây phút tay hắn tiếp xúc với thân thể của Võ Tắc Thiên ấy, toàn thân chợt chấn động, thần sắc đại biến.

Hắn nghe thấy một tiếng kêu gào điên cuồng như từ trong hư vô vọng lại hiện thực, lại như vọng ra từ trong tâm linh sâu thẳm của hắn.

Âm thanh điên cuồng đó gào thét:

- Ta nhất định trở lại!

Âm thanh nghe như thiên binh vạn mã cùng lúc gào thét vọng về.

Người da đen thần bí kia bất chợt buông lỏng tay, đánh rơi thi thể Võ Tắc Thiên rơi trở lại quan tài.

Lúc đó, đôi mắt của Võ Tắc Thiên đột nhiên máy động, nhưng người da đen kia do quá trấn động nên không để ý đến.

Người da đen ấy lặng người đi lắng nghe, nhưng âm thanh đó ngày một mờ nhạt dần, thay vào đó là tiếng tụng kinh, tiếng chuông chùa, một hình ảnh hiện ra trong não hắn. Đó là một ngôi chùa to lớn nằm trên một ngọn núi cao, hắn ta dường như được nhìn thấy ngôi chùa ấy từ trên không trung, sau đó cảnh vật mờ dần, âm thanh ngày càng trở nên xa vời, một bóng ảnh chợt thoáng qua, dường như đó là một thanh trường đao dài, phát ra ánh sáng khiếp người.

Tiếng súng làm hắn ta thoát li thế giới ảo tưởng trở lại hiện thực, lập tức tiếp tục bóp cò súng, đánh bật những nhân viên bảo vệ đang muốn lao lên, sau đó vác thi thể của Võ Tắc Thiên lên vai, đi về phía đuôi xe. Mặc dù hắn ta không hề đeo mặt nạ phòng độc, nhưng không hề bị ảnh hưởng bởi thứ khói đang làm cho các nhân viên bảo vệ vừa hắt hơi vừa sổ mũi kia.

Từ bên ngoài lỗ thủng vọng lại tiếng còi xe cảnh sát, tiếng loa phát thanh phát ra:

- Anh đã bị bao vây, lập tức buông vũ khí đầu hàng, đặt hai tay lên đầu...

Người da đen kia lấy ra chiếc điều khiển nhỏ, đưa tay ấn mấy cái, đuôi xe lập tức mở ra, một chiếc băng sắt bật ra, hạ đến trước mặt hắn mới dừng lại, phát ra một tiếng “coong”.

Người da đen thần bí đó vác thi thể Võ Tắc Thiên trên vai, bước vào trong thùng xe, một tiếng động nhẹ phát ra, sau đó từ trong thùng xe một chiếc xe đua màu đỏ phóng vọt ra, tốc độ nhanh như điện xẹt lao thẳng ra đường cái, chạy thẳng về phía phải.

Hai bên đường đông nghịt xe cảnh sát, mấy chục viên cảnh sát đang sẵn sàng chiến đấu.

Thế nhưng lúc đó không có ai nghĩ đến sẽ phải đối diện một chiếc xe đua hiện đại như vậy, việc làm người ta kinh ngạc hơn nữa chính là ở cạnh hai chiếc đèn pha phóng ra hai quả tên lửa. Hai quả tên lửa bắn thẳng vào hai chiếc xe cảnh sát ở bên đường, hai chiếc xe bị nổ bắn tung lên trời như pháo hoa.

3. Ma Lực

Tại một thần điện nằm dưới lòng đất, không khí vô cùng nghiêm trang trọng thể.

Trong thần điện đặt một bức tượng Đại Nhật Như Lai ngồi xếp bằng tròn cao tới mười trượng, lưng đứng vai thẳng hai tay đặt trên đùi, lòng bàn tay có một cái lông bằng pha lê lớn, đặt trên một thạch tòa cao hai thước, ánh nền ở bốn phía chiếu vào pha lê lung linh huyền ảo khiến người ta lóa mắt.

Trong lòng pha lê trên thạch tòa đặt một cái giá bằng đồng xanh, trên giá gác một thanh đao lưng dày dài sáu thước, hình dáng đơn giản, chuôi đao chạm một hình thù quái dị, người chẳng giống người, thú chẳng giống thú, trên đầu có hai cái sừng, vô cùng đáng sợ. Đó chính là thứ vũ khí mà năm xưa Xi Vưu đã sử dụng.

Thanh ma đao không chịu nằm yên, ở bên trong lòng pha lê không ngừng rung động, va vào giá đao bằng đồng phát ra những âm thanh đĩnh đĩnh đang đang. Đao không giống như mọi thanh đao khác, mà là một ma vật đang giãy giụa muốn rời khỏi chiếc lồng pha lê, tựa hồ đang tuân theo mệnh lệnh của một thể lực thần bí nào đó muốn thoát ra khỏi chiếc lồng.

Trên chiếc lồng pha lê có dán một mảnh da dê hình vuông dài rộng ba thước. Bên trên mảnh da dê có những vết tích lốm đốm, viết chỉ chít vô số những phù chú của đạo phật. Nhìn về ngoài tiêu điều của mảnh da dê, có thể thấy được nó đã trải qua một khoảng thời gian rất lâu đời.

Tượng Đại Nhật Như Lai và chiếc lồng pha lê nằm ở giữa tòa thần điện này, tựa như trung tâm của một đóa “mạn đà la”. Lấy đại tượng và chiếc lồng làm hạt nhân, từ trong ra ngoài vây quanh ba vòng lớn, vòng ngoài cùng rộng tới hơn ba chục trượng. Ba vòng tròn này đều dùng đất mà tạo thành, bày đầy những tượng phật, pháp khí, kỳ phước, hướng về phía tượng Đại Nhật Như Lai ở trung tâm.

Từ chân tượng Đại Nhật Như Lai ở trung tâm thần điện tỏa ra bốn con đường đất nhỏ, phân thành bốn hướng đông, tây, nam, bắc dẫn đến bốn cánh cửa ở bốn hướng.

Ở những chỗ tiếp xúc của bốn con đường nhỏ và ba vòng tròn, đều có một đài tròn, trên mỗi đài có một đóa hoa sen bằng đồng, tổng cộng tất cả có mười hai đài sen.

Lúc này, trên mỗi đài sen đều có một vị lạt ma mặt tông, mỗi người bọn họ trên tay nâng một ngọn nến thơm đang cháy, ánh nền chiếu xuống, có thể thấy được bốn vách tường đều chạm nổi tượng chư phật. Thần điện bao trùm một không khí trầm lắng. Mười hai vị lạt ma đang niệm kinh Kim Cương. Mỗi họ vẫn mím chặt, nhưng trong miệng không ngừng lầm rầm, niệm nhưng không phát ra âm thanh. Đôi mắt của Đại Nhật Như Lai như mở ra, lại như đóng lại, lặng lẽ nhìn xuống thanh ma đao đang không ngừng dấy dựa trong chiếc lồng bằng pha lê trong tay ngài. “Đĩnh!” Từ cánh cửa phía nam phát ra một âm thanh trong trẻo, năm kẻ bốn cao một lùn xuất hiện, hướng về phía đài trung tâm cất bước. Ánh nền kéo dài những cái bóng ở sau lưng họ, cảnh quang thập phần quái dị. Người đi đầu tiên cũng là người lùn nhất, ông ta mặc một chiếc áo choàng của hoạt phật (màu đỏ và vàng), hai tay chấp lại, thần sắc uy nghiêm, mỗi một bước đều như đang phải mang trên vai gánh nặng ngàn cân, tựa hồ vĩnh viễn không thể bước đến gần chiếc lồng pha lê. Phía sau lưng ông ta là bốn lạt ma trẻ tuổi đặc biệt khác thường, khoảng chừng mười tám hai mươi tuổi. Hai người đi trước, một người cầm bút lông, một người tả thủ xách búa đồng, hữu thủ xách chuông, thanh âm vừa rồi là do hấn phát ra. Hai người phía sau một người tay nâng pháp đao dài hai thước, người kia tay cầm kinh luân, không ngừng chuyển động. Mười hai vị lão hòa thượng ngồi trên liên hoa đài đã ngừng niệm Kim Cương kinh chuyển qua Liên Hoa Tụng, âm thanh rõ ràng, âm điệu không nhanh cũng không chậm, từng chữ từng chữ rõ ràng, họ đang niệm giảng ma chú, hai tay không ngừng làm thủ ấn trừ ma. Phạn âm cất cao trong thần điện. Hoạt phật dưới sự hộ tống của bốn tên lạt ma trẻ tuổi, chậm chậm bước về phía lồng thủy tinh. Đôi mắt của ông ta mở bừng ra, thần quang như điện nhìn trừng trừng vào thanh ma đao đang không ngừng rung động phát ra những âm thanh đĩnh đĩnh đang trong chiếc lồng. Hoạt phật

khê động tả thủ, các lạt ma liền đồng thời đưa tay dập tắt ngọn nến lớn trong tay mình, không để ý tới bóng tối bao trùm lên cả thần điện dưới lòng đất.

Cánh cửa ở trên nóc thần điện chuyển động.

Một luồng kim quang chiếu thẳng xuống thần điện, sau đó luồng sáng to dần to dần và biến thành hình trụ tròn. Thì ra cánh cửa ấy mở ra một lỗ hình tròn ở trên nóc thần điện, để cho ánh mặt trời chiếu rọi vào trong thần điện tối tăm. Ánh sáng đó chiếu thẳng vào chiếc lồng pha lê. Pha lê phản chiếu ánh mặt trời thành muôn vạn đạo hào quang chiếu khắp thần điện. Khi ánh sáng chiếu vào thân thanh ma đao, nó lại càng rít lên những tiếng lạnh lạnh, sau đó biến thành những tiếng cọt két chít chít sắc nhọn, thân đao lại càng rung động dữ dội hơn, dường như nó được ánh mặt trời tiếp thêm sức mạnh, dấy dựa lồng lộn không thôi. Các lạt ma liền im lặng trở lại, trong thần điện chỉ còn tiếng kêu quái dị của thanh ma đao. Hoạt phật cao giọng niệm :

- Ma ha ti lư già na, quang minh biến chiếu thiên hạ, vô hữu hắc dạ, vô hữu bất chiếu.

Ông ta niệm xong, hai tay giơ cao, lòng bàn tay hướng về phía miếng da dê dán trên lồng pha lê ấn xuống. Sự lạ liền xảy ra, khi đôi tay ông ta tiếp xúc với mảnh da dê, âm thanh do ma đao phát ra lại tăng lên nhiều lần, thanh ma đao từ từ rời khỏi chiếc giá, lơ lửng bên trong chiếc lồng kính, không ngừng rung động. Đôi tay hoạt phật đặt trên mảnh da dê cũng không ngừng run rẩy, từ trong lồng pha lê xuất hiện một luồng phản chấn cực mạnh, “ầm” một tiếng, hoạt phật liền bị bắn lùi về phía sau. May cho ông ta, bốn tiểu lạt ma đứng sau đã lướt tới đỡ lấy. Hoạt phật đứng dậy liền tiếp tục lao về phía lồng pha lê, tên tiểu lạt ma phía sau rất tinh minh, lập tức giơ cao bút lông nguyên sa, chuẩn bị cho hoạt phật viết thêm lên tấm da dê một đạo bùa chú áp chế thanh ma đao. Ma đao ngày càng rung động dữ dội, ánh mặt trời chiếu vào nó phản xạ đến cả những góc tối tăm nhất của thần điện, biến thành một cảnh tượng quỷ ma cuồng vũ. Hoạt phật không thềm nhìn tới bút lông nguyên sa, hét lớn:

- Thượng Trí, pháp đao!

Thượng Trí hơi khê chau mày, lập tức dâng pháp đao. Hoạt phật miệng lầm rầm niệm chú, nâng cao pháp đao, đặt ngang mi tâm của mình. Chúng tăng lập tức cao giọng niệm chú, hỗ trợ pháp uy. Hoạt phật đưa ngón tay trở của bàn tay phải ra phía trước, tay trái cầm đao, lưỡi đao cắt một đường thẳng tắp vào ngón tay. Một đốm ngón tay của hoạt phật văng ra, máu tươi bắn ra từ vết thương. Hoạt phật không hề do dự, đưa tay dùng máu của mình vẽ lên tấm da dê một đạo bùa chú, có điều đạo bùa chú này khác hẳn với những đạo bùa khác trên tấm da dê, nó là một đạo huyết phù, thể hiện tình hình trở nên vô cùng nguy cấp. Ánh sáng từ lỗ hổng trên nóc thần điện ngày càng mạnh mẽ, mặt trời đã lên giữa đỉnh đầu, ánh sáng trực tiếp chiếu thẳng vào thần điện, phản chiếu qua thân kiếm như muôn đạo hào quang. Hoạt phật bỗng giơ cao hai tay, các lạt ma liền cùng lúc ngừng tiếng niệm chú. Ma đao rung thêm mấy cái nữa rồi rơi lại vào giá đao, im lặng bất động tựa hồ nhưng chưa từng động đậy. Các lạt ma lại tiếp tục niệm kinh. Trên mặt hoạt phật lộ ra nét mệt mỏi, lão đảo lùi lại nửa bước, bốn tiểu lạt ma liền chạy lại đỡ ông. Hoạt phật chỉ khê lắc đầu từ từ quay người bước ra ngoài, bốn tiểu lạt ma liền lật đật chạy theo. Đi ra đến cửa, hoạt phật quay đầu lại nhìn vào thanh ma đao đặt giữa thần điện nói:

- Ta liệu mười kiếp tu hành, dùng huyết phù áp chế lực lượng của ma đao, không biết có thể duy trì được bao lâu?

Một tiểu lạt ma tên là Thượng Tuệ nói:

- Ma đao bắt đầu từ tối qua mới bạo phát hung tính, đây là chuyện chưa từng xảy ra, lẽ nào cái chuyện Ma Vương phục sinh vào năm 1999 là sự thật?

Hoạt phật nói:

- Vừa rồi khi ta đưa tay áp chú, tâm linh đột nhiên vượt qua không gian và thời gian, tiếp xúc với sáu con ác linh.

Một tiểu lạt ma khác là Thượng Giới nói:

- Làm sao như thế được? Tương truyền chỉ có một Ma Vương thôi mà?

Hoạt phật khê lắc đầu nói:

- Ta cũng chưa hiểu rõ, trong sáu con ác linh kia, có hai con rất trầm tĩnh yếu nhược, một con tựa hồ như đang ngủ.

Thở dài một tiếng rồi ông ta lại nói tiếp:

- Đại tai kiếp của nhân loại e rằng cách chúng ta không còn xa nữa, khi mà ma đao phá vỡ được cái lồng nhốt nó, chính là lúc Ma Vương phục sinh. Ôi! Xem ra chỉ có một người có thể ngăn cản sự việc này xảy ra.

Bốn tiểu lạt ma đồng thanh nói;

- Đúng vậy, chỉ có người đó.

Hoạt phát quay lại nhìn ma đao, trầm giọng nói:

- Cần phải cảnh báo cho người ấy, Ma Vương đang trên đường trở lại nhân thế, đi tìm ngay Long Thần về đây cho ta.

4.

Sắp tới giờ tan tầm.

Trên con phố chính của một thành phố lớn, một người thanh niên mặc bộ đồ tây trắng đứng, thần thái tôn quý đang đi trong biển người. Đôi mắt của anh ta rất có thần khí, khi nhìn thẳng thì khiến người ta thấy một sự nghiêm khắc lạnh lùng, nhưng hai con ngươi lại chuyển động vô cùng linh hoạt, thật đúng là khi tĩnh thì im lìm như xử nữ, khi động thì linh lẹ như hổ rừng.

Tay trái của anh ta xách một cái cặp da đen, xem ra người này so với các tay công nhân cổ cồn cả ngày ngồi trong văn phòng không khác gì mấy. Nhưng anh ta lại vô cùng ung dung tiêu sái, anh khí ngời ngời, chính là cái khí chất đặc biệt này khiến cho người khác ở trong biển người mênh mông, chỉ cần nhìn một cái là có thể nhận ra anh ta ngay.

Anh ta vừa đi vừa để ý quan sát những người xung quanh, có thể thấy rằng anh ta đang cảnh giác cao độ, nhưng không biết anh ta đang giới bị cái gì?

Những bước chân mạnh mẽ đưa anh ta đến trước một quầy báo.

Người bán báo là một người đàn bà trung niên nhan sắc tầm thường, tên gọi Từ Nương Hồng Cô, mới nhìn thấy người thanh niên lập tức trên mặt nở ra một nụ cười tham lam, cao giọng gọi :

- Long tiên sinh! Chào ông! Hôm nay muộn thế!

Thái độ của người thanh niên họ Long trái ngược hẳn với thường ngày, đôi mắt nhìn như đồng đinh vào một tờ báo đang mở, sắc mặt hết sức nghiêm trọng,

Hồng Cô nhìn theo ánh mắt của người họ Long, rút tờ báo lên, đưa cho anh ta rồi nói:

- Trên thế giới này không ngờ lại có chuyện kỳ lạ như vậy. Nhưng mà Võ Tắc Thiên thật là không tầm thường. Chết hơn một ngàn năm rồi vẫn còn có người đến cướp xác.

Tiếp đó liếc mắt đưa tình với người thanh niên kia nói tiếp:

- Thực ra người chết có gì tốt chứ, đàn bà phải sống động hoạt bát mới thú vị chứ!

Người thanh niên tiếp lấy tờ báo, quay người bỏ đi, lời của Hồng Cô nói anh ta dường như không hề để vào tai.

Nhìn bóng người thanh niên xa dần, Hồng Cô tức đến nghiêng răng kèn kẹt, đột nhiên nhớ ra một chuyện, kêu lớn:

- Long tiên sinh, ông chưa trả tiền.

Người thanh niên đã đi xa hơn mười bước, bất ngờ quay người, khẽ phát tay một cái. Một đồng năm đồng quay tít bay về phía sạp báo. “Đing!” âm thanh vui tai phát ra từ chiếc giỏ tre đựng tiền của Hồng Cô. Vì

đồng tiền có lực xoáy nên vừa chạm vào những đồng tiền khác trong giỏ, liền làm cho chúng bắn tung lên, thế nhưng không một đồng nào bay ra ngoài, quả là tuyệt kỹ hiếm có.

Hồng Cô há hốc mồm kinh ngạc.

Người thanh niên vừa cười vừa nói vọng lại:

- Không cần tìm nữa!

Trong tòa nhà lớn, hàng ngàn nhân viên đang cần cù làm việc.

Một cô gái xinh đẹp ngồi trước cái bàn đặt bên cạnh phòng cổ vấn tài chính, hiển nhiên là một cô thư ký. Cô ta đang bận rộn với việc chỉnh lí những văn bản đang bày bừa bộn trên bàn.

Một cô gái ăn mặc lộng lẫy sau khi tan sở đi qua trước mặt cô thư ký nói:

- Chân Ni! Ông xếp đẹp trai của cô hôm nay có rảnh không?

Chân Ni ừm một tiếng nói:

- Có rảnh cũng không đến lượt Mã Lệ cô!

Đột nhiên cô ta nhớ ra chuyện gì, liền nói:

- À, đến giờ nghe bản tin rồi.

Nói rồi đưa tay ấn vào chiếc điều khiển vô tuyến, mà hình ti vi lập tức lóe sáng.

Vừa kịp lúc phát thanh viên bắt đầu nói.

- Di thể của Võ Tắc Thiên đã bị người cướp đi hơn chín mươi tiếng đồng hồ, nhưng cảnh sát Mỹ vẫn đang bó tay, chưa tìm ra manh mối gì, e rằng di thể của Võ Tắc Thiên đã bị vận chuyển ra nước ngoài. Chúng tôi đã đặc biệt phỏng vấn nhà tài trợ chính cuộc triển lãm này, nhà triệu phú Vũ Phu người Nhật Bản.

Nghe nói tới tên ngài Vũ Phu, mọi nhân viên khác đều tạm ngừng công việc, quay lại xung quanh chiếc ti vi, hình như cái tên này còn hấp dẫn họ hơn cả việc di thể Võ Tắc Thiên bị cướp đi.

Đúng lúc đó người thanh niên họ Long khi nãy bước vào trong tòa nhà, đi về phía căn phòng treo biển Cổ Vấn Tài Chính.

Mọi người đang tập trung chú ý vào màn ảnh ti vi, không để ý thấy anh ta bước vào.

Trên ti vi, một thân sĩ trung niên tướng mạo bệ vệ oai phong đang ngồi cạnh một phóng viên.

Người phóng viên dùng tiếng Anh hỏi ông ta:

- Vũ Phu tiên sinh, ông là người tài trợ chính cho cuộc triển lãm lần này. Có thể nói, nếu không có ông thì không có cuộc triển lãm này, bây giờ sự việc bất hạnh đã xảy ra, xin hỏi ông có cảm tưởng gì?

Vũ Phu khẽ cười một tiếng, khí thế uy phong, nói với giọng trầm hùng:

- Người Trung Quốc nói, nhất ẩm nhất trái, quân hữu tiền định, việc gì phải đến sẽ đến, chẳng gì có thể ngăn nổi.

Một nữ nhân viên ngồi trước ti vi nói:

- Nhìn kìa, ông ta thật là quyến rũ, cách nói chuyện cũng khác hẳn người thường.

Một nhân viên nam giọng châm biếm nói:

- Nếu tôi mà nhiều tiền như ông ta, nói chuyện cũng quyến rũ và khác hẳn người thường.

Nữ nhân viên kia lườm bàu mắng:

- Đi chết đi!

Lúc đó người thanh niên họ Long đưa tay vặn tay nắm cửa căn phòng, chuẩn bị bước vào trong, nghe thấy Vũ Phu trả lời phỏng vấn, bất giác đổi ý, quay người đi về phía sau lưng đám người đang xem ti vi.

Người phóng viên hiển nhiên cũng không nghĩ đến Vũ Phu lại trả lời như vậy, kinh ngạc hỏi:

- Vũ Phu tiên sinh, ý của ông là di thể Võ Tắc Thiên cần phải bị cướp đi sao?

Vũ Phu nói:

- Xin lỗi! Làm anh hiểu lầm rồi, tôi chỉ muốn nói đứng trước vận mệnh, sức người thật vô cùng nhỏ bé, việc cần phải xảy ra, thế nào rồi cũng xảy ra. Chúng ta cần phải chấp nhận sự an bài của vận mệnh. Cảm ơn các vị.

Nói rồi cúi người thấp xuống chào.

Cuộc phỏng vấn kết thúc.

Mọi người từ từ tản ra, rì rầm bàn tán.

Người thanh niên họ Long cũng quay người bước về phía cánh cửa phòng cổ vấn tài chính, cô nữ thư ký Chân Ni liền gọi lớn:

- Long tiên sinh! Có điện thoại đường dài từ Tây Tạng, nếu không có chuyện gì thì tôi về đây.

Người thanh niên họ Long đáp một tiếng ừ, đẩy cửa bước vào trong phòng.

Sau khi cánh cửa đóng lại, Mã Lệ chạy lại bên Chân Ni nói:

- Cô có cảm thấy kể từ sau khi Long Phi tiên sinh này bỏ lại tất cả đến Tây Tạng ở ba tháng vào ba năm về trước trở về, con người như đã biến đổi hoàn toàn.

Chân Ni khẽ giọng nói:

- Khoảng thời gian trước khi anh ta đi Tây Tạng còn kỳ lạ hơn, anh ta nói với tôi hàng đêm anh ta đều gặp những giấc mộng quái dị, khiến anh ta không ngủ được. Thật may là sau khi đi Tây Tạng trở về, hình như sức khỏe đã hồi phục, so với hồi trước còn có vẻ khỏe mạnh thoải mái hơn. Kể từ lúc đó, cái ông hoạt phật gì đó cứ không ngừng gọi điện cho anh ta.

Mã Lệ nhắm mắt lại say sưa nói:

- Không biết anh ta đi Tây Tạng làm gì nhỉ? Dù khổ ải hay khoái lạc tôi cũng nguyện cùng anh ta chia sẻ, trừ phi anh ta đi làm hòa thượng.

Về mặt của cô ta lộ ra vẻ hết sức say sưa.

Chân Ni nói:

- Tan sở rồi! Về nhà mà mơ mộng!

Long Phi lúc này đang nằm thoải mái trên chiếc sa lông đặt trong căn phòng làm việc ở lầu mười tám, đưa tay ấn nút điều khiển bức tường trước mắt liền mở ra một màn hình lớn.

Màn hình hiện ra ánh chớp nhấp nháy, sau một lúc thì hiện ra một mặt người cười ha hả, chính là vị hoạt phật đã dùng huyết phù để áp chế ma đao trong thần điện dưới lòng đất ở Tây Tạng.

Long Phi mỉm cười nói:

- Tiểu Hoạt Phật! Ông khỏe chứ!

Tiểu Hoạt Phật nói:

- Long Thần! Chào anh, tôi thực sự không khỏe chút nào, có lẽ chút nữa cả anh cũng không khỏe nổi đâu.

Long Phi bị Tiểu Hoạt Phật gọi là Long Thần hơi chau mày nói:

- Thần điện của ông sập rồi à? Người ta nói trời có sập thì cũng có thể lấy làm chặn đắp, chùa mà có sập sợ không lấy được độm sao?

Tiểu Hoạt Phật thở dài:

- Cái sự việc mà tôi sợ đã xảy ra rồi, đừng có ở đó nói chuyện chán với đêm nữa, cho dù muốn tìm một cái khăn tắm cũng chẳng có nữa.

Long Phi vội nói:

- Vậy chuyện gì đã xảy ra?

Tiểu Hoạt Phật nói:

- Hắn sắp trở lại rồi.

Long Phi hỏi:

- Hắn?

Tiểu Hoạt Phật nói:

- Tháng 7 năm 1999, đại Ma Vương sẽ từ trên trời giáng thế, không phải ở trong cuốn sách “Thế Kỷ Liên Miên” của Nostradamus đã viết rất rõ ràng sao? Mấy hôm nay ma đạo rung động ngày càng dữ dội, tôi đã phải dùng đến huyết phù nhưng cũng chỉ có tác dụng tạm thời áp chế nó lại. E rằng đây không phải là điềm lành.

Long Phi trong lòng hốt nhiên nhớ lại chuyện di hài Vô Tắc Thiên bị cướp đi, trong lòng hơi bất an, nghĩ một chút rồi nói:

- Chúng ta phải làm gì?

Tiểu Hoạt Phật lại nói tiếp:

- Tôi đang muốn hỏi anh, trong cuốn Ma Điển mà Long Thụ Bồ Tát để lại có viết: “Khi Phục Hy và Nữ Oa hợp nhất, Long Thần sẽ xuất hiện ở đại địa, vì sự tồn vong của nhân loại mà chiến đấu với cánh tay trái của Ma Vương.” Anh chính là Long Thần, đương nhiên biết phải làm thế nào.

Long Phi cười khỏ nói:

- Vấn đề ở đây là Long Thần tôi vừa mới tốt nghiệp chưa lâu, đến cả kẻ thù là ai cũng chưa rõ, cái gì mà tay trái với tay phải, cuối cùng là cái gì đây, tôi...

Tiểu Hoạt Phật ngắt lời anh ta nói:

-Ồ! Xem ra tôi không dùng biện pháp cuối cùng thì không xong rồi. Hy vọng Đại Nhật Như Lai sẽ phù hộ chúng ta, bởi vì sử dụng Thông thể quán đỉnh đại pháp là vô cùng mạo hiểm.

Long Phi nhắc lại:

- Thông thể quán đỉnh đại pháp?

Tiểu Hoạt Phật giải thích:

- Cái đó có thể đánh thức những ký ức từ các kiếp trước của cậu, theo Ma Điển nói thì cuộc chiến giữa tay trái của Ma Vương và Long Thần cậu vĩnh viễn không bao giờ ngưng. Các người không ngừng luân hồi, không ngừng quyết chiến sinh tử, nhưng mỗi lần luân hồi chuyển kiếp các người lại mất đi một chút ký ức đầu tiên, nếu không thì cậu đâu có mông muội như bây giờ?

Long Phi lại cười khỏ nói:

- Đa tạ ông đã khen ngợi. Thế tôi có phải đi Tây Tạng một chuyến không?

Tiểu Hoạt Phật nói:

- Thời gian ngày càng gấp gáp rồi, cậu phải lập tức lên đường, tôi sẽ chuẩn bị mọi thứ.

Lúc đó ở góc trái phía dưới màn hình, một cái đầu trọc thò ra, thì ra là một tiểu lạt ma.

Tiểu lạt ma chun mũi cười nói:

- A lô, Long Thần, những pháp bảo mà tôi thiết kế cho anh có dùng được không, đó đều là những sản phẩm khoa học kỹ thuật tiên tiến nhất đấy.

Long Phi đưa cánh tay phải lên, chỉ thấy ở cổ tay có một cái vòng hình thù quái dị, trên vòng ấy có gắn những vật hình thù giống như là những cái đèn.

Tiểu hòa thượng nói:

- Nhớ kỹ nhé! Mỗi khi đèn đỏ sáng, có nghĩa là bom sắp nổ, đèn vàng mà sáng tức là có vật thể lạ đang tiến về phía anh với tốc độ cao, khi đèn xanh sáng lúc ấy có người đang gần thiết bị theo dõi ở gần anh.

Lời tiểu hòa thượng chưa dứt, thì ngọn đèn vàng trên chiếc vòng sáng lên lần đầu tiên kể từ khi Long Phi đeo nó, đồng thời phát ra những tiếng “bíp bíp”...

Tiểu Hoạt Phật, tiểu hòa thượng và Long Phi đồng thời hét lớn:

- Dạn pháo!

Phản ứng của Long Phi vô cùng miễn tiện, lập tức quay đầu lại quét một vòng. Đôi tai linh mẫn của anh đã nghe được âm thanh rít gió của một vật thể đang bắn với vận tốc lớn về phía cửa sổ.

Trong tình cảnh ấy, anh không còn thời gian suy nghĩ nữa, chỉ có cách dựa vào phản xạ tự nhiên mới có thể ứng phó được. Ba tháng ở Tây Tạng chịu khổ luyện đã đánh thức được năng lực ẩn chứa trong người anh, biến anh thành Long Thần.

Một con người có sức mạnh siêu phàm.

Long Phi chuyển mình một cái, đồng thời hai tay nhấc bổng chiếc ghế sofa khi nãy vừa ngồi lên, khi chân anh chạm đất thì ghế sofa đã bay ra đón đỡ vật thể lạ kia.

“Ầm ầm.”

Mảnh vụn thủy tinh từ cửa kính bắn khắp nơi.

Long Phi không hề ngừng lại, chuyển mình ra nấp sau cái bàn viết lớn, tuy anh tàng ẩn sức mạnh siêu phàm của Long Thần, nhưng cũng khó mà cản nổi sức công phá của vũ khí hiện đại.

Ở trong màn hình, Tiểu Hoạt Phật và tiểu hoà thượng trợn mắt há mồm nhìn cảnh tượng trước mắt mà lại ở cách họ hàng vạn km.

“Ầm.”

Một tiếng nổ lớn phát ra ở giữa căn phòng, từ chiếc ghế sofa bắn ra hàng trăm đốm lửa nhỏ ra bốn phương tám hướng, toàn bộ căn phòng làm việc của Long Phi chìm trong biển lửa.

Sức ép làm Long Phi bắn về phía một góc tường. Màn hình đang truyền về hình ảnh của Tiểu Hoạt Phật bị vỡ vụn thành hàng vạn hàng vạn mảnh nhỏ. Long Phi cảm thấy lưng mình đau nhói, nhưng anh không hề biết là mình vừa thoát khỏi đại nạn, nếu như khi nãy anh không kịp thời ném chiếc ghế sofa ra đỡ quả đạn pháo, hậu quả thật khó mà tưởng tượng. Long Phi đoán rằng đạn pháo là do người dùng tên lửa xách tay bắn ra, nếu không không thể nào có uy lực như vậy.

Long Phi vọt đứng dậy. May mắn thay tường căn phòng làm việc của anh có ba lớp, nên không bị hư hại gì, nhưng mà cánh cửa đã bị bay đi mất. Khói bụi không ngừng từ đó bay ra ngoài. May mà giờ đó mọi người đã tan sở, không còn mấy ai ở lại tòa nhà, nếu không thì hậu quả thật không dám nghĩ tới.

Một cơn phẫn nộ bùng lên trong tim Long Phi. Anh vọt ra ngoài cửa sổ, dõi mắt nhìn khắp bốn phía, chỉ thấy trong tòa nhà có độ cao tương đồng gần đó có một cửa sổ đang mở, một người đàn ông tóc vàng thoáng hiện rồi biến mất.

Gió mạnh ngoài cửa sổ thổi mái tóc của Long Phi tung bay trong gió, tựa hồ như ngọn lửa giận ở trong lòng của anh đang bùng phát.

Kẻ thù đã phát động thế công, anh chỉ còn cách chiến đấu.

Quyết chiến sinh tử với cánh tay trái của Ma Vương.

Dù anh không biết cánh tay trái của Ma Vương đại biểu cho lực lượng tà ác gì, nhưng anh không hề sợ hãi. Bởi vì anh chính là Long Thần.

Vận mệnh đã an bài anh phải chiến đấu vì sự an nguy của nhân loại.

...

Khẩu Tử bước đi trong hành lang.

Hắn hiện đang vô cùng đắc ý, chỉ tùy tiện bắn một quả hỏa tiễn liền nhận được khoản tiền một triệu đô, món tiền này kiếm được thật dễ dàng, ngay cả vũ khí và đạn cũng được đối phương cung cấp. Công việc này có vẻ như chẳng có chút gì mạo hiểm.

Hắn bước đến trước thang máy, ấn nút đi xuống.

Không ai biết tên hắn là gì, chỉ biết rằng hắn là một tên sát thủ lấy biệt hiệu là Khẩu Tử, từ năm mười bảy tuổi đã trở thành kẻ khiến cho cả hai đạo hắc bạch đầu đuôi, mỗi lần hành sự đều không để lại vết tích hay chứng cứ gì. Những ai nằm trong danh sách ám sát của hắn, coi như bị gạch tên trong sổ sinh tử của Diêm Vương.

Cửa thang máy mở ra.

“Pằng pằng...”

Khẩu Tử chấn động toàn thân, khẽ lắc tay một cái, bàn tay đã cầm một khẩu súng lục.

Bên trong thang máy là hai mẹ con, đứa con đang cầm một khẩu súng đồ chơi trong tay, tiếng “pằng pằng” khi nãy chính là do khẩu súng đồ chơi phát ra. Đứa bé thấy khẩu súng thật trong tay Khẩu Tử sợ đến cứng đờ người.

Khẩu Tử tức giận chửi:

- Mẹ nó!

Rồi bước vào thang máy.

Thang máy đi xuống tầng trệt, Khẩu Tử từ từ bước ra, bộ đồ tây hắn mặc lấm tấm vài vệt máu. Ở bên trong chiếc thang máy, xác hai mẹ con đứa trẻ vừa nãy nằm trong vũng máu. Quan điểm của Khẩu Tử là bất cứ cái gì có thể gây nguy hiểm cho hắn đều phải bị tiêu diệt.

“Vận mệnh đã định hai mẹ con đó phải có kết cục như vậy.” Hắn nghĩ vậy rồi lau sạch con dao nhuốm máu, đút vào trong ống giày.

Khẩu Tử bước nhanh ra cửa. chui vào trong một chiếc xe hơi đậu bên đường, nổ máy chạy ra đường lớn, rồi hắn mới thở phào một tiếng.

Vấn đề tiếp theo là đi lấy tiền thưởng. Mặc dù ông khách này là một nhân vật đầu não của xã hội đen vùng Đông Nam Á nhưng Khẩu Tử tin rằng chẳng có ai dám quịt tiền của gã.

Chiếc xe tăng tốc độ, hòa vào dòng xe chạy trên đường.

Khẩu Tử duỗi thẳng lưng, để cho cơ thể nghỉ ngơi một chút, nghĩ xem hắn sẽ phải tiêu số tiền công giết người của mấy năm nay thế nào, nghe nói Đông Nam Á là vùng đất của rượu ngon và gái đẹp nhưng hắn cũng tự biết mình không thể nào yên ổn mà hưởng cuộc sống sung sướng như vậy, mấy ngày không giết người là trong lòng hắn cảm thấy khó chịu, đứng ngồi không yên. Có lẽ cuộc sống bình thường không phù hợp với hắn lắm.

Khẩu Tử đưa mắt nhìn vào kính chiếu hậu quan sát những chiếc xe phía sau, trong đó có một chiếc mô tô khiến hắn cảnh giác. Sau nhiều năm làm sát thủ, hắn đã tự luyện cho mình trực giác của loài dã thú, có thể cảm giác được nguy hiểm đang đến gần, chính trực giác này đã giúp hắn nhiều lần chuyển nguy thành an.

Khẩu Tử bấm đèn xi nhan rẽ trái, nhập vào dòng xe trên đường cao tốc, hắn ta đạp ga, vượt qua các xe khác lao như bay trên đường như một mũi tên.

Nhìn vào kính chiếu hậu, hắn vẫn thấy chiếc mô tô kia tăng tốc độ đuổi theo.

Mặt trời từ từ lặn ở đằng tây, màn đêm phủ lên mặt đất.

Khẩu Tử chửi thề:

- Mẹ nó!

Hắn biết mình đã gặp phiền phức, phiền phức nhất là hắn không biết kẻ theo dõi mình là người của phe nào, nhưng hắn có thể khẳng định một điều rằng đối phương không phải là cảnh sát, nếu là cảnh sát thì không bao giờ chỉ có một chiếc mô tô theo hắn từ nãy đến giờ, vì thế rất có khả năng đối phương chỉ có một mình.

Khẩu Tử khẽ nhếch mép cười, cơn thèm giết người lại nổi lên.

Hắn hít vào một hơi dài, đạp mạnh chân ga, quay ngược vô lăng, chuyển hướng chạy vào đường ba làn xe.

Chiếc mô tô kia đuổi theo như bóng với hình, hiển nhiên người đang theo Khẩu Tử cũng là một tay lái cừ khôi.

Trời càng lúc càng tối, đèn đường đã sáng.

Khẩu Tử lại chuyển sang đường cao tốc, vừa chạy xe vừa nhấn còi liên tục.

Chiếc mô tô phía sau bị bỏ lại một đoạn, nhưng thật nhanh lại đuổi kịp hắn.

Khẩu Tử nhìn về phía chiếc xe hơi đang chạy ở phía trái, quay mạnh vô lăng, hai chiếc xe va chạm nhau tóe lửa, rồi không để ý đến tiếng còi phản nộ ở phía sau, rời đường cao tốc chạy lên một con đường núi nhỏ.

Khẩu Tử lấy khẩu súng giấu trong tay áo ra, cầm trong tay trái. Đã đến lúc phải dùng thứ vũ khí này rồi, ngày nào hắn cũng tập bắn với nó, bắn trúng mục tiêu với hắn tự nhiên như là thở vầy.

- Quái dị!

Khẩu Tử nghĩ thầm, chiếc mô tô đột nhiên biến mất trong kính chiếu hậu, hình như nó không đi theo.

Đây đúng là một đối thủ khó chơi.

Chiếc xe bắt đầu đi xuống núi.

Khẩu Tử đột nhiên nghe thấy tiếng gầm của động cơ mô tô và tiếng cành lá bị gãy.

Lẽ nào đối phương mạo hiểm phóng từ dốc núi xuống.

Khẩu Tử cho xe chạy chậm chậm lại một cách bản năng.

Sự việc tiếp theo chỉ diễn ra trong một cái nháy mắt.

Chiếc mô tô lao từ trên dốc núi xuống đường cái như một con chim khổng lồ, khi vừa đáp xuống đất, lại tiếp tục phóng tiếp về phía cánh rừng ở bên kia đường, trong cái tích tắc đó, người cưỡi xe mô tô nhảy vọt lên khỏi yên xe, đảo mình trên không một cái rồi đáp xuống đứng giữa con đường.

Anh ta đội mũ bảo hiểm, uy thế kinh nhân đứng ở giữa con đường chặn chiếc xe của Khẩu Tử lao tới.

Nhưng Khẩu Tử cũng là kẻ thân chinh bách chiến, hắn khẽ nhếch mép cười khẩy nói:

- Tự mi tìm cái chết!

Nói đoạn đạp mạnh chân ga, chiếc xe lao về phía người kia như một viên đạn.

Những tưởng rằng có thể đụng cho đối phương thịt nát xương tan. Thế nhưng sự việc quái dị lại tiếp tục xảy ra.

Bốn đạo hào quang giống như quãng lửa mà không phải lửa, giống như ánh sáng mà không phải ánh sáng từ bốn hướng đông tây nam bắc vọt ra tập trung trên thân người lái xe mô tô, làm anh ta giống như bị người ta đổ dầu vào rồi châm lửa đốt cháy bùng lên vầy.

Bốn đạo hào quang phát ra những âm thanh xì xì quái dị, khi vừa chạm đến chân anh ta thì đồng thời quay tròn, biến thành một con rồng ánh sáng, bao tròn lấy anh ta vào giữa.

Đôi mắt Khấu Tử bị ánh sáng kỳ ảo kia làm lóa, nhất thời không nhìn thấy gì, hắn chưa từng thấy cảnh tượng kỳ quái như vậy bao giờ cả nhưng chiếc xe vẫn lao như điên vào người lái xe mô tô.

Chiếc xe chui vào trong luồng sáng.

Khấu Tử điên cuồng gào thét, mặc dù sự việc xảy ra trước mắt hắn hoàn toàn nằm ngoài lẽ thường, nhưng hung tính của hắn không hề thay đổi, theo bản năng rút súng bắn như điên cuồng về phía trước. Đến khi Khấu Tử bình tĩnh lại muốn rút lui thì trước mắt hắn đột nhiên vọt ra một bóng đen. Trong khoảng thời gian một cái nháy mắt, hắn thấy bóng đen ấy là một người đàn ông ăn mặc quái dị, đang giơ chân đạp vào cửa kính xe.

“Rầm... rầm.”

Tấm kính phía trước xe bị vỡ thành muôn mảnh vụn, hiển nhiên lực chân của người kia phải có một sức mạnh kinh hồn mới có thể đạp vỡ được tấm kính xe. Khấu Tử bị các mảnh kính vụn bắn vào thần trí nhất thời mê đi, chiếc xe điên cuồng lao về phía trước như con ngựa điên, tiếp đó hắn thấy trời đất đảo lộn, khi ý thức lại được thì thấy mình như đang ở trong một thế giới lộn ngược, qua một hồi mới biết ô tô đã bị lật ngược.

Mùi xăng chảy ra bay vào mũi Khấu Tử.

Khấu Tử thầm than:

- Không xong!

Sau đó chống tay xuống đất lao ra khỏi xe.

Khi hắn vừa rời khỏi xe khoảng năm sáu bước, đang định đứng dậy thì một tiếng nổ “ầm” vang lên. Chiếc xe nổ tung bắn lên trời, một luồng khí nóng cuộn cuộn lao về phía Khấu Tử.

Ánh lửa làm sáng cả một vùng chân núi.

Khấu Tử biết đây là giây phút sinh tử tồn vong của bản thân, cố gượng những vết thương ở khắp cơ thể, vận lưng chuyển mình, lao về phía trước như con báo vồ mồi, khẩu súng trong tay hướng về phía trước.

Hắn mới vừa mới chuyển mình, đã thấy người đàn ông ăn mặc kỳ quái khi nãy đứng sừng sững như Thái sơn ở cách hắn khoảng ba chục bước.

Khấu Tử hít một hơi thanh khí, từ khi biết bắn súng đến nay, lần đầu tiên hắn nghi ngờ khả năng của mình.

Bởi vì đối phương không phải là người.

Đối phương giống như một sự kết hợp giữa rồng và người, tạo thành một thứ nửa người nửa rồng, hình dung thập phần quái dị.

Người kia mặc một chiếc áo choàng phát ra những tia sáng kỳ lạ, nó hợp với những cái vẩy trên người anh ta tạo thành một sự kết hợp đặc biệt tựa như dòng chảy của sinh mệnh đang cuộn cuộn chảy bên trong người vậy. Người đó đội một chiếc mũ bảo hiểm hình đầu rồng, chỉ để lộ đôi mắt.

Đôi mắt đó cực kỳ sắc bén, bắn ra những tia nhìn lạnh lẽo chiếu vào đôi mắt của Khấu Tử, rọi thẳng vào những chỗ sâu kín trong linh hồn hắn ta.

Khấu Tử hoảng hồn nói:

- Mà là thứ gì vậy?

Hắn không hỏi đối phương là ai, mà hỏi đối phương là cái gì, bởi vì hắn không dám khẳng định đối phương có phải là người hay không.

Người kia khai khẩu nói:

- Ta chính là Long Thần, người đến giết ta mà cũng không biết ta là ai sao?

Nghe thấy đối phương nói được tiếng người, tinh thần Khấu Tử đã bình tĩnh lại, từ từ lấy ra khẩu súng bí mật giấu trong người, miệng nói:

- Giả thần giả quỷ, ta muốn hỏi ngươi một câu.

Người tự xưng Long Thần nói:

- Nói đi!

Trên khuôn mặt đầy máu của Khấu Tử lộ ra một nụ cười nham hiểm, đột ngột rút súng ra, đây chính là thói quen của hắn, chính là để cho đối phương tưởng rằng hắn vẫn còn điều muốn nói, tinh thần cảnh giác giảm đi, đột ngột đưa đối phương vào chỗ chết.

“Pằng.”

Khấu Tử lão đảo lùi bước, hắn không tin nhìn vào trước ngực mình.

Long Thần cũng kinh ngạc không kém.

Thì ra khi Khấu Tử bóp cò, tiếng súng vang lên nhưng đạn không bắn ra từ nòng súng mà từ đuôi súng rờ ra, cắm thẳng vào ngực hắn.

Khấu súng này là một âm mưu.

Tất cả vũ khí trong lần ám sát này đều do kẻ chủ mưu cung cấp, không ngờ hắn muốn giết người bịt miệng, đưa cho Khấu Tử một khẩu súng để tự sát.

Xương ngực của Khấu Tử vỡ nát, bước chân lão đảo, ngồi thụp xuống đường.

Hắn há hốc mồm, nói không nên lời, tử thần đã đến sát hắn, thời khắc này đối với một sát thủ không coi mạng người vào đâu như hắn so với người thường càng kinh khủng hơn.

Long Thần lướt đến bên cạnh hắn, hét lớn:

- Ai sai ngươi đến giết ta?

Khấu Tử run giọng nói:

- Ngươi thật sự là Long Phi?

Long Thần thấy đôi mắt hắn dần thất thần, vết thương trước ngực không ngừng mở rộng, biết hắn không còn bao lâu nữa, trầm giọng nói:

- Hắn bắt nhân thì ngươi bắt nghĩa, mau nói cho ta hắn là ai? Ta thay ngươi báo thù.

Khấu Tử cố sức gật đầu:

- Là Kim Chỉ Tam... Giúp ta...

Hai chữ báo thù Khấu Tử chưa kịp nói ra thì đã tuyệt khí. Đúng lúc đó ngọn đèn đỏ trên chiếc vòng tay của Long Thần phát sáng, kèm theo tiếng kêu bíp bíp...

Long Thần chấn động trong lòng, nhảy vọt ra nhưng không còn kịp nữa.

“Ầm... ầm.”

Đoạn đuôi súng cắm trong ngực của Khấu Tử đột nhiên phát nổ, máu thịt hắn bắn tung toé khắp bốn bề.

Trong làn khói dày đặc, chỉ thấy Long Thần giơ cao áo khoác, bọc toàn thân trong chiếc áo, người và áo hợp thành một thể.

Long Thần hạ thấp áo khoác, vươn người đứng thẳng.

Khấu Tử bị bom nổ, một mảnh thịt vụn cũng chẳng còn, lần này đúng là dọn dẹp sạch sẽ.

Kẻ thù đã phát động công kích, hơn nữa lại tàn độc vô tỉ, kẻ trung hữu kế.

Long Thần ngẩng mặt lên trời thở dài, đúng lúc đó một đám u vân che khuất vàng minh nguyệt.

Ma Vương đang trên đường trở về nhân thế.

Nhưng cánh tay trái của Ma Vương thực sự là cái gì, nó sẽ làm thế nào để mở đường cho Ma Vương trở về.

5. Quần Ma Loạn Vũ

Trong vũ trường hoa lệ nhất thành phố, những cô vũ nữ nước ngoài đang biểu diễn những động tác nóng bỏng đầy không khí cả vũ trường lên đến độ cao trào.

Hai tên côn đồ hộ tống một người đàn ông to lớn bước vào trong vũ trường.

Tên bảo vệ cung kính hướng về người đó nói:

- Anh Kiệt! Ông chủ Kim đang đợi trong phòng họp.

Người được gọi là “anh Kiệt” dùng mũi “hừ” một tiếng, như thể hiện thân phận của mình. Rồi bước về phía trước, xuyên qua đám người đang nhảy múa một cách điên cuồng, đi đến phía sau của vũ trường, đứng trước một bức tường. Bức tường đột nhiên mở ra một cánh cửa mật.

Cánh cửa vừa đóng lại, hai tên đại hán bên trong cung kính nói:

- Anh Kiệt! Ông chủ Kim ở bên trong.

Người được gọi là anh Kiệt quay đầu lại nói với hai người đứng sau:

- Chúng mày ở đây đợi tao.

Nói rồi bước vào trong. Anh Kiệt bước lên cầu thang, đi đến trước một cánh cửa khác.

Anh Kiệt đứng trước cánh cửa, nhưng gã không gõ cửa vì hắn biết người ở bên trong đang dùng camera quan sát xem gã là ai.

Cửa mở, anh Kiệt bước vào trong.

Bên trong là một căn phòng bày bố hoa mỹ, ở bốn góc khác nhau của căn phòng, bốn tên đại hán chiếu cặp mắt lạnh lẽo dò xét vào người gã. Từ phía sau, gã đại hán ra mở cửa khi này đưa tay lục soát khắp người anh Kiệt, đến một câu nói khách khí hắn cũng không mở miệng, quả thật so với đám người cung cung kính kính khi này khác nhau một trời một vực.

Anh Kiệt không hề biểu thị thái độ bất mãn, bởi vì gã biết rõ bốn người này là cận vệ cận thân của nhân vật đứng đầu ba đạo Hoàng, Đỏ, Độc (mại dâm, cờ bạc, ma túy) vùng Đông Nam Á Kim Chỉ Tam. Theo giang hồ đồn đãi, bốn tên này chẳng những tinh thông võ nghệ, kỹ thuật sử dụng súng vào hàng nhất lưu mà tên nào cũng biết tà thuật và khí công, bất cứ tên nào cũng đều đủ sức tung hoành xưng bá trong cõi giang hồ. Biệt hiệu của bọn chúng là Tứ Đại Thiên Vương.

Nhị Thiên Vương sau khi xét xong người anh Kiệt nói:

- Được! Không có vũ khí. Châu Kiệt có thể vào được rồi.

Ngữ khí của hắn bình bình, chẳng có gì đặc biệt.

Châu Kiệt thở dài một hơi, mặc dù gã là nhân vật lão làng trong giang hồ, trong tổ chức của Kim Chỉ Tam gã là nhân vật số hai, nhưng vẫn bị mấy tên này dòm đến phát sợ, nhưng mà muốn tránh cũng không được, vì Kim Chỉ Tam ở đâu là bốn tên này ở đó.

Cửa phòng họp mở ra.

“Rầm!”

Người đàn ông to lớn khí phách hiên ngang ngồi trên ghế chủ tịch đập tay xuống bàn phát ra tiếng kêu kinh tâm động phách.

Ông ta mặc một bộ y phục kiểu đời Đường, thế nhưng trên mặt lại đeo kính đen, thêm vào mái tóc hoa râu khiến cho người nào nhìn thấy hắn một lần thì không thể nào quên.

Đó chính là người đứng đầu giới xã hội đen khu vực Đông Nam Á, Kim Chỉ Tam.

Kim Chỉ Tam tức giận hét lên:

- Tao là Kim Chỉ Tam, lời nói của tao tức là mệnh lệnh, kẻ nào dám chống lại mệnh lệnh của tao?

Mười mấy người đàn ông đang ngồi dọc theo chiếc bàn dài, kẻ nào cũng là thủ lĩnh xã hội đen ở các vùng khác nhau trong khu vực Đông Nam Á, nhưng đều chỉ biết im lặng như thóc trước cơn thịnh nộ của Kim Chỉ Tam.

Châu Kiệt khẽ nép người vào một góc, không dám làm phiền Kim Chỉ Tam. Chẳng ai dám làm phiền Kim Chỉ Tam lúc ông ta đang tức giận, bởi vì không ai có thể gánh vác được hậu quả của việc này.

Một tên trung niên cao gầy đứng lên, hẳn là người phụ trách sông bạc ở Thái Lan, thấp giọng nói:

- Ông Kim, tôi không phải phản đối mệnh lệnh của ông, nhưng lập nên một sông bạc không phải dễ, nếu như trận quyết đấu cờ bạc thế kỷ này mà thua, tất cả đồ trường ở Đông Nam Á của chúng ta sẽ bị mất hết, cho dù có thắng cũng chỉ thắng được cái sông bạc lớn nhất trong ba mươi sáu cái ở khắp âu mỹ mà Nữ Công Tước sở hữu, thắng bại trong cờ bạc khó ai có thể đoán trước. Lần này thật sự quá mạo hiểm, mong ông chủ có thể nghĩ lại.

Những người khác không ai lên tiếng, nhưng trong mắt họ đều lộ ra vẻ đồng ý. Lần này Kim Chỉ Tam tùy tiện thách đấu với vị Nữ Công Tước Lệ Gia, người có biệt hiệu là Trường Thắng Mỹ Nữ, vật cược là toàn bộ sông bạc ở Đông Nam Á của Kim Chỉ Tam và sông bạc lớn nhất của Nữ Công Tước, Đồ Thành. Sự kiện này đã làm chấn động cả giới giang hồ hắc bạch trên toàn thế giới, thế nhưng thủ hạ của ông ta lại không tán thành, bọn họ không dám phản đối chỉ vì sợ ông ta.

Châu Kiệt đứng nép bên cạnh cửa, trong lòng thầm đồng ý với người phụ trách sông bài Thái Lan, đồng thời cảm thấy kỳ quái, Kim Chỉ Tam tinh minh hẳn tiếp, thập phần lợi hại tại sao lại mạo hiểm như vậy? Tại sao Nữ Công Tước lại nhận lời khiêu chiến này? Hậu quả của nó cả hai bên đều khó mà gánh nổi.

Kim Chỉ Tam cúi đầu không nói gì, trong lúc mọi người cho rằng ông ta đang trầm tư suy nghĩ thì đột nhiên ông ta ngẩng đầu lên, tay trái cầm một khẩu súng, ngón tay trở đặt trên cò súng đeo một cái nhẫn vàng lấp lánh hình một cái đầu quái dị, vừa khóc vừa cười.

“Bang.”

Ánh lửa lóe lên.

Người phụ trách sông bài Thái Lan cả ghế lẫn người bắn về phía sau, va vào tường “rầm” một tiếng, giữa hai chân mày đã có thêm một lỗ thủng.

Thủ đoạn độc ác, thủ pháp vừa chuẩn vừa nhanh.

Những người còn lại ngồi im bất động, không ai dám mở miệng nói lời nào.

Ngoại trừ mùi khói thuốc lá, trong phòng họp im lìm như tất cả đã chết hết.

Kim Chỉ Tam liếm liếm môi, lạnh lùng nói:

- Chống lại lệnh của tao chỉ có một con đường chết, mày đi theo tao hơn ba mươi năm nay rồi mà còn không biết sao?

Cửa phòng họp bật mở, Tam Thiên Vương và Tứ Thiên Vương bước vào, dọn dẹp sạch sẽ cái xác rồi đi ra ngoài.

Kim Chỉ Tam lạnh lùng nói:

- Chuyện này quyết định như vậy đi, chúng mày chuẩn bị cho tốt địa điểm vào, tao không muốn khách khứa ở khắp thế giới đến đây nghĩ rằng chúng ta tiếp đón không chu đáo.

Tiếp đó quay sang phía Châu Kiệt nói:

- A Kiệt! Chuyện gì?

Châu Kiệt lập tức đứng thẳng người, cung kính nói:

- Là chuyện liên quan đến hành động của Khấu Tử.

Kim Chỉ Tam ra lệnh:

- Cứ nói đi! Ở đây toàn là anh em cả.

Châu Kiệt nói:

- Khẩu Tử thất bại rồi.

Kim Chỉ Tam phá lên cười một tràng dài, gật đầu nói:

- Được lắm! Long Phi, mày giỏi lắm, không hề danh là hóa thân của rồng. A Kiệt, Khẩu Tử thế nào rồi?

Không ai hiểu hắn nói gì.

Châu Kiệt nói:

- Hắn ta đã biến mất, em nghĩ cảnh sát mà tìm được hai lạng thịt của hắn còn sót lại thì cũng có thể đưa vào sách chuyện lạ thế giới rồi.

Kim Chỉ Tam cười lớn:

- Tốt! Tốt! Thực quá tốt đi.

Hắn lại liếm môi, hình như mỗi lần nghĩ đến việc đầu rơi máu chảy là hắn lại không nhịn được đưa lưỡi ra liếm đầu môi một cách hưng phấn.

Châu Kiệt nói:

- Đại ca, thực tế chúng ta đâu cần mượn sức người ngoài, chỉ cần giao chuyện này cho em, bảo đảm hắn không thể sống quá ba ngày.

Kim Chỉ Tam đưa tay lên xua xua:

- Không được vọng động, Long Phi tuyệt đối không phải người bình thường, ta sẽ tìm được người phù hợp đối để đối phó với hắn trong thời gian ngắn nhất thôi. Hắn cũng sắp tới đây rồi, chỉ cần hắn tới đây, coi như là hắn đã chết rồi, ha ha...

Tiếng cười vang vọng khắp trong căn phòng họp rộng lớn, nhưng không ai biết Kim Chỉ Tam và Long Phi có mối thâm thù gì.

Chiếc nhẫn hình thù quái dị, không phải người cũng chẳng phải thú trên ngón tay Kim Chỉ Tam dường như cũng đang cười lên điên cuồng theo hắn.

...

Long Phi miễn cưỡng ngồi trên ghế, anh ở trong cái phòng nhỏ này đã bị cảnh sát hỏi đi hỏi lại gần hai tiếng đồng hồ.

Hai viên cảnh sát, một đứng sau, một ngồi trước mặt thay nhau hỏi anh những câu hỏi lặp đi lặp lại.

Long Phi nhin không nổi nói:

- Các vị cứ tiếp tục như thế này, cho dù đến ngày tận thế cũng chẳng hỏi ra được cái gì đâu.

Viên cảnh sát ngồi trước mặt anh tên Đàm Huy không biểu lộ thái độ gì, chỉ mỉm cười nói:

- Chỉ cần ông thành thật cùng cảnh sát hợp tác, thì có thể lập tức rời khỏi đây.

Long Phi nhún vai nói:

- Anh hỏi một câu, tôi trả lời một câu, thế chưa phải là hợp tác sao?

Viên cảnh sát đứng phía sau Long Phi tên gọi Vương Quân giữ chặt thành ghế tức giận nói lớn:

- Hợp tác, cả một quả hỏa tiễn bắn vào phòng làm việc của ông, ông còn bảo là họ ngấm nhầm hướng, bắn nhầm mục tiêu, đó gọi là hợp tác à?

Đàm Huy nhẹ giọng nói:

- Long tiên sinh, đã có hai mẹ con bị sát hại, rất có khả năng là cùng một hung thủ gây ra. Ông không nghĩ cho bản thân mình, cũng nên nghĩ cho người khác nữa.

Vương Quân đứng phía sau quát với vẻ bức bách:

- Ông nói đi, sau khi hỏa tiễn bắn vào phòng làm việc của ông, có ba nhân viên tan sở muộn đã nhìn thấy ông vội vàng vàng chạy đi, hơn ba giờ sau mới thấy ông quay trở lại hiện trường. Nói cho tôi biết, ông đã đi đâu?

Long Phi thở ra một hơi nói:

- Tôi đã nói rồi mà, lúc đó tôi sợ quá, chỉ muốn chạy trốn, thế nên...

Đàm Huy tiếp lời:

- Thế nên ông sợ đến nỗi chạy trên phố hơn ba tiếng đồng hồ, mới bình tĩnh trở lại, đúng vậy không?

Long Phi nói:

- Trí nhớ của anh thật là tốt! Cảnh sát đại ca à, bây giờ là hai giờ sáng rồi đấy, tôi có thể về nhà ngủ chưa vậy? Sáng mai tôi còn phải đi làm đó.

Vương Quân đứng phía sau Long Phi phát nộ nói:

- Đi làm! Anh dọn nhà vệ sinh hay quét rác? Nếu vậy thì đi làm đi!

Đàm Huy cắt ngang lời Vương Quân nói:

- Được rồi! Ông có thể đi.

Tiếp đó giờ tờ khẩu cung lên nói:

- Nên nhớ rằng giả khẩu cung cũng coi là có tội, tuy nhiên nếu ông muốn thay đổi lời khai, tôi có thể hủy ngay tờ giấy này đi.

Long Phi đứng lên cười lớn, nói:

- Không cần lãng phí của công, đó là tiền xương máu của người đóng thuế.

Long Phi vừa đi khỏi, Vương Quân hỏi:

- Anh tin hắn à?

Đàm Huy nói:

- Nếu như tôi có thể cải lão hoàn đồng thành đứa bé ba tuổi hay là có hứng thú nghe chuyện thần thoại thì có thể tin hắn, nhưng mà bây giờ không phải vậy.

Nói xong, liền đổi giọng:

- Cấp trên hết sức coi trọng vụ án này, kể từ bây giờ, chúng ta phải theo dõi Long Phi suốt hai bốn giờ, điều tra bất cứ ai từng tiếp xúc với hắn.

Vương Quân thở ra một hơi nói:

- Người này nhìn như thế nào cũng không phải là người xấu.

Đàm Huy cười nói:

- Anh xem tôi đây có giống người xấu không?

Vương Quân nhìn chăm chăm vào mặt Đàm Huy rồi lắc đầu nói:

- Huy thiếu gia à, thật tình mà nói tiểu Quân tôi nhìn anh kiểu gì đi nữa cũng thấy anh giống kẻ xấu.

Đàm Huy tán thành nói:

- Đúng là như vậy đấy, không thể nhìn bề ngoài được. Tôi xấu như vậy bởi vì tôi là một con người vĩ đại vì nước vì dân.

* * *

Chân Ni nằm trên giường nhưng đôi mắt mở lớn. Hôm nay ở công ty xảy ra chuyện thật đáng sợ làm cho cô không tài nào ngủ được, cũng may lúc đó cô đã tan sở rồi. Cô lại nghĩ đến Long Phi, không ngờ con người đáng vẻ thư sinh văn nhược đó lại có thể bị người ta dùng biện pháp tàn độc như vậy để đối phó, còn có thể sống bình yên đúng là một kỳ tích.

Từ trước tới giờ cô luôn quan tâm đến Long Phi, sẵn sàng vì anh ta mà làm mọi việc, ôi!

Chân Ni ngồi dậy bước xuống giường, mặc bộ đồ ngủ vào, thầm nghĩ lại là một đêm mất ngủ thôi. Cô từ từ mở cửa, bước ra phòng khách.

Từ phía trái một bóng đen bước tới, Chân Ni sợ đến kinh hồn, hét lên một tiếng thất thanh, lùi về phía sau mấy bước. Nào ngờ, bóng đen kia cũng thét lên một tiếng còn kinh hoàng hơn cả Chân Ni.

Chân Ni vội bật đèn lên, thì ra là cô bạn cùng phòng Mã Lệ. Cả hai làm cùng một công ty, lại là bạn thân ở cùng nhà với nhau.

Mã Lệ là người bình tĩnh lại trước, đưa tay cố giữ lồng ngực đang đập thành thịch của mình gất gỏng:

- Nửa đêm nửa hôm cậu làm gì mà như nữ quỷ u hồn đi đi lại lại trong phòng, dọa người ta sợ chết khiếp!

Chân Ni cũng thở hồng hộc nói:

- Tôi cũng đang muốn hỏi cậu câu đó đây, cậu cũng không ngủ được à?

Mã Lệ nói:

- Hôm nay xảy ra chuyện của Long tiên sinh đáng sợ vậy, ai mà ngủ được cơ chứ?

Chân Ni cười nói:

- Ngừng lại tình yêu vô bờ bến của cậu đi, yêu đơn phương làm người ta gầy đi đấy.

Trong lòng cô cũng tự hỏi tại sao mình lại quan tâm Long Phi như thế.

Mã Lệ cười cười tiếp lời:

- Như vậy thì tôi không thể ngừng lại tình yêu của mình được, yêu đơn phương còn có hiệu quả hơn cả thuốc giảm béo ấy chứ.

Chân Ni thở hắt ra một hơi.

Hai người đang vui vẻ nói chuyện bỗng nhiên...

“Đình đang đình đang!”

Tiếng chuông cửa giữa đêm khuya ngân vang lên làm cả hai kinh hồn bạt vía.

Hai người đưa mắt nhìn nhau, ai lại nửa đêm nửa hôm đi đến nhà mình gõ cửa?

Mã Lệ hạ thấp giọng nói:

- Có phải là kẻ xấu đó không?

Chân Ni chau mày nói:

- Hoặc là cảnh sát.

Mã Lệ hoảng hồn nói:

- Vậy phải làm sao?

Chân Ni cao giọng nói:

- Chẳng phải là cậu bắn hỏa tiễn vào phòng Long tiên sinh, sợ cái gì?

Nói rồi, đứng dậy bước ra hướng cửa.

Mã Lệ đưa tay kéo Chân Ni lại, nói với vẻ trầm trọng:

- Nếu như là người xấu thì đừng bao giờ mở cửa nhé, nhìn thấy bộ đồ ngủ của tôi sexy thế này, bọn chúng không nhịn nổi đâu!

Chân Ni tròn mắt nhìn Mã Lệ, nhưng chính cô cũng đang rất sợ hãi, không còn tâm trạng để nói đùa, đành quay người đi ra cửa, nhìn qua cái lỗ nhỏ trên cánh cửa.

Chân Ni đột nhiên “a” lên một tiếng vui mừng, tiếp đó mở rộng cánh cửa. Mã Lệ không ngờ Chân Ni bất cẩn như vậy, sợ đến nỗi miệng anh đào há hốc ra, không nói nên lời.

Người bước vào là một thanh niên cao to đẹp trai, chính là Long Phi mà cô ngày đêm tưởng nhớ.

Anh ta lúc nào cũng có phong thái tiêu sái, thờ ơ như vậy.

Tâm tình Mã Lệ tự nhiên chuyển biến, chỉ hận mình không mặc một cái áo ngủ sexy hơn nữa.

Chân Ni mời Mã Lệ ngồi xuống.

Long Phi khoan khoái nhìn thân thể quyến rũ của Mã Lệ dưới lớp áo ngủ mỏng manh, cười mỉm nói:

- Xin lỗi nhé, làm phiền hai cô nhiều quá.

Chân Ni ngồi bên cạnh anh quan tâm hỏi:

- Long tiên sinh, ông thực sự không sao chứ?

Long Phi nói:

- Cô xem tôi có thiếu cái gì không, mắt, mũi, miệng, tai chẳng thiếu thứ gì.

Mã Lệ cố gắng uốn thẳng cột sống, khiến bộ ngực của cô ta càng lộ rõ dưới lớp áo ngủ, dịu dàng nói:

- Long tiên sinh! Ông nói đi, em có thể làm bất cứ việc gì vì ông.

Long Phi nói:

- Thật là tốt quá, tôi chính đang tìm hai cô giúp đỡ đây. Đêm nay còn muốn mượn chỗ này ngủ tạm một đêm nữa.

Mã Lệ cười tươi như hoa nở, cho dù thế nào cuối cùng cũng có cơ hội ở chung một chỗ với Long Phi rồi.

Chân Ni trong lòng cũng vui mừng không kém, Long Phi đến tìm cô trong lúc anh ta gặp khó khăn, chứng tỏ rằng anh rất tin tưởng cô, nhưng cô không lộ rõ sự vui mừng như Mã Lệ. Chân Ni nghĩ ngợi một chút rồi nói:

- Có ai theo dõi ông đến đây không?

Long Phi nói:

- Không phải là kẻ xấu, là mấy người cảnh sát, tôi mất khá nhiều thời gian mới bỏ rơi được bọn họ đấy.

Chân Ni nói:

- Vậy thì chúng em có thể giúp gì được ông?

Long Phi nói:

- Sáng mai cô đi đến công ty du lịch đặt cho tôi một vé đi Tây Tạng, càng nhanh càng tốt, tốt nhất tìm một công ty du lịch nào không quen biết ấy.

Nói đoạn lấy giấy bút viết ra số hộ chiếu đưa cho Chân Ni. Số hộ chiếu đó tất nhiên không phải là của Long Phi.

Mã Lệ tròn mắt nói:

- Ông dùng hộ chiếu giả? Ông có phải là đặc vụ không?

Long Phi thành khẩn nói:

- Hãy tin tôi, đây là hộ chiếu tôi làm hồi hai năm trước. Tôi thật không phải là người xấu, ngược lại còn là người đang chiến đấu với ác ma bảo vệ loài người.

Chân Ni và Mã Lệ đồng thời kinh ngạc kêu lên:

- Ác ma?

Long Phi biết rằng nhất định phải đạt được sự tín nhiệm của hai cô gái này, bằng không họ sẽ làm loạn hết chuyện của mình lên, vì thế nghĩ ngợi một lúc rồi nói:

- Các cô đã từng nghe đến cuốn sách tiên tri, dự báo ngày tận thế của địa cầu vào năm 1999 chưa?

Mã Lệ lắc đầu, Chân Ni cúi đầu suy nghĩ một hồi rồi kinh ngạc nói:

- Phải chăng là cuốn sách xuất bản năm 1588 của nhà tiên tri người Pháp Nostradamus, dự đoán năm 1999 địa cầu sẽ bị hủy diệt?

Long Phi gật đầu nói:

- Đúng rồi! Cuốn sách tiên tri đó là một thứ mà không ai dám coi thường, bởi vì tính chính xác của những câu dự đoán về những việc xảy ra hai trăm năm sau trong nó. Trong đó bao gồm cả hai cuộc đại chiến thế giới, sự xuất hiện của vũ khí nguyên tử, tên của những nhân vật liên quan như Hittle... tất cả đều viết rõ ràng trong sách, tựa hồ như cuốn sách này viết hết cả vận mạng tương lai của loài người vào đó vậy.

Mã Lệ sợ hãi nói:

- Thật là đáng sợ quá đi, chuyện gì cũng có thể xem được hết ư?

Chân Ni nhìn cô nói:

- Vừa đáng sợ, vừa đáng xem.

Long Phi nói, trong sách có một đoạn thơ như thế này:

- Vào cuối năm có số 7 ở cuối thiên niên kỷ. Trò chơi đồ sát sắp sửa bắt đầu. Vượt qua khoảng thời gian ngàn năm trước. Người chết từ hầm mộ chui ra.

Mã Lệ và Chân Ni cùng chau mày nói:

- Đây là câu đố kiểu gì thế ? Thật là khó hiểu!

Long Phi nói:

- Rất đơn giản, năm kia chính là năm 1997, có số 7, đồng thời ba năm sau chính là năm 2000, ứng với cụm từ “cuối thiên niên kỷ”, do đó bài thơ này nói đến chính là năm 1997.

Chân Ni hỏi tiếp:

- Trò chơi đồ sát và người chết từ hầm mộ chui ra là nghĩa gì?

Long Phi nói:

- Chiều hôm qua vừa chết hai mẹ con, tin rằng đó chỉ là sự bắt đầu của trò chơi đồ sát, còn việc người chết từ trong hầm mộ chui ra, các cô quên chuyện gần đây trên ti vi à? Hầm mộ Võ Tắc Thiên được khai quật năm 1997.

Chân Ni và Mã Lệ đồng thanh nói:

- Là Võ Tắc Thiên!

Mặt cả hai cô đều xanh xám lại.

Long Phi nói:

- Bài thơ thứ mười hai trong chương mười của cuốn sách này mới thật sự quan trọng, nó như thế này:

- Vào tháng 7 năm 1999. Ma Vương sẽ từ trên trời xuống địa cầu. Hắn ta sẽ đem vị quân vương vĩ đại của Mông Cổ trở về nhân gian. Trước và sau đó đều có chiến hỏa liên miên.

Chân Ni nghi hoặc hỏi:

- Vị quân vương vĩ đại của Mông Cổ.

Long Phi nói:

- Đây là một kiểu so sánh, vị quân vương vĩ đại của Mông Cổ là chỉ Thành Cát Tư Hãn, ông ta trong tâm trí của người phương tây chính là con ác ma đáng sợ nhất, khi đó thiết kỵ của quân Mông Cổ đã giày xéo khắp Âu Á, gây nên cảnh sinh linh đồ thán, đến năm 1999, đại kiếp nạn đó sẽ diễn ra một lần nữa, hơn nữa lại phát xuất từ đông phương.

Chân Ni nói:

- Việc đó với ông có quan hệ gì?

Long Phi nói:

- Ở Tây Tạng có một tòa thần điện, trong đó có một cuốn kỳ thư tên là Ma Điển, cuốn sách này thuật lại cuộc chiến giữa Ma Vương tà ác và Long Thần của chính nghĩa. Lúc đó Ma Vương đã bị đánh bại phải chạy ra ngoài Cửu Trùng Thiên, nhưng Long Thần cũng bị thọ trọng thương, phải phân thành hai nửa. Một nửa là nam, một nửa là nữ, nam chính là Phục Hy, nữ chính là Nữ Oa. Ở trong Kinh Thánh của phương tây, sự việc này trở thành truyền thuyết về Adam và Eva. Con người chính là con cháu của hai người này. Câu chuyện Nữ Oa luyện đá vá trời, chính là chỉ việc bà ta phong bế con đường trở lại của Ma Vương. Đó cũng có thể là thông đạo giữa vũ trụ của chúng ta và một vũ trụ khác cũng nên.

Mã Lệ sợ hãi nói:

- Thế thì chẳng có việc gì xảy ra mới phải chứ?

Long Phi cười khỏ nói:

- Vấn đề là trong Ma Điển có nói, Ma Vương trước khi đào tẩu có để lại một cánh tay trái ở nhân thể, nó sẽ mở đường cho Ma Vương trở lại vào năm 1999. Kể từ lúc đó, ma thủ không ngừng luân hồi, trở thành các tên ma đầu khác nhau, phá hoại nhân gian. Nhưng hoá thân của Long Thần là Phục Hy cũng không ngừng luân hồi, cùng với ma đầu quyết chiến sinh tử.

Chân Ni nhẹ giọng hỏi:

- Tay trái của Ma Vương hiện đang ở đâu ?

Long Phi nói:

- Nếu tôi biết được thì tốt quá, lần này đi Tây Tạng, chính là muốn làm rõ chuyện này. Thôi, đã muộn quá rồi.

Nói đoạn vỗ vỗ vào chiếc ghế sa lông đang ngồi nói:

- Đêm nay tôi sẽ ngủ chỗ này.

Mã Lệ khẽ kêu lên một tiếng thất vọng. Chân Ni kéo kéo tay cô ta nói:

- Đi ngủ đi, nghĩ ngợi lung tung thế ngủ làm sao được!

Mã Lệ cầu nhàu:

- Nghe câu chuyện đáng sợ như thế, ai mà dám ngủ chứ!

...

Trong màn đêm mênh mông, một đội sáu chiếc xe đang chạy như bay trên một con đường lớn ở ngoại ô, đột nhiên chuyển hướng rẽ vào một con đường nhánh. Con đường này không phải là đường quốc lộ, mặt đường lồi lõm mấp mô, phủ đầy bùn đất.

Những chiếc xe lắc lư chạy về phía trước, đèn xe không đủ sáng rõ mặt đường, biến thành những luồng ánh sáng kỳ quái. Đoàn xe đi xuyên qua một cánh rừng nhỏ, đi xuống dốc, tiếng sóng biển rì rào truyền lại, thì ra họ đang đi ra hướng biển. Xe chạy đến một bến tàu hoang phế thì dừng lại. Cửa năm chiếc xe xích mở,

hơn mười người đàn ông cao to vạm vỡ nhảy xuống, chia nhau đứng canh giới ở những điểm quan trọng trên bến tàu. Thần sắc của bọn họ đều có vẻ khấn trương. Chiếc xe còn lại chưa có ai bước ra, trong khung cảnh ấy càng lộ vẻ thần bí. Tất cả đèn xe đều tắt hết, nhất thời cả xe lẫn người đều biến mất trong màn đêm, chỉ còn lại bầu trời xám xịt khiến người ta cảm giác rằng ánh sáng chỉ tạm thời nấp sau một tấm màn hắc ám. Sóng biển dữ dội đập vào bến tàu và đám loạn thạch ở ven bờ tạo nên những âm thanh có tiết tấu dị thường, gió biển thổi rì rào, những điều đó khiến người ở đương trường cảm thấy một sự việc không tầm thường sắp xảy ra. Một âm thanh động cơ theo tiếng gió biển truyền đến, nhưng khi nhìn ra biển vẫn chỉ thấy một màu đen huyền bí, khiến mười mấy người đứng trên bến tàu sản sinh ra một cảm giác bất an về một thứ gì đó rất khủng bố. Nét mặt bọn họ lộ gia sự cảnh giác cao độ. Trong màn đêm mênh mông, đột nhiên xuất hiện một luồng ánh sáng, theo đó là một chiếc du thuyền lớn vô cùng hoa lệ đang tiến về bến tàu với vận tốc cực lớn, thì ra đối phương cố tình bật sáng ngọn đèn trên thuyền một cách đột ngột. Ánh đèn sau đó liền tắt đi rất nhanh. Trong khoảng thời gian ngắn ánh sáng mạnh tắt đi bật lên làm những người ở đương trường đều mất đi thị giác một lúc. “Rầm!”, du thuyền đã vào bến, cầu thang hạ xuống. Một âm thanh quái dị vang lên, hai luồng ánh sáng cực mạnh chiếu xuống, luồng sáng mạnh đến nỗi hai tên đại hán bị ánh sáng chiếu trúng mặt đầu văng mất hoa, đưa tay lên che mắt. Hai luồng sáng như đôi mắt của một con quái thú, từ từ quét đến trước mặt những đại hán khác, sau đó dừng lại rồi phụt tắt. Lúc đó những chiếc xe đậu ở bến tàu đột ngột bật sáng đèn pha, ánh sáng tập trung vào một chỗ, từ trên du thuyền có một chiếc xe đua màu đỏ chạy xuống bến tàu, điều đặc biệt ở đây là trên nóc xe có một chiếc hòm lớn, đem cho người khác cảm giác thật thần bí quái dị. Cửa chiếc xe đua đỏ bật mở, một người da đen mặc tây phục màu trắng cài hoa hồng đỏ trước ngực từ từ bước ra, đứng giữa vùng ánh sáng đang tập trung, tựa như một nghệ sĩ độc diễn đứng trên sân khấu trước hàng vạn cặp mắt đang tập trung chú ý, chính là người da đen thần bí đã đơn thân độc mã cướp đi xác ướp của Vô Tắc Thiên.

Từ bên trong chiếc xe bên cạnh chiếc xe khi nãy chưa có ai bước ra, một người nhảy ra mở cửa lớn của chiếc xe kia. Một người đàn ông trung niên to lớn bước ra, ngón tay trở đeo một chiếc nhẫn vàng lấp lánh.

Chính là bá chủ vùng Đông Nam Á, Kim Chỉ Tam.

Kim Chỉ Tam đến trước mặt người da đen, đôi mắt bắn ra những tia sáng kỳ dị, nhìn từ đầu đến chân người da đen một lượt rồi trầm giọng nói:

- Hắc Sát!

Hắc Sát không hề đáp lại, giơ tay phải lên, đút vào bên trong bộ tây phục...

“Lách cách... lách cách...”

Tất cả những tên đại hán có mặt ở đương trường đều rút súng hướng về phía Hắc Sát, chỉ cần đối phương khẽ động lập tức đổ máu đương trường.

Kim Chỉ Tam hơi sầm mặt lại, bước vào phạm vi luồng sáng chiếu rọi, chân mày hơi chau lại cũng bị mọi người nhìn rõ.

Kim Chỉ Tam kê đưa tay trái lên, làm động tác vẫy vẫy xuống. Tất cả thuộc hạ của ông ta liền lập tức thu hồi vũ khí. Lệnh của Kim Chỉ Tam xưa nay chưa ai dám nghi ngờ, cũng chưa có ai dám kháng cự.

Bàn tay phải của Hắc Sát đưa vào trong bộ tây phục, da đen, áo trắng thật là tương phản. Khi hắn rút tay ra, trên tay cầm một chiếc lược đánh dây ngọc quý, đám thuộc hạ của Kim Chỉ Tam dám thở phào một tiếng.

Hắc Sát vừa chải đầu vừa nói:

- Kim Chỉ Tam!

Ba chữ nói ra như chém đinh chặt sắt, tựa hồ chỉ cần thừa một chữ là hắn sẽ bị rơi vào thế hạ phong.

Kim Chỉ Tam khẽ vỗ tay, một tên đại hán lập tức mang đến một chiếc hộp vuông.

Kim Chỉ Tam lại vỗ tay lần nữa, tất cả đèn xe đều tắt hết.

Chiếc hộp từ từ mở ra, từ trong hộp ánh sáng màu hồng từ từ phát ra, như trắng sáng ra khỏi mây mù. Chỉ thấy trong hộp có bảy viên hồng ngọc to nhỏ như nhau, sắc đỏ như máu, ánh sáng lấp lánh.

Hai mắt Hắc Sát bắn ra những tia sáng quái dị, thì thầm nói:

- Tốt... tốt!

Dường như hẳn đối với kim cương và đá quý có một sự say mê điên cuồng, nhìn thấy bảo thạch tựa như nhìn thấy hoa hậu thế giới đang thoát y trước mắt mình vậy.

Hắc Sát nói:

- Chúng là của tôi!

Tiếp đó đưa tay mở chiếc hòm đặt trên nóc xe đua, nói:

- Võ Tắc Thiên là của ông!

Ngữ khí của hắn hết sức cứng nhắc, tựa hồ như rất ít mở lời nói chuyện vậy, nhưng mỗi câu nói của hắn đều hết sức rõ ràng. Chiếc hòm được mở ra, Võ Tắc Thiên vẫn an nhiên tự tại nằm trong đó.

Kim Chỉ Tam đưa tay vẫy vẫy, đại hán bê hộp hồng ngọc liền đóng hộp lại, đưa sang cho hắn. Một vài chiếc xe bật sáng đèn lên, thay thế cho ánh sáng của những viên hồng ngọc khi này.

Hắc Sát đưa tay tiếp lấy hộp ngọc, rồi cấp nói vào sườn, quay người bước đi lạnh lùng nói:

- Mang bà ta đi đi!

Kim Chỉ Tam đột nhiên lớn tiếng gọi:

- Chậm đã!

Không ai ngờ đến phản ứng của Hắc Sát, chỉ thấy hắn quay người lại, từ lưng áo rút ra một khẩu súng tự động, nòng súng chỉ thẳng vào giữa mi tâm Kim Chỉ Tam.

Tất cả những tên đại hán thuộc hạ của Kim Chỉ Tam đều không phòng bị, nhất thời chưa biết làm gì.

Kim Chỉ Tam trầm giọng nói:

- Chưa có ai dám chĩa nòng súng vào người tôi.

Hắc Sát nhếch nhếch nói:

- Chưa có việc gì tôi không dám làm.

Hai đôi mắt trợn trừng nhìn nhau.

Hắc Sát nói:

- Võ Tắc Thiên đổi lấy bảy viên hồng ngọc, ông hối hận à?

Kim Chỉ Tam cười lớn nói:

- Chỉ bảy viên hồng ngọc, tôi đâu thèm để vào mắt, để tôi cho anh xem một bảo bối.

Nói đoạn đưa vồ tay một cái, lập tức một đại hán mang đến một chiếc hộp tròn, đặt xuống rồi bước đi. Nắp hộp bật mở ra, một luồng ánh sáng trắng phát ra, tạo thành một vòng sáng trắng bao quanh chiếc hộp. Thì ra bên trong hộp là một viên kim cương cực lớn, đặt trên một lớp vải nhung đỏ.

Hắc Sát nhìn viên kim cương đến ngây dại, sức hấp dẫn của viên kim cương đối với hắn thật không gì sánh nổi.

Kim Chỉ Tam nói:

- Chỉ cần anh giết một người, viên kim cương lớn nhất thế giới này sẽ là của anh.

Nói xong liền đưa đầu lưỡi liếm liếm môi, khiến cho người ta nhận thấy bản tính tàn nhẫn háo sát của ông ta.

Hắc Sát nghiêm mặt nói:

- Hắn đang ở đâu?

Kim Chỉ Tam nói:

- Hắn đang ở một nơi rất là khóai lạc. Mặc dù có thể cắt đuôi được cảnh sát, nhưng hắn không thể thoát ra được Ngũ Chỉ Sơn của tôi. Ông ta đưa tay nắm chặt lại, mặt nhẵn nửa người nửa thú trên tay ông ta tựa hồ cũng như đang điên cuồng cười lớn.

6. Đại Hào Đồ

Khi Mã Lệ tỉnh giấc thấy mặt trời đã lên cao, bèn tự trách sao bản thân ngủ quá say. Cô đưa mắt nhìn đồng hồ, đã tám giờ kém mười lăm phút.

Mã Lệ vội nhảy ra khỏi giường, lao ra phòng khách, nhưng nhanh chóng bị thất vọng, chu mỏ nói:

- Oan gia này thật là... Ra đi cũng chẳng thêm hôn tạm biệt người ta.

Nói đoạn đưa tay vỗ vỗ lên má, bước đến trước phòng Chân Ni, đẩy cửa bước vào. Trong phòng không một bóng người, trên chiếc bàn đặt ở đầu giường vẫn còn để một cuốn danh bạ điện thoại đang mở. Trên trang sách còn có vết son môi khoanh tròn địa chỉ của một công ty du lịch.

“Rầm...”

Một âm thanh lớn vang lên ở ngoài cửa ra vào.

Mã Lệ sợ đến nỗi ôm ngực thất thanh hét lên.

Khi cô vừa quay người lại, một họng súng đã chỉ vào ngực, chỉ kịp kêu lên một tiếng “á”. Một ánh lửa lóe lên, thân thể Mã Lệ bắn về phía sau đập vào tường. Máu tươi bắn tung toé trên tường, trên sàn nhà, trên giường, khi thân thể Mã Lệ chưa kịp ngã xuống giường, sinh mệnh đã rời khỏi cô rồi.

Hắc Sát lạnh lùng nhìn thi thể của Mã Lệ, trên mặt không lộ ra biểu cảm gì, tựa hồ như hắn chỉ vừa phá hủy một món đồ chơi chứ không phải là sinh mệnh của một con người có máu có thịt. Dựa vào cảm giác nhạy bén của mình, Hắc Sát biết rằng trong phòng lúc này chỉ có một cô gái duy nhất, nhưng theo lời của Kim Chỉ Tam thì ở đây còn có một cô gái khác và Long Phi.

Hắc Sát quét đôi mắt khắp căn phòng, cuối cùng bước đến chỗ quyển danh bạ điện thoại đang mở trên bàn. Hắn đưa mắt nhìn tên công ty du lịch bị Chân Ni dùng son khoanh tròn, rồi tựa hồ chẳng hề suy nghĩ đưa tay xé luôn trang đó cất vào túi áo. Khi ngẩng đầu lên, ánh mắt Hắc Sát gặp một tấm ảnh đặt trên chiếc tủ đầu giường, trong ảnh Chân Ni đang cười tươi như hoa nở.

Hắc Sát đưa súng lên, chỉ nghe một tiếng “păng”, chiếc khung ảnh liền vỡ ra làm bốn mảnh rơi xuống đất.

Khi bị kịch xảy ra với Mã Lệ thì Long Phi và Chân Ni đang cùng nhau ăn sáng.

Long Phi đưa mắt nhìn đồng hồ, đã tám giờ bốn tám phút, công ty du lịch sắp mở cửa làm việc.

Chân Ni miệng hoa hé nở cười cười nói:

- Ông thật là cẩn thận, vừa nãy ra khỏi nhà cũng phải lén lút đi cửa sau nữa.

Long Phi nghiêm sắc mặt nói:

- Không biết có phải tôi đa tâm hay không, tôi cứ cảm thấy có người đang theo dõi tôi, người này theo tôi như hình với bóng, không có cách nào thoát được hắn.

Chân Ni biến sắc nói:

- Vậy phải làm sao bây giờ?

Long Phi đưa tay nắm chặt tay Chân Ni, dịu dàng nói:

- Không cần sợ. Có thể chỉ là do tôi đa tâm. Được rồi! Thời gian cũng vừa đúng, tôi còn rất nhiều việc phải làm.

Chân Ni cúi thấp đầu, đỏ mặt, nhẹ giọng nói:

- Em có thể đi cùng ông không?

Long Phi không hiểu hỏi:

- Cùng tôi đi đâu?

Giọng Chân Ni trở nên nhỏ như tiếng muỗi kêu:

- Đi Tây Tạng!

Long Phi sửng sốt lắc đầu nói:

- Không! Không được! Như vậy quá nguy hiểm, cô đặt vé cho tôi xong, lập tức đến chỗ khi nãy vừa nói đợi tôi đến.

Chân Ni nói:

- Nhưng ông phải cẩn thận đấy!

Long Phi cười nói:

- Tất nhiên rồi, tôi đến ngân hàng lấy thứ cần tìm xong, lập tức đến chỗ hẹn.

Chân Ni thở dài một tiếng, vô ý thức nhìn ra ngoài phố, vô tình thấy một ông già đầu tóc trắng toát, mặt mày nhăn nheo, đang nhìn về phía mình, trong mắt ông ta lộ ra một thần thái rất khó tả.

Chân Ni chợt ngẩn người ra.

Long Phi cảnh giác dõi mắt theo hướng Chân Ni đang nhìn, ông già kia đã biến mất.

Anh nhìn Chân Ni hỏi:

- Chuyện gì?

Chân Ni lắc đầu nói :

- Không có gì, chắc là em lại sợ bóng sợ gió thôi.

...

Chân Ni bước ra khỏi công ty du lịch, vừa đi vừa cất vé máy bay vào túi xách. Cô đưa tay vẫy taxi, đi thẳng đến sân bay.

Tim Chân Ni vẫn còn đập thình thịch vì hồi hộp. Lúc ở công ty du lịch, cô thật sự sợ hãi. Cô sợ rằng cảnh sát hoặc bọn người xấu kia sẽ bất chợt không biết từ đâu nhảy ra, sợ rằng cô sẽ bị bọn họ theo dõi để lộ ra tung tích của Long Phi. Long Phi đã từng nói, kẻ thù của anh và cả cảnh sát sẽ hết sức tập trung chú ý vào các sân bay, bến tàu, công ty du lịch, khách sạn... để đề phòng anh chạy khỏi thành phố.

Chiếc taxi chạy như bay trên đường. Ở phía sau, một chiếc xe đua màu đỏ đang lạng lẹ bám theo nhưng Chân Ni không hề để ý.

Taxi dừng lại trước cửa sân bay, Chân Ni bước xuống xe, đưa mắt nhìn quanh nhưng không thấy bóng dáng của Long Phi xuất hiện.

Chân Ni trong lòng đang nóng như lửa đốt, đột nhiên có một người khoảng bốn, năm mươi tuổi mặc lễ phục, đeo kính gọng vàng, râu ria đầy mặt, phóng xe mô tô đến trước mặt cô thì dừng lại, hạ giọng nói:

- Cô à, đợi người hả?

Chân Ni thâm giận trong lòng, người này tuổi tác không còn trẻ nữa, bề ngoài cũng lịch sự đứng đắn, không ngờ vẫn còn đến đây trêu chọc phụ nữ. Cô định mở miệng ra mắng thì đột nhiên như nhận ra điều gì, vui mừng kêu lên:

- A, là anh... Long...

Long Phi đặt ngón tay lên môi, làm động tác yêu cầu Chân Ni im lặng, nói:

- Vé máy bay đâu?

Chân Ni nói:

- Ở đây.

Nói rồi đưa tay rút tấm vé máy bay ra, nói tiếp:

- Anh thật may mắn, chỉ còn lại đúng một vé. Hai giờ sau sẽ bay. Bây giờ cần phải lập tức đi làm thủ tục.

Long Phi nói:

- Tốt quá! Bây giờ cô về nhà đi. Về nói với Mã Lệ, bảo cô ấy coi như chưa có chuyện gì xảy ra.

Chân Ni lắc đầu nói:

- Không! Để em tiễn anh!

Long Phi cười nói:

- Cô bé ngốc! Mau về nhà đi! Để tôi hôn cô một cái nào!

Chân Ni ửng hồng đôi má, ngẩng đầu lên chờ đợi.

Long Phi nhìn thấy đôi môi đỏ mọng của Chân Ni, bất chợt phát giác ra cô gái đứng cạnh mình thật đẹp. Ba năm qua, Long Phi nhất tâm khổ luyện Khai Linh Đại Pháp nhằm phát huy hết tiềm lực của Long Thần, vì thế mà quên đi người ngọc bên mình. Xem ra cô ấy đối với Long Phi thật sự có tình cảm, trái tim anh đột nhiên rung động, muốn đặt đôi môi mình lên chiếc miệng anh đào nhỏ xinh kia. Đúng lúc đó, có hai người phụ nữ lớn tuổi đi qua, nhìn hai người với ánh mắt kỳ lạ. Long Phi bắt gặp ánh mắt kỳ lạ đó mới chợt nhớ ra tuổi tác của hai người bây giờ, lập tức thay đổi mục tiêu, hôn lên vầng trán nhỏ của Chân Ni, cao giọng nói:

- Con gái ngoan, cha của con chỉ đi vài ngày là lập tức trở về với con ngay mà.

Chân Ni thất vọng mở mắt, nhìn theo chiếc mô tô của Long Phi chạy ngày một xa. Một chiếc xe đua đỏ đỏ ở bên cạnh từ từ chuyển bánh, lạng lẹ chạy theo chiếc mô tô của Long Phi.

...

Hắc Sát đứng bên cạnh chiếc bàn làm thủ tục trong sân bay, hẳn ta biết rất rõ, chỉ cần hấn khẽ động tay một cái, tên Long Phi kia sẽ lập tức về châu Diêm Vương, bộ sưu tập của hắn sẽ có thêm viên kim cương lớn nhất thế giới của Kim Chỉ Tam.

Hắc Sát đưa tay vào trong túi, từ từ rút súng ra.

Đột nhiên trong phòng làm thủ tục vang lên tiếng kêu thất thanh, Hắc Sát thẳm chữi trong lòng, thì ra một người khách trong đoàn du lịch người Nhật bị ngất xỉu ngã lăn ra đất, cả đoàn khách liền túm lại vây anh ta vào giữa, nhất thời che đi thị tuyến của Hắc Sát. Đúng lúc đó, nhân viên của công ty du lịch nâng một tấm banner lớn viết “Đoàn du lịch Tây Tạng” đi qua khoảng giữa Long Phi và Hắc Sát.

Hắc Sát chen qua đám người, hướng về chỗ khi nãy Long Phi đứng. Nhưng Long Phi tựa hồ như đã biến mất vào không khí. Trong căn phòng làm thủ tục người đi kẻ lại nhưng Hắc Sát tuyệt không thấy bóng Long Phi đâu.

Hắc Sát bị mất dấu con mồi nhưng không hề lộ vẻ khẩn trương, từ trong ngực áo rút ra một đồ vật lớn cỡ bao thuốc lá, trông gần giống như một chiếc tivi bỏ túi. Trên màn hình tinh thể lỏng, hiện lên một điểm đỏ nhấp nháy. Thì ra khi nãy theo chân Long Phi vào sân bay, Hắc Sát đã thuận tay gắn vào thân chiếc mô tô của anh một máy phát tín hiệu bí mật. Dựa theo tình hình hiện tại thì Long Phi chắc chắn vẫn còn ở trong sân bay vì còn một giờ bốn mươi phút nữa máy bay mới cất cánh, chỉ có điều không biết anh đã đi đâu.

Trên mặt Hắc Sát lộ ra một nụ cười tàn nhẫn, nghĩ cách giết chết Long Phi sao cho thật đặc sắc.

Một cách giết người thật tàn nhẫn.

“Long Phi, mày nhất định phải chết!”

Ở nhà của Chân Ni...

Cảnh sát và các chuyên gia hình sự đang đứng chật trong phòng. Hai viên cảnh sát đêm qua thụ lý vụ án của Long Phi là Đàm Huy và Vương Quân đang nghiên cứu cánh cửa bị bật tung ra.

Vương Quân kinh ngạc nói:

- Trên cửa có một vết chân này. Xem ra tên hung thủ này nhất định phải là một đại lực sĩ. Hắn chỉ cần đạp một cái đã tung cả cánh cửa kiên cố. Anh nhìn xem, chỗ hắn đạp còn lõm cả vào đây này...

Chân Ni khi đó đang ngồi trên ghế sa lông, mặt hoa ảm đạm. Đàm Huy bước đến bên cạnh cô nói:

- Cô Lý, cô nhất định phải hợp tác với chúng tôi.

Chân Ni nước mắt ràn rụa, đau lòng gào lên:

- Mã Lệ! Mã Lệ!

Đàm Huy không buông tha cho cô, lại gần hơn nói:

- Nói cho tôi biết, Long Phi đang ở đâu?

Chân Ni lắc đầu vừa khóc vừa nói:

- Tôi không biết, đừng hỏi tôi nữa.

Nước mắt lại ràn rụa khuôn mặt xinh đẹp.

Đàm Huy đưa tay vẫy vẫy, một nhân viên đeo găng tay nilon, cầm một cuốn danh bạ điện thoại bị xé rách một trang đưa đến trước mặt Chân Ni. Chân Ni ngậy người nhìn cuốn danh bạ, hiển nhiên không thể liên tưởng đến cái gì.

Đàm Huy dịu giọng nói:

- Trang bị xé đi có gì đặc biệt, đó có phải trang chuyên về công ty du lịch không?

Chân Ni sững người, trong đầu chợt nhớ lại việc dùng son môi khoanh tròn tên công ty du lịch, khẽ giặt mình một cái.

Đàm Huy nói:

- Mau nói cho tôi! Chuyện gì đã xảy ra? Tại sao cuốn danh bạ lại bị mất một trang?

Chân Ni không còn tự chủ nữa, nói:

- Tôi đã khoanh tròn tên một công ty du lịch.

Đàm Huy tiếp tục truy vấn:

- Tại sao lại khoanh tròn tên công ty du lịch?

Chân Ni hét lên:

- Đừng hỏi nữa! Tôi không biết!

Nước mắt lại chảy ra như suối.

Đàm Huy khẩn trương nói:

- Mau nói cho tôi biết! Long Phi hiện nay đang gặp nguy hiểm, hung thủ bất cứ lúc nào cũng có thể giết chết anh ta. Vì vậy trước khi chuyện đó xảy ra, cô mau nói cho tôi biết Long Phi đang ở đâu, hy vọng chúng tôi có thể cứu kịp anh ta.

Chân Ni chấn động trong lòng, viên thanh tra này nói không sai chút nào, hung thủ đã theo dõi cô từ khi ở công ty du lịch, rất có thể lúc này đã tìm thấy Long Phi, cô liền sợ hãi nói:

- Anh ấy sắp lên máy bay rồi, là chuyến bay đi Tây Tạng.

Đàm Huy nhảy dựng lên ra lệnh:

- Báo cho cảnh sát sân bay, bất kể giá nào cũng phải giữ anh ta lại. Tiểu quân, chúng ta lập tức ra sân bay.

Chân Ni vừa khóc vừa nói:

- Anh ấy đã cải trang.

Đàm Huy lại nhảy dựng người lên, đưa tay đặt lên vai Chân Ni lắc mạnh, hét lên:

- Mau nói cho tôi biết anh ta cải trang thành cái con khỉ gì?

...

Long Phi đang đứng xếp hàng để lên máy bay, chỉ còn mười lăm phút nữa là máy bay cất cánh. Anh là người cuối cùng lên chiếc máy bay này.

Mọi việc xem ra đều rất thuận lợi, đột nhiên Long Phi phát hiện ra sự lạ. Bên trái có ba viên cảnh sát sân bay đang hướng về phía anh đi tới.

Anh liền cảnh giác quét mắt nhìn bốn phía, chỉ thấy ở bên phải cũng có hai viên cảnh sát sân bay, đi nhanh về phía anh.

Long Phi biết chuyện không hay đã xảy ra, từ từ lùi lại.

Năm viên cảnh sát lập tức phát giác ra hành động lạ của Long Phi, gia tăng tốc độ chạy đến, đồng thời kêu to:

- Không được động đây.

Long Phi nghĩ bụng: “Bây giờ không chạy còn đợi đến lúc nào nữa.” Nghĩ đoạn, quay người lao về phía cổng, làm náo loạn cả khu vực đợi máy bay.

Long Phi nhảy qua từng hàng, từng hàng ghé một, len qua đám đông, lao ra ngoài cửa. Từ ngoài cửa, hai viên cảnh sát đang lao vào. Nhưng Long Phi há chịu thúc thủ chờ bị bắt, đối phương vừa rút súng ra, anh lập tức tung người bay lên, hai chân đá mạnh vào hai tay cầm súng của đối phương. Hai viên cảnh sát bị rơi súng vội lùi lại, anh liền thừa thế xông lên, vung chân đá mạnh. Hai viên cảnh sát bị cú đá trời giáng của Long Phi làm ngã lăn ra đất, chỉ còn biết bất lực nhìn anh lao như bay về phía cửa hải quan.

Lúc này mấy viên cảnh sát phía sau đã đuổi tới, tình thế vô cùng cấp bách nhưng Long Phi lâm nguy bất loạn, nhảy lên một chiếc xe đẩy hàng, lao về phía trước như một mũi tên, khiến mấy tay cảnh sát chỉ biết đứng nhìn bóng anh xa dần mà thở hồng hộc.

Long Phi chạy ra được ngoài đại sảnh của sân bay, vội lẩn ngay vào đám đông.

Anh biết rằng cảnh sát đã bố trí người ở khắp sân bay để giăng lưới bắt anh, trước khi họ khép chặt được vòng vây nhất định phải rời khỏi được chỗ này.

Anh bước ra cửa lớn, đẩy cửa bước ra ngoài.

Két... két...

Bốn chiếc xe cảnh sát đã vây chặt lối thoát của Long Phi, hơn mười người từ trong xe nhảy ra chìa súng về phía Long Phi hô to:

- Không được động đây! Cảnh sát đây!

Long Phi quay đầu định chạy trở lại bên trong, nhưng có ít nhất bảy tám người mặc cảnh phục đang từ bên trong chạy ra cửa. Anh đành đứng lại thở dài một tiếng, đứng im để họ đẩy sát vào tường, lục soát toàn thân. Hộ chiếu, ví tiền đều bị lấy ra.

Một giọng nói quen thuộc vang lên bên cạnh Long Phi:

- Long tiên sinh! Tôi nghĩ ông đã đi nhầm chỗ rồi. Muốn lên máy bay đi Tây Tạng cần đi hướng kia.

Long Phi liếc mắt qua nhìn, thì ra là tay cảnh sát đã thẩm vấn anh hôm trước, Đàm Huy. Ngoài ra còn một người nữa là Vương Quân, khi này đặc biệt chiếu cố cho anh, tự thân lục soát.

Vương Quân mở tấm hộ chiếu của Long Phi cười nói:

- Lần này ngoại trừ tội chống lại người thi hành công vụ, ông còn phạm thêm tội sử dụng giấy tờ giả. Long tiên sinh, ông có dùng thuốc tẩy cũng không rửa sạch tội đâu.

Long Phi thở dài nói:

- Các ông chỉ giỏi bắt nạt dân thường như chúng tôi thôi, loại người như Kim Chỉ Tam thì nhơn nhơn ngoài vòng pháp luật, tại sao không có ai đến bắt hắn?

Đàm Huy ngăn người hỏi:

- Chuyện này thì liên quan gì đến Kim Chỉ Tam?

Vương Quân đứng bên cạnh nói:

- Anh nghe hắn nói lung tung làm gì? Mấy vụ án gần đây chắc hắn đều có phần, nếu không hắn đâu có sợ tội chạy trốn, còn chống lại cảnh sát nữa? Kim Chỉ Tam đêm nay ở biệt thự Nam Sơn tổ chức trận đại hào đồ, làm gì còn tâm trí mà nghĩ đến những việc khác nữa?

Ánh mắt của Vương Quân nhìn sang Long Phi, hất hàm chỉ vào chiếc vòng tay nói:

- Cái gì đây?

Long Phi nói:

- Tôi thích đẹp, đeo đồ trang sức không được à?

Vương Quân lạnh lùng nói:

- Tháo nó ra có được không?

Long Phi nhún vai, tháo chiếc vòng đưa cho Vương Quân, anh ta chỉ hừ nhẹ một tiếng, đưa tay đón lấy, hiển nhiên đối với Long Phi đây ác cảm.

Long Phi hỏi:

- Các ông làm sao biết tôi sắp lên máy bay?

Đàm Huy nói:

- Ông không cần biết, lên xe đi!

Vương Quân nói:

- Vụ này đã chết ba người rồi, xem ông giải thích như thế nào?

Long Phi kinh ngạc thốt lên:

- Ba người ư?

Vương Quân nói:

- Một cặp mẹ con, giờ thêm nữ nhân viên tên Mã Lệ của ông, không phải là ba người à?

Long Phi sững người nói:

- Mã Lệ chết rồi sao?

Vương Quân không trả lời, đưa tay đẩy Long Phi về phía trước, sáng giọng nói:

- Lên xe mau!

Long Phi bị ép bước lên xe, Đàm Huy ngồi ở phía trước, Vương Quân và một nhân viên cảnh sát khác ngồi ở hai bên, kẹp anh vào giữa.

...

Khuôn mặt Long Phi lộ ra thần sắc bi phẫn, trong lòng tự đặt ra bao câu hỏi không có lời giải. Cánh tay trái của Ma Vương đã bắt đầu trận đồ sát của nó, không biết rằng còn bao nhiêu người phải chết nữa? Kim

Chỉ Tam tổ chức trận đại hào đồ là chuyện gì? Hắc và cánh tay trái của Ma Vương có quan hệ gì? Chân Ni hiện ra sao?

Vương Quân quay sang nói với Long Phi:

- Long tiên sinh, hãy nhìn xem, máy bay của ông không đợi ông rồi.

Long Phi ngẩng đầu lên nhìn, từ góc độ này có thể thấy rất rõ chiếc máy bay tựa như con chim khổng lồ đang cất cánh bay lên trời xanh, từ từ biến mất khỏi tầm mắt.

Cùng lúc đó, Hắc Sát cũng đang ở trên chiếc du thuyền hoa lệ của hắn quan sát chiếc máy bay thông qua hệ thống Rada. Khi chiếc máy bay của Long Phi lọt vào một hình chữ nhật ở giữa màn hình Rada, một âm thanh bíp bíp liên phát ra. Mặt Hắc Sát khi đó liền hiện ra một vẻ hưng phấn khó tả, vì hắn biết rằng hệ thống tự động đã định vị xong mục tiêu cho quả tên lửa đạn đạo cỡ nhỏ.

Hắc Sát đưa tay ấn một nút trên bảng điều khiển, từ thân tàu, một quả tên lửa cỡ nhỏ bị bắn lên không trung, tạo thành một vệt khói hình cầu vòng kéo dài trên bầu trời.

Long Phi đang nhìn chiếc máy bay biến mất dần sau đám mây, đột nhiên trợn mắt há hốc mồm lộ vẻ kinh hãi tột cùng. Đám Huy khi đó vừa hay quay đầu lại, vô tình dõi theo ánh mắt của Long Phi, chỉ thấy hỏa tiễn đang vẽ một vệt khói dài, bay về phía chiếc máy bay vừa cất cánh.

“Ầm.”

Chiếc máy bay trúng “đạn” của Hắc Sát, bốc cháy bùng bùng như ngọn đuốc khổng lồ lao thẳng xuống biển.

Cả đoàn xe đang “áp tải” Long Phi liền dừng lại, mọi người đều ngơ ngác quay đầu lại, nhìn một cách ngây dại lên bầu trời, dường như họ hi vọng tìm được vết tích nào đó của thảm kịch vừa xảy ra...

Long Phi là người đầu tiên bình tĩnh trở lại, anh liền chớp thời cơ, đưa tay thúc mạnh vào mặt Vương Quân, khiến anh ta chỉ kịp kêu lên một tiếng “a” rồi ngất xỉu. Đồng thời, quay người dùng chân đạp một cú như trời giáng vào viên cảnh sát ngồi bên cạnh. Đám Huy thấy vậy vội rút súng ra, nhưng Long Phi ở phía sau đã mở cửa xe lao vút ra ngoài, nói thì chậm, nhưng tất cả sự việc chỉ diễn ra trong một cái nháy mắt, hơn nữa động tác của Long Phi lại như lưu thủy hành vân, vô cùng đẹp mắt.

Chân Long Phi vừa chạm đất liền hướng về phía sân bay lao đi như một viên đạn.

Đám Huy thấy vậy cũng lập tức lao người đuổi theo.

Long Phi lướt đi như một cơn lốc, tay anh mà không bị còng, Đám Huy và hai tay cảnh sát đang đuổi theo đã mất dấu anh từ lâu rồi.

Cũng may đoàn xe chưa đi khỏi sân bay được bao xa, Long Phi chỉ mất ba phút là chạy đến trước cửa vào sân bay. Phía sau bọn Đám Huy vẫn đang theo anh như hình với bóng.

Long Phi chạy như bay vào bãi đỗ xe, Đám Huy lúc đó cũng vừa đuổi tới, cao giọng hét:

- Dừng lại!

Long Phi bất ngờ dừng lại, nhưng anh không quay đầu lại, mắt vẫn nhìn về phía bãi đậu xe.

Đám Huy và bảy viên cảnh sát nữa đứng thành hình rẽ quạt vây Long Phi vào giữa, chĩa những họng súng đen ngòm vào người anh.

Đám Huy nói lớn:

- Được rồi! Từ từ cúi thấp xuống, nằm úp mặt trên đất.

Long Phi không nghe theo Đám Huy, từ từ quay đầu lại, đôi mắt phát ra những tia sáng kỳ dị.

Đám Huy liền đưa tay ra dấu, bảo đồng nghiệp chuẩn bị dùng vũ lực để bắt Long Phi. Đột nhiên trong không gian truyền đến một loạt âm thanh “rẹt... rẹt...”

Một sự việc kinh nhân xảy ra.

Từ bốn hướng đông, tây, nam, bắc phát ra bốn đạo hào quang bắn về phía Long Phi. Bốn luồng ánh sáng kỳ lạ quần quanh người Long Phi, hóa thành một con rồng ánh sáng, nhanh chóng kết hợp với anh để trở thành Long Thần.

Đàm Huy và đám cảnh sát kinh hoàng cực độ, bắn như vài đạn vào Long Phi.

Long Phi lúc này đã hóa thân thành Long Thần, phát nhẹ áo bào bao quanh thân mình. Chiếc áo bào lần trước có thể chống đỡ được cả sức mạnh của quả bom trên người Khẩu Tử, đối phó lại mấy viên đạn tầm thường này, đương nhiên không thành vấn đề.

Tiếng súng vừa dứt, Long Thần liền bay vút lên, chỉ sau vài cái nhún người đã biến mất khỏi bãi đậu xe.

Đàm Huy và đám cảnh sát ngơ ngác nhìn nhau, không dám tin sự việc vừa xảy ra trước mắt mình.

Hắc Sát khoan khoái cho thuyền chạy trên mặt biển, nghĩ đến máu tươi và kim cương, trong lòng hẳn có một sự hưng phấn kỳ lạ. Hắn chuẩn bị lập tức đi đến vũ trường của Kim Chỉ Tam, lấy thứ mà hắn muốn.

“Bíp... bíp...”

Hắc Sát kinh ngạc vô cùng, cho tay vào túi áo lấy ra chiếc máy theo dõi, chỉ thấy chấm đỏ trên màn hình đang từ từ chuyển động.

Hắn biến sắc mặt, chửi lớn:

- Mẹ nó! Tao mà không bấm xác mày thành muôn mảnh thề không làm người!

Nhiều lần ám sát Long Phi đều thất bại khiến hung tính của Hắc Sát bị kích động tột cùng. Hơn nữa không biết tại sao, khi Kim Chỉ Tam giao cho hắn tư liệu và ảnh của Long Phi, Hắc Sát chợt cảm thấy hắn đối với người này dường như có một mối thù hận gì đó rất sâu sắc.

Một mối thù sâu tựa biển Đông, cao tựa núi Thái.

Hắc Sát đã quyết định bất chấp thủ đoạn, dùng phương pháp nhanh nhất để giết chết Long Phi vì hắn không thể chờ thêm một phút nào nữa.

...

Long Phi khôi phục lại hình dạng con người, phóng mô tô chạy như bay trên đường lớn. Anh đang đi đến biệt thự Nam Sơn, lửa giận trong lòng bốc lên ngùn ngụt như hỏa diệm sơn, món nợ mấy trăm mạng người cần phải đòi lại nơi Kim Chỉ Tam.

Anh không hề biết rằng tử thần Hắc Sát đang ở phía sau.

Những tia nắng cuối cùng tắt dần ở cuối chân trời. Mặt đất dần dần chìm vào màn đêm mênh mông.

...

Bên ngoài biệt thự của Kim Chỉ Tam ngựa xe như nước. Những tên đại hán mặc tây phục, đeo găng tay trắng đang đứng trước cửa bận rộn đón khách.

Tân khách từ khắp thế giới đổ về tham gia canh bạc lớn nhất thế kỷ từng người từng người đi vào biệt thự.

Lúc này Long Phi đã đến bên ngoài biệt thự. Anh đem giấu chiếc mô tô vào một hang núi nhỏ, lấy cò phủ lên rồi đi đến phía sau biệt thự Nam Sơn. Khi đến một nơi cách tường bao biệt thự khoảng hai trăm mét thì anh đột nhiên dừng lại, nghiêm thần giới bị quan sát xung quanh. Với thân phận địa vị của Kim Chỉ Tam trong giới giang hồ, việc bảo an cho tòa biệt thự này có lẽ còn nghiêm mật hơn cả nguyên thủ quốc gia, nhưng đương nhiên cũng không thể làm khó Long Thần.

Long Phi đưa hai tay lên trước ngực, ngón cái và ngón trỏ tạo thành một hình bán nguyệt, hai tay từ từ hợp lại thành một vòng tròn. Khi bốn ngón tay chuẩn bị tiếp xúc với nhau, quái sự liền xuất hiện. Bốn ngón tay của Long Phi không ngừng bắn ra những tia điện nhỏ, phát ra ánh sáng nhấp nháy trong đêm.

Long Phi còn nhớ khi ở Tây Tạng Tiểu Hoạt Phạt đã từng nói:

- Lúc thiên địa sơ khai, Long Thần vì đại chiến với Ma Vương mà thọ trọng thương phải phân thành hai người là Phục Hy và Nữ Oa. Nhưng Nữ Oa vì luyện thạch bổ thiên, phong bế đường trở về nhân gian của Ma Vương nên nguyên thần cạn kiệt, không thể luân hồi chuyển kiếp. Trách nhiệm trừ ma đành đặt lên vai Phục Hy gánh vác. Phục Hy chính là một nửa của Long Thần, chính vì thế trong nội thể của ông ta có hạt giống của Long Thần. Long Phi, cậu là do Phục Hy luân hồi chuyển kiếp, do vậy chỉ cần cậu biết cách triệu hồi Nữ Oa, thì Phục Hy và Nữ Oa có thể hợp nhất trong một quãng thời gian ngắn, biến thành Long Thần. Nhưng thời gian hợp nhất rất là có hạn, vì vậy không phải chuyện quan trọng, tốt nhất không nên tùy tiện biến thân.

Lời của Tiểu Hoạt Phật đã thành hiện thực, hai tay của Long Phi đã khép lại thành một vòng tròn hoàn chỉnh.

Hai nửa vòng tròn hợp thành một, diện quang xẹt ra bốn phía, ở bên trong vòng tròn vừa tạo thành phát ra một tiếng nổ nhỏ.

Luân hồi chuyển kiếp của Phục Hy ở đời này là Long Phi đã thực hiện nghi thức triệu hồi nguyên thần Nữ Oa, hợp nhất thành dạng nửa người nửa rồng.

Long Thần chạy đến một gốc cây lớn, nhảy vút lên ngọn cây, rồi như một con đại bàng lớn bay vút qua bức tường lớn và vườn hoa trong biệt thự của Kim Chỉ Tam, hạ thân trên mái nhà.

...

Lúc này Hắc Sát đang hầm hầm sát khí ngồi trên chiếc xe đua màu đỏ phóng như bay trên đường, điểm đỏ trên chiếc máy theo dõi ngày một gần điểm giữa màn hình, cho biết hắn đã đến rất gần với Long Phi rồi.

Hắc Sát thầm nhủ trong lòng: “Bất luận thế nào, cho dù ông trời xuống đây cũng không cản nổi tao giết chết tên Long Phi đó.”

Trong lòng hắn dâng trào cảm giác muốn trả mỗi huyết hải thâm thù.

Một mối thù mà chính hắn cũng không hiểu rõ.

...

Bên trong biệt thự, tân khách đã đến đủ. Giữa đại sảnh có đặt một chiếc bàn rulle. Ở bốn bức tường quanh phòng đều đặt một màn hình lớn, hiển thị chiếc bàn rulle ở giữa phòng.

Một giọng nữ lãnh lót vang lên:

- Kim Chỉ Tam tiên sinh đến!

Mọi người đang ồn ào bàn tán đột nhiên im bặt, hướng ra ngoài cửa chính.

Cánh cửa bật mở, Kim Chỉ Tam và Tứ Đại Thiên Vương hộ vệ bước vào đại sảnh. Ông ta thần thái ung dung, bước đi mạnh mẽ, không hổ danh là một bá chủ trong giới hắc đạo.

Long Phi đã khôi phục nhân dạng, đeo thêm một cặp kính đen, lợi dụng lúc mọi người tập trung chú ý vào Kim Chỉ Tam, từ cửa sau lên vào đám đông tân khách.

Kim Chỉ Tam bước đến bên chiếc bàn rulle ở giữa đại sảnh, mỉm cười thi lễ với khách nhân. Tân khách của ngày hôm nay đều là những nhân vật có danh đầu không nhỏ, có thể nói minh tinh, chính khách, thương gia và những nhân vật nổi tiếng khác ở tam sơn ngũ nhạc đều đã tập trung về đây.

Mặc dù Kim Chỉ Tam bên trong là một kẻ vô ác bất tác, nhưng bề ngoài lại là một đại thiện nhân, mỗi năm đều quyên cho quỹ từ thiện một khoản tiền lớn.

- Nữ công tước Lệ Gia đến!

Giọng nói lãnh lót lúc này lại vang lên.

Những tiếng ồn ào trong đại sảnh lại im bặt lần nữa, các ngọn đèn được tắt hết, chỉ để lại một ngọn duy nhất chiếu ra cửa lớn.

Chúng nhân đều nín thở chờ đợi, vị nữ công tước Lệ Gia này là một kỳ nữ tử bước vào giới cờ bạc quốc tế đã mười năm nay. Không kể đến diện mạo như hoa, đồ thuật cao cường, giới cờ bạc còn đồn đại cô ta có giác quan thứ sáu hay sức mạnh siêu phàm gì đó, vì thế bách chiến bách thắng, cộng thêm với cá tính dứt khoát, thủ đoạn cao minh, chưa đầy mười năm cô ta đã xưng hùng trong đồ giới tây phương. Lần này nhận lời khiêu chiến của Kim Chỉ Tam, mở ra cuộc đại hào đồ kinh thiên động địa này, vật đặt cược là tòa Đồ Thành lớn nhất thế giới, chiếm ba phần tư tài sản của cô ta.

Một thân hình thon dài bước vào luồng ánh sáng.

Mọi người đều ngây người, kể cả Long Phi không hề để tâm đến chuyện này cũng nhìn đến si dại, nhất thời quên đi cả mục đích mình đến đây.

Sắc đẹp của Lệ Gia thật chấn động lòng người, mái tóc vàng xòa dài như dòng thác đổ, thân hình tuyệt mỹ như tượng thần Venus thành Milo, đôi mắt xanh sâu thẳm như bầu trời Địa Trung Hải, ở bên dưới chiếc mũi thẳng cao quý tộc là cặp môi hồng xinh xắn, vẻ đẹp của nó không cần nói chắc quý vị độc giả cũng biết.

Lệ Gia hôm nay vận một bộ váy ren màu đen tuyền, đôi gò bồng đảo ẩn hiện nhấp nhô sau làn vải mỏng, chỉ cần là nam nhân, ai cũng nhìn cô ta đến thất thần lạc phách.

Lệ Gia bước vào đại sảnh trong ánh đèn, bước chân khoan thai, thần thái ung dung tựa như tiên nữ giáng trần.

Vẻ đẹp của Nữ Công Tước thu hút toàn bộ những người có mặt mà không để ý đến mười sáu đại hán mặc lễ phục màu đen đi theo cô ta. Vừa nhìn đã biết mười sáu người này đều là những hảo thủ trong trăm người chọn một. Tuy vậy với lực lượng của mười sáu người đương nhiên không thể đối phó được với thế lực của Kim Chỉ Tam ở vùng đất mà ông ta làm bá chủ. Nhưng có một điều mà ai cũng biết là Kim Chỉ Tam sẽ không gây hại cho Lệ Gia. Giang hồ lấy tín làm đầu, Kim Chỉ Tam nếu như dám động thủ, lòng tin mà mấy chục năm nay ông ta khổ cực gây dựng trong giới giang hồ sẽ trôi theo dòng nước. Mất đi tín nhiệm so với mất đi toàn bộ các sòng bạc, hậu quả còn nghiêm trọng hơn nhiều.

Long Phi thở dài một hơi, rời mắt khỏi thân hình tuyệt mỹ của nữ công tước Lệ Gia, đứng trong bóng tối quan sát Kim Chỉ Tam, chỉ thấy song mục ông ta xạ ra những luồng sáng kỳ dị, nhìn Lệ Gia không hề chớp mắt. Long Phi trong lòng chấn động, trực giác nói cho anh biết, vật đánh cược trong trận đại đồ chiến lần này không phải là tòa Đồ Thành mà chính là nữ chủ nhân của nó, nữ công tước Lệ Gia.

Kim Chỉ Tam cuối cùng vì cái gì mà tổ chức trận đại đồ chiến lần này? Đây có thể chính là chìa khóa cho bí mật về cánh tay trái của Ma Vương.

Hắc sát đưa chân đạp mạnh một cái, cả chiếc mô tô lớn của Long Phi bay ra xa mấy mét, lực chân của thật đáng sợ.

Hắn đã tìm được nơi Long Phi giấu xe.

Ánh mắt Hắc Sát nhìn về phía tòa biệt thự cách đó hơn trăm mét, cả vùng Nam Sơn này chỉ có một tòa nhà duy nhất, không cần hỏi cũng biết Long Phi nhất định đang ở trong đó. Nghĩ đến Long Phi, hận khí lập tức xông lên đỉnh đầu.

Bất luận thế nào, hắn cũng phải giết chết Long Phi ngay lập tức.

Hắc Sát đưa ống nhòm hồng ngoại lên quan sát, có rất nhiều người đang đứng bên ngoài tòa biệt thự cảnh giới.

Hắn cảm thấy vô cùng hưng phấn và kích động, cơn thèm bạo lực vào máu tươi của hắn lại nổi lên. Đối với hắn, đây đúng là một cơ hội hiếm có. Cách trực tiếp nhất là nhảy vào chém giết một lượt. Đương nhiên, vẫn còn một biện pháp tuyệt diệu, chính là ép người ta phải chạy ra, ép Long Phi phải chạy ra.

Hung tính của hắn đã nổi lên, cho dù bây giờ có người nói cho hắn biết tòa biệt thự này chính là sào huyệt của Kim Chỉ Tam, sợ rằng hắn cũng không thay đổi chủ ý.

...

Nữ Công Tước bước đến trước mặt Kim Chỉ Tam, hai người đối nhãn nhìn nhau, ánh đèn biến họ thành điểm tập trung của mọi ánh mắt trong đại sảnh.

Kim Chỉ Tam đưa cánh tay trái đeo chiếc nhẫn quái thú ra bắt tay Nữ Công Tước, những người khác thường dùng tay phải để bắt tay nhau, nhưng Kim Chỉ Tam thì không bao giờ làm vậy, ông ta chỉ dùng tay trái.

Nữ Công Tước lạnh lùng nói:

- Xin lỗi, tôi chưa bao giờ bắt tay đối thủ.

Long Phi chú ý đến chiếc nhẫn lấp lánh trên bàn tay trái của Nữ Công Tước nhưng đáng tiếc khoảng cách quá xa, anh không thể nhìn rõ được trang trí trên chiếc nhẫn.

Sắc mặt Kim Chỉ Tam không hề thay đổi, từ từ hạ tay xuống, đưa mắt nhìn quanh một vòng, thấy toàn bộ ánh mắt của mọi người đã tập trung vào mình, lúc ấy mới đưa tay lên vỗ một cái.

Cô gái dẫn chương trình đảo nhanh đôi mắt linh lợi, cao giọng nói:

- Cuộc đại đổ chiến lớn nhất thế kỷ bắt đầu, Kim Chỉ Tam tiên sinh và Nữ Công Tước Lệ Gia đánh rulle. Một trận định thắng thua.

Chúng nhân lập tức ồn ào trở lại, mọi người vốn nghĩ rằng trận đại đổ chiến này phải là một trận long tranh hổ đấu, mỗi bên đều phải dùng kỳ mưu diệu kế để tranh thắng, chẳng ngờ chỉ dùng một bàn rulle để phân thắng thua. Một trận rulle không phải nháy mắt đã kết thúc ư?

Cô gái dẫn chương trình nói tiếp:

- Kim Chỉ Tam tiên sinh nếu như thua trận này, năm mươi hai sòng bạc của ông sẽ thuộc về bên thắng, giả như Nữ Công Tước bại, sòng bạc lớn nhất thế giới ở Lasvegas của cô sẽ do Kim Chỉ Tam tiên sinh sở hữu.

Chúng nhân đều lắc đầu le lưỡi, kích động vô cùng. Long Phi cũng nhận ra tính chất nghiêm trọng của trận đổ chiến này, đồng thời cảm thấy bên trong còn có một âm mưu gì đó khác nữa.

Kim Chỉ Tam cao giọng nói:

- Tôi còn một điều kiện nữa, không hiểu Nữ Công Tước có đáp ứng cho không ?

Mọi người lập tức im lặng trở lại, Kim Chỉ Tam sát giờ quyết đầu đưa thêm điều kiện mới. Việc này làm kích động tính hiếu kỳ của tất cả mọi người ở hiện trường.

Trên mặt Nữ Công Tước cũng lộ ra thần sắc ngạc nhiên, Kim Chỉ Tam khi hẹn cô ta quyết đấu cũng từng nói, sẽ có thêm một điều kiện khác, cô ta chỉ cần cất tay một cái là có thể làm được, nhưng cũng hoàn toàn có quyền từ chối. Không ngờ ông ta sát giờ mới tuyên bố ra như vậy, giả như cô ta từ chối không phải ảnh hưởng đến danh tiếng của bản thân hay sao.

Kim Chỉ Tam dừng lại một lúc, đợi mọi người im lặng hết mới nói tiếp:

- Giả như Kim Chỉ Tam tôi thua trận này, tôi mong rằng Nữ Công Tước có thể tháo chiếc nhẫn đang đeo trên tay kia, tặng tôi làm kỷ niệm.

Chúng nhân đều sững người ngạc nhiên, không ai ngờ rằng Kim Chỉ Tam lại có thể đưa ra một đề nghị lãng mạn như vậy.

Trên khuôn mặt đẹp tựa thiên thần của Nữ Công Tước cũng thoáng lộ nét sững sờ, nhưng lập tức bình thường trở lại, tựa hồ như không cần nghĩ ngợi, trả lời:

- Xin lỗi, Kim Chỉ Tam tiên sinh! Tôi vẫn có quyền từ chối đề nghị của ông chứ?

Mọi người liền xôn xao bàn tán, một chiếc nhẫn so với thắng được năm mươi hai sòng bạc, chỉ là một giọt nước trong biển lớn, vậy mà sao Lệ Gia lại từ chối?

Kim Chỉ Tam thần sắc không hề thay đổi, mỉm cười nói:

- Vậy để tôi đưa ra một chủ ý khác vậy, giả như Kim Chỉ Tam tôi thắng, tôi không cần tòa đồ thành của cô, chỉ mong cô tháo nhẫn tặng tôi, như vậy có được không?

Đề nghị này lập tức làm chấn động tất cả những người có mặt tại hiện trường, lẽ nào một chiếc nhẫn đáng giá hơn cả sòng bạc lớn nhất thế giới? Kim Chỉ Tam này điên rồi sao? Hay ông ta còn có mục đích gì khác nữa?

Khuôn mặt Nữ Công Tước lộ ra vẻ kỳ quái và phẫn nộ, nhưng lập tức bình tĩnh trở lại, lạnh nhạt nói:

- Xin lỗi, nhưng tôi vẫn xin được từ chối!

Trong đám khán giả có người lập tức có người kêu lớn lên, nói Nữ Công Tước ngu ngốc tự đánh mất cơ hội ngàn vàng.

Kim Chỉ Tam ngửa mặt lên trời cười một tràng dài, tiếng cười vang vọng khắp đại sảnh tạo một cảm giác sợ hãi trong lòng những người có mặt tại hiện trường. Ông ta lạnh lùng nói:

- Được lắm! Tôi đã nhận được câu trả lời vừa ý rồi! Bây giờ cô có thể chọn một màu sắc của mình. Chỉ cần viên bi rơi đúng vào màu đó, coi như cô thắng luôn. Không cần phải chơi thêm hiệp phụ.

Bàn rulle chỉ có hai màu, viên bi nếu không rơi vào màu đỏ thì là màu đen, phương pháp này thật nhanh chóng dễ hiểu.

Nữ Công Tước nói:

- Màu đỏ!

Kim Chỉ Tam cười dài nói:

- Vậy tôi nhận màu đen, mời!

Hai người liền ngồi xuống bên cạnh chiếc bàn rulle.

Cô gái dẫn chương trình hô lớn:

- Đại đổ chiến của thế kỷ 20, xin được bắt đầu!

Người phụ trách bàn rulle hướng về phía hai người cúi đầu chào, đưa tay lên khua ba vòng trên không rồi ấn vào nút khởi động vòng quay.

Bàn rulle bắt chuyển động nhanh dần, bốn màn hình lớn trên tường đồng thời bật lên hết, hiển thị vòng quay của chiếc bàn rulle đặt giữa phòng.

Ánh đèn tạo thành một vòng sáng tròn, tựa như chiếc lồng úp chiếc bàn rulle và hai người ở bên trong.

Kim Chỉ Tam đưa tay sờ sờ chiếc nhẫn hình quái thú trên tay trái, đôi mắt nhìn không chớp vào viên bi đang lăn trên bàn rulle.

Song mục nữ công tước lúc này như đóng đinh vào viên bi đang chạy, đôi tay ngọc đặt trên trán, dáng ngồi tựa như một bức tượng nữ thần trong thần thoại Hy Lạp.

Lúc này Long Phi đã chen vào được gần bàn rulle, vừa hay đứng ở chỗ giữa hai đối thủ. Anh chợt nhận ra trận đổ chiến này không phải so xem bên nào may mắn hơn, mà là trận quyết đầu tinh thần. Cả hai bên đều là người có siêu năng lực, có thể dùng tinh thần khống chế đường chạy của viên bi.

Bàn rulle đã từ từ dừng lại, viên bi vẫn còn chạy rất nhanh.

Thời gian tựa như cả một thế kỷ đã trôi qua...

7. Hộ Hoa Sứ Giả

Trong cánh rừng đêm, chiếc xe đua màu đỏ của Hắc Sát khi ẩn khi hiện sau những tàng cây, như mãnh thú từ từ tiến đến phía con mồi, cuối cùng cũng đã dừng lại.

Đỉnh con dốc nhỏ mà Hắc Sát đang dừng xe không cao hơn tòa biệt thự của Kim Chỉ Tam bao nhiêu, từ đây có thể nhìn xuống rõ được cửa lớn của tòa biệt thự.

Hắc Sát mở cửa xe bước xuống, mở cốp xe phía sau, lấy ra một quả tên lửa xách tay. Hắn đang định làm gì?

...

Viên bi đã từ từ giảm tốc độ, nó nhảy từng ô từng ô một trên chiếc bàn roulette tròn đen, đỏ, đen, đỏ...

Tinh thần mọi người đều trở nên khẩn trương, hơi thở cũng trở nên gấp gáp hơn...

Hai mắt Kim Chỉ Tam sáng rực, đôi môi dày rung rung, ngón tay xoa chiếc nhẫn ngày càng nhanh và mạnh.

Bên Nữ Công Tước cũng không hơn gì, mắt nháy nháy liên tục, mười ngón tay đặt trên trán không ngừng rung động.

Bàn roulette đã dừng lại. Viên bi cũng từ từ dừng lại. Mọi người vừa nhìn thấy nó dừng lại ở ô màu đỏ, đột nhiên lại lăn sang ô màu đen, sau đó lại tiếp tục lăn...

Kim Chỉ Tam và Nữ Công Tước đồng thời lộ ra thần sắc mệt mỏi, cuộc chiến tinh thần của hai người đã đến giai đoạn sinh tử tồn vong.

Long Phi đưa tay xuống phía dưới, mỗi tay tạo thành một vòng bán nguyệt, điện quang lại lóa lên ở các ngón tay, anh một lần nữa tập trung sức mạnh của Nữ Oa.

Đôi mắt Kim Chỉ Tam lộ ra vẻ cuồng nộ, linh cảm tà ác của hắn nhận ra có một lực lượng thần bí xâm nhập vào cuộc chiến của hai người để giúp đỡ cho Nữ Công Tước đối phó với mình. Nhưng hiện nay hắn không có thời gian để ý đến xem ai đã ra tay, chỉ còn biết tập trung hết năng lực tinh thần cố làm viên bi dừng lại trong ô màu đen.

Nữ Công Tước mở lớn đôi mắt đẹp, lúc này cô cũng đã sức cùng lực kiệt, tự biết rằng mình đã thua trong trận đấu này. Đúng vào lúc đó, cô cảm thấy một luồng sức mạnh truyền vào nội thể, viên bi như có kỳ tích nhảy thêm một bước nữa, rơi vào ô màu đỏ.

Kim Chỉ Tam lúc này không còn sức lực để tái chiến, bất ngờ ngửa mặt lên trời thét một tiếng lớn khiến toàn trường thất sắc, ngạc nhiên. Tiếng thét của Kim Chỉ Tam còn chưa dứt, một tiếng nổ “ầm” vang lên, cửa sổ vỡ vụn, tiếp đó là một làn khói đen bao trùm trong đại sảnh.

“Lựu đạn khói.”

Kim Chỉ Tam nhất thời ngẩn người, chính hắn cũng không biết chuyện gì đã xảy ra, quả lựu đạn khói thứ hai đã bay vào đại sảnh.

Sắc mặt Nữ Công Tước đại biến, lạnh lùng nói:

- Đồ giáo quyệt!

Nói đoạn lắc nhẹ cánh tay, không hiểu cách nào mà trong bàn tay ngọc đã có một khẩu súng ngắn, hòng súng chĩa thẳng vào Kim Chỉ Tam.

Kim Chỉ Tam lúc ấy không kịp nói lời nào, đành lộn ngược người lại, lăn ra phía sau.

“Pằng!”

Nữ Công Tước sau khi bắn trượt phát súng đầu tiên, lập tức như một con mèo bay người qua chiếc bàn roulette, đuổi theo Kim Chỉ Tam. Nhìn thần sắc của cô ta, lần này không giết chết Kim Chỉ Tam thì không chịu cam tâm.

Mười sáu tên thuộc hạ của Nữ Công Tước cũng đồng loạt lấy vũ khí ra. Nhưng bọn thuộc hạ của Kim Chỉ Tam cũng không phải thiện nam tín nữ gì, nhất thời tiếng súng vang lên khắp đại sảnh.

Khói lúc này đã bao trùm khắp đại sảnh, tiếng người ho, hắt hơi, gào thét hòa với tiếng súng, tiếng người và đồ vật ngã xuống, tạo nên một cảnh tượng vô cùng hỗn loạn.

Rất nhiều người đang lao ra cửa lớn một cách vô ý thức.

Nữ Công Tước bay người qua bàn rulle, vừa hạ thân xuống đã thấy Kim Chỉ Tam đang cùng Tứ Đại Thiên Vương chạy vào phòng trong. Tứ Đại Thiên Vương có lẽ không chịu nổi làn khói dày đặc của lựu đạn, cả bốn người đều ho sặc sụa. Nhưng Kim Chỉ Tam thì dường như không hề bị ảnh hưởng chút gì, chỉ có vẻ hơi sợ hãi.

Nữ Công Tước dường như cũng không bị ảnh hưởng bởi khói cay, đưa súng lên nhắm Kim Chỉ Tam bóp cò.

Tứ Đại Thiên Vương không hổ là cao thủ cận thân của Kim Chỉ Tam, lâm nguy bất loạn, lập tức lấy thân mình che trở cho Kim Chỉ Tam lùi vào phòng trong, bốn khẩu súng đồng loạt nổ một lượt.

Nữ Công Tước khẽ lắc mình, lặn người tránh đạn, bốn viên đạn bay vào khoảng không.

Tứ Đại Thiên Vương định lao ra truy kích, nhưng Kim Chỉ Tam nói lớn:

- Không cần, mau chạy vào mật đạo!

Tiếp đó lại hét lớn:

- Bắt lấy Nữ Công Tước, không được làm cô ta bị thương.

Bốn tên hộ vệ cận thân dạ ran tuân lệnh, bảo vệ Kim Chỉ Tam lùi vào nội sảnh. Từ bên ngoài lại bay vào thêm hai quả lựu đạn khói nữa, lúc này chính thuộc hạ của Kim Chỉ Tam cũng không chịu đựng nổi, lao ra hướng cửa lớn. Nữ Công Tước hét lớn:

- Mau giết Kim Chỉ Tam trước.

Nói đoạn đưa tay tuốt mạnh chiếc váy dài, lộ ra cặp đùi trắng như tuyết. Thì ra bên trong chiếc váy dài, cô ta còn mặc một chiếc quần ngắn nữa. Chiếc váy vừa tuốt ra, Nữ Công Tước lập tức bắn người về phía nội sảnh.

“Ầm!”

“Pằng!”

Bốn tên thuộc hạ của Nữ Công Tước đã trúng đạn ngã xuống.

Nữ Công Tước đưa súng lên bắn một phát nữa, nhưng súng đã hết sạch đạn. Một tên thuộc hạ của Kim Chỉ Tam nhảy vọt ra, đưa tay chém xuống khẩu súng của Nữ Công Tước. Phản ứng của Nữ Công Tước cực nhanh, rùn người, dùng cùi tay thúc mạnh làm tên kia bay ra xa. Lúc này dưới sự hộ tống của Tứ Đại Thiên Vương, Kim Chỉ Tam đã lùi vào trong hậu sảnh.

Nữ Công Tước đảm lược không nhỏ, tiếp tục bay người vào trong nội sảnh. Từ trong nội sảnh mười mấy tên thuộc hạ lao ra, tay chân đầm đá liên hồi. Nữ Công Tước nhất thời rơi vào thế hạ phong, tiến thoái lưỡng nan. Đám người này đều đeo mặt nạ phòng độc nên không bị ảnh hưởng bởi khói cay trong đại sảnh.

Nữ Công Tước gặp phải nạn bị người sanh cầm, đột nhiên một nam nhân không biết từ đâu lao vọt ra đến bên cạnh cô, thân thủ dũng mãnh như hùng sư hắc báo, chuyển động linh hoạt như lưu thủy hành vân, mười mấy tên thuộc hạ của Kim Chỉ Tam trong nháy mắt đã nằm lộn dưới đất.

Nữ Công Tước ngạc nhiên nói:

- Anh là ai?

Người vừa nảy đương nhiên là Long Phi, nói lớn:

- Là người cùng mục đích với cô, muốn giết chết Kim Chỉ Tam, nhanh lên!

Nữ Công Tước quay đầu lại nhìn, chỉ thấy tất cả thuộc hạ của mình đều nằm trong vũng máu, những người còn lại đều điên cuồng chạy ra cửa lớn. Cô đành thở dài một tiếng, quay người chạy theo Long Phi.

Qua chiếc ống nhòm hồng ngoại tuyến, Hắc Sát quan sát từng người chạy ra từ cửa lớn, chỉ có điều không thấy Long Phi đâu cả.

Hắc Sát hừ nhẹ một tiếng, đưa tay phải sách khẩu súng hạng nặng đặt bên cạnh lên, chạy như bay về phía tòa biệt thự của Kim Chỉ Tam.

Hắc Sát cảm thấy kỳ lạ trong lòng, hắn đã ném vào trong đó mười mấy quả lựu đạn khói, chẳng lẽ không đủ để bức Long Phi chạy ra.

Long Phi và Nữ Công Tước chạy vào trong nội sảnh, đồng thời ngăn người đứng lại. Cả hai chỉ thấy Tứ Đại Thiên Vương đã đeo mặt nạ phòng độc đứng chờ ở đó từ bao giờ. Bọn chúng đã nhận nghiêm lệnh của Kim Chỉ Tam, phải bắt sống Nữ Công Tước, nhưng không được làm ta bị thương. Vì thế bọn chúng không ai mang theo súng, tuy nhiên với thân thủ của bọn chúng, không mang súng hay mang súng chẳng khác gì mấy, đều vô cùng đáng sợ.

Nữ Công Tước bước lên trước mặt Long Phi, nói lớn:

- Gọi Kim Chỉ Tam ra đây!

Bốn tên này đeo mặt nạ phòng độc chặn đường ở đây, càng làm cho Nữ Công Tước tin tưởng rằng trận đồ chiến này là cái bẫy mà Kim Chỉ Tam giăng ra để giành cho cô, không biết rằng những chiếc mặt nạ phòng độc này là vật thiết yếu trong nhà, bất cứ lúc nào cũng có thể lấy ra dùng.

Nhưng trong cảnh âm dương lẫn lộn, sự việc này đã trở thành một trường hiểu lầm không thể nào giải thích nổi.

Đại Thiên Vương bước lên phía trước nói:

- Nữ Công Tước Lệ Gia, sự việc lần này hoàn toàn là do hiểu lầm. Kim gia sẽ có sự giải thích với cô. Bây giờ mời cô đi theo chúng tôi vào trong gặp Kim gia.

Ngữ khí của hắn lạnh lùng như băng, không lộ chút tình cảm gì ra ngoài.

Nữ Công Tước cười lớn nói:

- Hiểu lầm!

Lời chưa dứt đã bay người tung một cú song phi về phía Đại Thiên Vương, nhưng Đại Thiên Vương cũng không phải tay vừa lập tức nghiêng người né tránh.

Ba tên Thiên Vương còn lại cũng cuồn cuộn lao lên, đồng loạt lao tới. Long Phi cũng nhảy vào vòng chiến, trong phút chốc anh và Nữ Công Tước đã trở thành những người bạn cùng sáo vai tác chiến.

...

Hắc Sát điên cuồng lao tới biệt thự của Kim Chỉ Tam. Trong lúc đó đám khách đang hoảng loạn chạy ra khỏi cổng lớn, những chiếc xe hơi sang trọng bị bỏ lại, nằm ngổn ngang trên đường. Ở trong tình huống sinh tử tồn vong như thế này, con người chỉ có thể dựa vào đôi chân của chính mình. Cảnh tượng lúc này không khác gì một đàn ong vỡ tổ. Không ai có thể tưởng tượng ra yến tiệc của vị hắc đạo kiêu hùng Kim Chỉ Tam lại có thể biến thành một trường hỗn loạn như vậy.

Khẩu súng lớn của Hắc Sát đã bắt đầu khai hỏa, những người trước mặt hắn từng người từng người một nằm xuống trong vũng máu, cảnh tượng hỗn loạn lại càng thêm hỗn loạn.

Trong đám người chạy ra khỏi cổng lớn ấy, có không ít thuộc hạ của Kim Chỉ Tam. Bọn chúng lập tức phản kích lại.

Hắc Sát vẫn lao điên cuồng vào làn đạn. Bộ âu phục của hắn thủng lỗ chỗ do bị đạn bắn vào, nhưng điều đáng sợ là dường như hắn không hề bị thương tổn gì vẫn lao đến với một tốc độ kinh người. Khẩu súng lớn trong tay Hắc Sát tạo thành một lưới đạn chụp lên đám người đang cản đường hắn. Trong nháy mắt tất cả đã biến thành những cái xác không hồn nằm sau lưng hắn.

Hắc Sát bước vào trong đại sảnh, thiên tính tàn bạo cộng với mối thù sâu sắc với nhân loại lại bốc lên như hỏa diệm sơn trong lòng hắn. Hắn thấy người nào thì giết luôn người đó. Dã tính trong người bị mùi máu tanh làm kích động, hắn điên cuồng hú lên một tiếng như ác quỷ rồi lại lao vào chém giết.

Tiếng súng, lửa, và khói bao trùm khắp không gian. Các cửa kính vỡ vụn ra biến thành muôn mảnh vụn, cả một căn phòng hoa lệ biến thành đồng đổ nát hoang tàn.

Hắc Sát đã ngừng bắn, bởi vì trong phạm vi hắn có thể quan sát được đã không còn sinh vật nào có thể cử động nữa. Hắc Sát đưa mắt nhìn sang lối vào nội sảnh rồi không chút do dự bước thẳng vào trong.

Trong nội sảnh cuộc chiến vẫn đang vô cùng kịch liệt, một mình Long Phi chống lại Đại Thiên Vương, Nhị Thiên Vương và Tứ Thiên Vương. Còn phía bên kia Nữ Công Tước và Tam Thiên Vương cũng đang liều chết vật lộn.

Một bóng đen hiện ra ở phía cửa lớn.

Long Phi cảnh giác nhìn ra, vừa hay nhìn thấy hòng súng của Hắc Sát đang giương lên, liền giật thót mình một cái. Đoán định mục tiêu của đối phương chắc chắn là Nữ Công Tước, lập tức đưa chân đá Nhị Thiên Vương bay về phía Hắc Sát đang đứng.

Tiếng súng của Hắc Sát lại vang lên, Nhị Thiên Vương đang ở trên không dính đạn không ngừng giật giật, cảnh tượng vô cùng đáng sợ.

Ba Thiên Vương còn lại đồng thời ngẩn người ra.

Long Phi thừa cơ phóng người về phía Nữ Công Tước, đưa tay ôm lấy eo cô. Hai người vừa lăn người xuống đất, tiếng súng của Hắc Sát lại vang lên lần nữa.

Ba Thiên Vương còn lại đồng loạt ngã xuống trong vũng máu, thân thể không còn chỗ nào lành lặn. Những viên đạn của Hắc Sát có sức công phá rất lớn, ba Thiên Vương bị bắn ở cự li gần nên thân thể nát bét như tương.

Long Phi lăn mấy vòng tránh đạn rồi chạy vọt ra từ cửa sau của nội sảnh.

Hắc Sát lập tức phóng người đuổi theo. Khi hắn vừa ra đến cửa, từ phía sau lưng hắn chợt có âm thanh truyền lại. Hắc Sát chẳng cần nghĩ ngợi, nhanh như chớp quay đầu lại nã đạn như điên.

Mười mấy người phía sau lưng hắn lần lượt đưa súng phản kích, cũng lần lượt ngã xuống, máu tươi bắn tung toé.

“Kịch, kịch!”

Đạn cuối cùng đã bắn hết.

Trong làn khói mờ mịt, Hắc Sát lộ vẻ ngạc nhiên khi nhận ra vẫn còn một người đang đứng sừng sững ở đó.

Kim Chỉ Tam!

Kim Chỉ Tam đứng giữa đồng thi thể máu me, đầu lưỡi liếm liếm cặp môi đầy, trên mặt lộ ra vẻ hung ác, hai mắt như điện nhìn đăm đăm vào Hắc Sát. Súng đạn đối với hắn ta hình như vô hiệu.

Hắc Sát đưa tay ném mạnh khẩu súng đã hết đạn vào bức tường thùng lỗ chỗ vết đạn.

Hai cặp mắt nhìn nhau đến tóe lửa.

Kim Chỉ Tam nói lớn:

- Hắc Sát!

Hắc Sát cũng nói lớn:

- Kim Chỉ Tam!

Kim Chỉ Tam đột nhiên nói một câu hết sức khó hiểu:

- Anh đã hiểu rõ chưa ?

Hắc Sát từ từ đưa cánh tay trái lên, cho Kim Chỉ Tam nhìn chiếc nhẫn đeo ở ngón giữa rồi trầm giọng nói:

- Bọn họ ở đâu?

Kim Chỉ Tam nói:

- Anh thật sự hiểu rõ rồi chứ?

Hắc Sát liền ngửa mặt lên trời hú một tiếng như chó sói, điên cuồng nói:

- Tôi hiểu rồi! Từ khi sinh ra tôi đã đi tìm các người! Tôi hiểu rồi! Chủ nhân sắp trở lại thế gian này rồi!

Kim Chỉ Tam nói:

- Chúng tôi cũng đang tìm anh, hóa ra anh đang ở đây.

Nói đoạn Kim Chỉ Tam đưa tay trái lên cho Hắc Sát nhìn thấy ngón tay đeo chiếc nhẫn hình nửa người nửa thú của mình.

Hai người đồng loạt cười lớn, tựa hồ như bạn cũ lâu năm gặp lại vậy.

Hai người vừa dứt tiếng cười, từ bên ngoài đã truyền lại tiếng còi của xe cảnh sát.

Hắc Sát hơi chấn động tinh thần, đưa tay vào trong túi.

Kim Chỉ Tam nói:

- Kẻ thù của chúng ta chính là Long Thần. Đi thôi! Chạy vào trong mật đạo. Tôi sẽ đưa anh đến gặp một người!

Long Phi và Nữ Công Tước lúc này đã rời khỏi biệt thự, Long Phi quay lại nói với Nữ Công Tước:

- Cô ở đây đợi tôi một lát.

Tiếng xe cảnh sát lúc này cũng đã vang đến chỗ hai người đứng.

Nữ Công Tước đứng ngẩn người nhìn Long Phi, trong trái tim bằng giá không biết từ khi nào đã sinh ra một cảm giác đặc biệt về người đàn ông uy vũ này. Hai người tuy vừa mới gặp nhau, nhưng lại cùng chung hoạn nạn, xuất sinh nhập tử.

Vài phút sau, Long Phi dắt xe mô tô bước đến cạnh cô nói:

- Lên xe đi!

Nữ Công Tước lắc lắc đầu:

- Không! Anh đi đi! Tôi còn có việc riêng!

Long Phi gấp giọng nói:

- Cô ở đây không quen thuộc đường lối, dễ bị lạc lăm. Kim Chỉ Tam cũng không bỏ qua cho cô đâu.

Nữ Công Tước nghiêng răng nói:

- Kim Chỉ Tam, tôi với hắn thề không đội chung trời!

Long Phi nói tiếp:

- Lên xe đi! Tôi có một căn nhà ở bờ biển. Nơi đó khá yên tĩnh, tạm thời có thể làm nơi ẩn nấp được.

Nữ Công Tước trầm tư một lát rồi bước lên ngồi sau lưng Long Phi. Chiếc xe phóng vút đi trong màn đêm.

Bên trong đại sảnh vẫn còn đầy khói cay, tổ trọng án đang làm việc. Đàm Huy thấy cảnh tượng khủng khiếp đó nhất thời ngậy người ra một lúc.

Vương Quân đi đến bên cạnh anh ta nói:

- Đàm Huy, tôi nghĩ vụ án này chắc chắn có liên quan đến Long Phi.

Đàm Huy đỡ đầu nói:

- Tôi cũng đang nhớ đến anh ta.

Nói đoạn đưa mắt nhìn xung quanh một lượt, thở dài nói tiếp:

- Anh xem này! Cảnh tượng nơi đây cứ như ngày tận thế sắp tới rồi ấy!

Vương Quân nói:

- Yên tâm đi! Trước khi anh chết vẫn còn một khoảng thời gian vui vẻ nữa cơ mà. Đàm Huy, anh bảo tôi điều tra thân thế của Long Phi, bây giờ đã có chút manh mối rồi.

Đàm Huy trong lòng đang bức bối, sắc giọng nói:

- Có rắm gì mau đánh đi!

Vương Quân cười nói:

- Lịch sự một chút coi!

Nói đoạn đưa mắt nhìn Đàm Huy, ánh mắt anh ta gặp phải cặp mắt tròn tròn của Đàm Huy, bất giác giật mình một cái. Vương Quân liền liếm môi nói tiếp:

- Long Phi thực ra là đứa trẻ bị bỏ rơi.

Đàm Huy ngạc nhiên thốt lên:

- Anh ta không phải con trai của nhà triệu phú Long Thăng sao?

Vương Quân đáp:

- Vợ chồng Long Thăng chỉ là người nuôi dưỡng anh ta. Tôi đã tìm gặp người giúp việc của gia đình Long Thăng mười mấy năm trước. Bà ta nói Long Phi là con tư sinh của một ni cô.

Đàm Huy lớn tiếng nói:

- Cái gì?

Vương Quân hạ thấp giọng nói:

- Sự việc này khá là ly kỳ. Vợ của Long Thăng là người một lòng tin Phật. Quan hệ của bà ta với các ni cô trong một ngôi cổ miếu rất là thân mật. Nhưng không hiểu tại sao, có một ni cô nổi tiếng đạo hạnh trong ngôi miếu đó tự nhiên mang thai, sự việc này lúc đó đã biến thành một vụ scandal lớn.

Ni cô đó đã rời khỏi tòa cổ miếu đi đâu không rõ. Vào một đêm gió bão, ni cô đó đến tìm Long phu nhân, cầu xin bà ta thu nhận đứa con của mình. Không rõ vì lý do gì, Long phu nhân vừa nhìn thấy đứa bé đó đã yêu quý vô cùng, nhận lời ngay với ni cô. Trước khi đi, ni cô đó còn thề với Long phu nhân là bà ta chưa từng qua tay người đàn ông nào. Nghe nói, mười ngày sau ni cô đó đã chết vì tuyệt thực. Anh xem thể đã đủ ly kỳ cổ quái chưa?

Đàm Huy lẩm bẩm nói:

- Nói như vậy, đứa bé kia chính là Long Phi rồi, hẳn ta có phải là người ngoài hành tinh không nhỉ?

Trong ánh mắt Đàm Huy chợt hiện lên vẻ sợ hãi tột cùng.

...

Sóng biển rì rào đập vào bờ cát. Trên bãi biển có một căn nhà nhỏ vẫn còn phát ra ánh đèn yếu ớt.

Trong phòng tắm có tiếng nước chảy róc rách, vài phút sau Nữ Công Tước mặc bộ áo ngủ của Long Phi bước ra. Trên khuôn mặt đã rửa sạch phấn son hãy còn đọng lại vài giọt nước lấp lánh như những viên ngọc, mái tóc vàng óng xòa dài dưới ánh đèn phát ra những ánh sáng kỳ ảo. Lúc này cô còn đẹp hơn khi ở biệt thự của Kim Chỉ Tam.

Long Phi đang đứng bên cửa sổ, ngắm nhìn cảnh bờ biển về đêm, chợt nghe thấy tiếng bước chân của Nữ Công Tước quay đầu lại nhìn, nhất thời liền bị sắc đẹp mê hồn của cô làm cho sững sờ.

Nữ Công Tước bước đi về phía một căn phòng, nói:

- Tôi cần nghỉ ngơi, đừng làm phiền. Sáng sớm mai tôi sẽ đi ngay.

Long Phi hơi ngó người, ngữ khí lạnh lùng tựa như băng sơn ngàn năm của Nữ Công Tước làm anh ngẩn ra một lúc.

Cô ta không đợi Long Phi nói câu nào, bước vào trong phòng đóng sập cửa lại.

Long Phi chỉ biết cười khở. Tự trách mình vất vả một đêm cuối cùng đổi lại sự đối đãi như vậy. Anh thở dài một tiếng rồi đẩy cửa bước ra phía bờ biển, hít vào mấy hơi không khí trong lành.

Lúc đó đã hơn ba giờ sáng rồi, còn gần hai tiếng nữa trời mới sáng hẳn, đêm nay thật là dài.

Một vầng trăng sáng, từ từ hiện ra sau những đám mây trên bầu trời đêm.

Long Phi tìm một tảng đá lớn, ngồi xuống ngẩng đầu nhìn lên trời nghĩ ngợi.

Từng thảm họa nối tiếp nhau xảy ra, người tốt kẻ xấu tất cả đều cùng bị giết hết, đây rốt cuộc là chuyện gì? Ma Diễn có nói Long Thần là người duy nhất có thể ngăn chặn được cánh tay trái của Ma Vương mở đường cho hắn trở lại thế gian, cánh tay trái của Ma Vương là thứ gì? Là một người? Hay là một dị vật đáng sợ nào khác? Kim Chỉ Tam và tên hung thần da đen kia đóng vai trò gì trong sự việc này? Nữ Công Tước tại sao lại bị cuốn vào trận chiến này? Một loạt các câu hỏi không thể giải đáp hiện lên trong đầu Long Phi, khiến đầu anh đau như búa bổ, hét lớn lên một tiếng.

Biện pháp duy nhất của anh trong tình hình này là đi đến Tây Tạng. Thử xem Thông Thế Quán Đỉnh Đại Pháp của Tiểu Hoạt Phật có tác dụng gì không?

Long Phi nghĩ tới đó thì chợt nghe có tiếng bước chân phía sau, quay đầu lại nhìn. Thì ra là Nữ Công Tước đang đi đến, cô ta mặc bộ quần áo của Long Phi, trông đẹp một cách lạ kỳ.

Long Phi nói:

- Không ngủ được à?

Nữ Công Tước đến bên cạnh anh ngồi xuống nói, nhặt một hòn đá nhỏ, ném mạnh xuống biển.

Không khí im lặng bao trùm hai người.

Sóng biển không ngừng rì rào đập vào bờ cát.

Nữ Công Tước nhẹ giọng nói:

- Anh trách tôi bất cận nhân tình đúng không? Từ nhỏ tôi đã vậy. Tôi không thích chơi với những đứa trẻ khác. Ai cũng nói tôi là kẻ cô độc. Chẳng hiểu vì sao, trong tim tôi có rất nhiều oán hận và phẫn nộ, hoặc là tôi là kẻ trời sinh đã hận thế hận nhân rồi. Tôi rất ghét con người.

Long Phi quay đầu nhìn sang, vừa hay nhìn được khuôn mặt đẹp như nữ thần của Nữ Công Tước, thở dài nói:

- Nhưng ông trời đối với cô cũng không hề bạc đãi, đem đến cho cô rất nhiều thứ! Tất nhiên! Trừ Kim Chỉ Tam.

Nữ Công Tước lạnh lùng nói:

- Tôi phải giết chết hắn.

Rồi như nghĩ ra chuyện gì, quay sang nói với Long Phi:

- Khi tôi và Kim Chỉ Tam dùng sức mạnh tinh thần đấu với nhau có phải anh đã giúp tôi không?

Long Phi cười nói:

- Cô cho rằng là ai?

Nữ Công Tước nói:

- Chưa bao giờ có người đánh bại thắng được tôi, nhưng sức mạnh tinh thần của Kim Chỉ Tam còn mạnh hơn cả tôi nữa.

Long Phi cảm thấy có hứng thú với đề tài này, liền tiếp tục hỏi:

- Cô phát hiện mình có công năng đặc biệt từ khi nào ?

Nữ Công Tước trầm tư một lúc rồi nói:

- Từ bé đã có rồi. Tôi lớn lên trong cô nhi viện, chẳng có ai yêu quý tôi cả, họ nói tôi là kẻ kỳ quái. Đêm nào tôi cũng mơ thấy ác mộng, la hét ầm ỹ làm các bạn cùng phòng không ai ngủ được.

Long Phi nói:

- Tôi cũng là người hay bị ác mộng làm phiền đấy, cô hay mơ thấy gì?

Nữ Công Tước lắc đầu nói:

- Không! Tôi không muốn nói lại chuyện này nữa. Trong cô nhi viện có một sơ rất tốt với tôi, cô ấy đã dạy tôi đọc kinh, dạy tôi yêu thương người khác, có điều cuối cùng tôi cũng không học được. Nhưng những cơn ác mộng kia cũng ngày một ít đi rồi.

Long Phi nghĩ thầm: “Xem ra cô học cũng tốt đấy chứ, nếu không làm sao trở thành người đứng đầu đồ giới phương tây được.”

Sau đó nhớ lại chuyện ở biệt thự của Kim Chỉ Tam, nghĩ ra một chuyện liền nói với Nữ Công Tước:

- Thật kỳ lạ! Cả cô lẫn Kim Chỉ Tam đều không sợ khói cay.

Nữ Công Tước nói:

- Có gì lạ đâu, anh cũng không sợ mà?

Long Phi thầm nghĩ: “Tôi đâu có giống hai người, tôi là luân hồi chuyển kiếp của Phục Hy, là Long Thần mà.” Nghĩ vậy nhưng không biết giải thích với cô ta như thế nào.

Nữ Công Tước nói tiếp:

- Anh và Kim Chỉ Tam có thù oán gì không, tại sao lại giúp tôi đối phó hần?

Long Phi nói:

- Ước gì tôi biết được điều đó?

Nữ Công Tước thở dài một tiếng nói:

- Khi gặp anh lần đầu tiên tôi đã có cảm giác rất kỳ lạ rồi, tựa như đã biết anh từ lâu lắm rồi vậy. Có lẽ vì vậy mà nói với anh nhiều chuyện như thế.

Long Phi cười nói:

- Có lẽ kiếp trước chúng ta là vợ chồng cũng nên.

Nữ Công Tước thấy Long Phi đang nhìn mình chăm chăm, mặt chợt nóng bừng lên, cúi thấp đầu, nhẹ giọng nói:

- Hoặc giả kiếp trước chúng ta là kẻ thù cũng không chừng.

8. Võ Tắc Thiên Phục Sinh

Trong toà một biệt thự bí mật của Kim Chỉ Tam, Kim Chỉ Tam và Hắc Sát đang đi tới một cánh cửa đóng kín. Trên cánh cửa có gắn hai vòng đồng lớn. Kim Chỉ Tam đưa tay nắm lấy một chiếc vòng, đập đập vào cánh cửa.

“Cạch... cạch... cạch...”

Từ bên trong có âm thanh truyền ra.

Kim Chỉ Tam đẩy cửa bước vào, trên khuôn mặt lộ ra vẻ cẩn trọng hiểm hoi, tựa hồ thần tử lên điện gặp một vị Hoàng Đế quyền uy vô thượng.

Hắc Sát theo sát sau lưng Kim Chỉ Tam.

Quan hệ hai người này diên diên đảo đảo, thật là người ta khó hiểu.

Bên trong cánh cửa là một căn phòng rất rộng. Giữa căn phòng đặt một chiếc hòm lớn, chính là chiếc hòm mà Hắc Sát đã cướp về từ New York. Nắp hòm đã được mở ra, Võ Tắc Thiên đang an nhiên tự tại nằm trong đó.

Căn phòng lớn này hình chữ nhật, không bày biện một đồ vật gì cả. Trên bức tường đối diện cửa ra vào có một bức bích họa lớn.

Một bức họa khiến người ta kinh tâm động phách.

Bức họa họa lại cảnh Ma Vương đang đại chiến với một con rồng lớn.

Ma Vương đầu thú thân người, tay trái cầm một thanh trường đao sáng ngời, chính là thanh ma đao của Xi Vưu năm xưa sử dụng để đại chiến với Hoàng Đế. Hiện nay nó đang bị Tiểu Hoạt Phật phong ấn tại thần điện dưới lòng đất ở Tây Tạng. Tay phải của Ma Vương nắm chặt đuôi rồng. Khuôn mặt ác thú của hắn lộ vẻ hung ác tột cùng, chiếc miệng mở to như một chậu máu lớn để lộ hàm răng sắc nhọn như những lưỡi dao. Con rồng lớn trong bức họa đang cắn chặt cánh tay cầm đao của Ma Vương, máu thịt tung tóe. Bên trên góc trái của bức họa có vẽ một lỗ thủng lớn hình tròn. Những cơn gió trong bức họa đều xuất phát từ lỗ thủng ấy mà ra. Hiển nhiên thể hiện Ma Vương sẽ từ trong lỗ thủng ấy mà trở lại không gian được vẽ trong bức họa.

Một bức họa đường nét tinh vi, quỷ phủ thần công làm người xem cảm nhận được một trận chiến thảm khốc và bi hùng.

Hắc Sát toàn thân tê dại, mở lớn mắt nhìn bức bích họa không nói lên lời. Dường như toàn bộ tinh thần hắn đã đổ vào bức họa. Đây chính là cảnh mà hằng đêm hắn đều mơ thấy. Từ khi có mặt trên thế giới này, giấc mơ ấy đã bám theo hắn như hình với bóng, làm cho hắn luôn ở trong tâm trạng thù thế hận nhân.

Hắc Sát hỏi:

- Ai vẽ vậy?

Kim Chỉ Tam chưa kịp trả lời thì một thanh âm hùng tráng đã vang lên:

- Là ta vẽ!

Hắc Sát hoảng hốt nhìn lên, thì ra phía trước bức bích họa có đặt một chiếc ghế thái sư. Bởi vì lưng ghế hướng về phía hắn, hơn nữa tinh thần Hắc Sát lúc ấy toàn bộ đều tập trung lên bức họa cho nên hắn không phát hiện ra có người.

Người đó đưa tay trái lên đặt vào thành ghế, chiếc nhẫn ngọc đeo trên ngón tay cái va vào thành ghế phát ra âm thanh “cạch... cạch...”

Kim Chỉ Tam cúi người cung kính nói:

- Lão đại! Anh ta đã đến rồi!

Chiếc thái sư ỷ từ từ chuyển động, thì ra nền nhà bên dưới có thể chuyển động được.

Hắc Sát tròn tròn hai mắt, phía trước chiếc ghế có hai người.

Người ngồi trên ghế là một vị hào sĩ trung niên tướng mạo đường đường, thần sắc uy phong, khí thế trầm mãnh. Ông ta chính là nhà triệu phú Nhật Bản, nhà tài trợ duy nhất cho cuộc triển lãm các di vật của Võ Tắc Thiên, Vũ Phu tiên sinh.

Người đứng bên cạnh ông ta là một lão bộc nhân mặt mũi khắc khổ, trên mặt đầy những nếp nhăn. Nếu như Chân Ni có mặt ở đây lúc này, chắc chắn cô có thể nhận ra người này. Đó chính là lão già khi đó đã ở bên ngoài nhìn trộm cô và Long Phi ăn sáng.

Hắc Sát nói:

- Ông là ai?

Vũ Phu đưa tay chỉ về phía bức bích họa phía sau lưng nói:

- Chúng ta đều là cánh tay trái của chủ nhân, là nô bộc của người. Chúng ta ở trong vũ trụ này không ngừng luân hồi, chỉ có một mục đích duy nhất là mở con đường trở về cho chủ nhân, để người tiêu diệt hết loài người, diệt hết con cháu của rồng.

Hắc Sát nói:

- Tôi đã hiểu, nhưng lại chưa hiểu.

Vũ Phu ngửa mặt lên trời thở dài nói:

- Vũ trụ này và vũ trụ nơi chúng ta sinh ra hoàn toàn không giống nhau. Ở trong vũ trụ ngày xưa, sinh mạng là vô hạn, ở đó không tồn tại cái chết tự nhiên. Nhưng ở trong vũ trụ này chúng ta phải sinh sinh tử tử, chỉ có thông qua luân hồi mới có thể tồn tại vĩnh cửu. Điều đáng hận là mỗi lần luân hồi, ký ức nguyên thủy của chúng ta lại mất đi một ít. Chính vì vậy mà anh mới chưa hiểu. Nhưng anh đừng lo, anh sẽ hiểu được tất cả rất nhanh thôi.

Hắc Sát nói:

- Rất nhanh!

Vũ Phu nói:

- Khi thanh đao của chủ nhân xuất hiện trở lại, anh sẽ hiểu hết tất cả. Chỉ có đến lúc đó, những ký ức và năng lực của chúng ta bị mất đi do phải rời khỏi chủ nhân mới hoàn toàn quay về. Trước mắt, tôi chỉ có thể nói cho anh những gì tôi biết.

Hắc Sát nói:

- Thanh đao của chủ nhân ở đâu?

Vũ Phu nói:

- Thanh đao của chủ nhân đã bị mất tích từ thời viễn cổ. Nhưng các người không phải lo, mấy ngày gần đây tôi đã cảm thấy được sự tồn tại của nó. Ngày nó xuất hiện đã gần kề rồi. Hiện nay, kẻ thù duy nhất của chúng ta là Long Phi.

Cặp mắt Hắc Sát lộ ra vẻ thù hận sâu sắc, nghiêng răng nói:

- Long Phi!

Vũ Phu nói:

- Năm xưa chủ nhân và Long Thần đại chiến, Long Thần đã bị chủ nhân chặt thành hai mảnh, biến thành Nữ Oa và... ôi!

Lão bộc nhân đứng bên cạnh Vũ Phu lập tức rút ra một chiếc hộp dài, mở hộp, lấy ra một ngọn ngân châm dài, cắm vào huyết đạo phía sau gáy của Vũ Phu.

Vũ Phu thở ra một hơi dài, thư thái nói:

- Cơn đau đáng ghét!

Vũ Phu ngừng lại một chút rồi nói tiếp:

- Long Thần phân thành hai người là Nữ Oa và Phục Hy. Chủ nhân lúc đó cũng bị năng lượng giải phóng ra khi phân chia của Long Thần đẩy bay ra khỏi vũ trụ này, rơi vào vũ trụ nguyên bản. Nữ Oa khi đó bởi vì phong bế con đường thông đạo giữa hai vũ trụ, sử dụng hết nguyên thần nên mất đi khả năng luân hồi chuyển kiếp, chỉ có thể ẩn sâu trong lòng đất. Nhưng Phục Hy thì không ngừng luân hồi, Long Phi chính là hiện thân của hắn. Khi Long Phi triệu tập sức mạnh của Nữ Oa ẩn sâu trong lòng đất, hắn ta sẽ biến thành Long Thần. Những giọt máu của Long Thần rơi xuống biển đã trở thành hạt giống và nảy mầm thành con người. Vì thế tất cả nhân loại này đều là con cháu của Long Thần. Là đối tượng mà chúng ta phải tiêu diệt.

Hắc Sát gào lên một cách điên loạn:

- Vì thế chúng ta nhất định phải giết chết Long Phi. Chủ nhân nhất định sẽ trở lại.

Nói đoạn lấy ra chiếc máy theo dõi, trầm giọng tiếp:

- Nó sẽ đưa chúng ta đến chỗ Long Phi.

Kim Chỉ Tam từ nãy chưa nói tiếng nào, lúc này cũng bị kích động, cuồng nộ nói:

- Chủ nhân nhất định trở lại, hủy diệt hết tất cả nhân loại.

Vũ Phu đưa tay lên, Hắc Sát và Kim Chỉ Tam cũng kích động bước lên phía trước. Ba cánh tay trái nắm chặt lấy nhau, trong căn phòng lớn tự nhiên nổi gió, làm quần áo của ba người bay phấp phật.

Lão bộc già nhắm nghiền đôi mắt, không cho người khác nhìn thấy tâm sự của lão.

Khi bọn Kim Chỉ Tam, Vũ Phu và Hắc Sát ba người đang nắm chặt tay nhau, Võ Tắc Thiên nằm trong quan tài chợt máy động đôi mắt.

Ba người đồng thanh nói lớn:

- Chủ nhất nhất định trở lại.

Đôi mắt phụng của Võ Tắc Thiên lập tức mở lớn, bắn ra những tia nhìn lạnh lẽo, chiếc nhẫn ngọc đeo trên ngón tay vô danh bàn tay trái của bà ta cũng phát ra những tia sáng xanh kỳ lạ.

...

Ở thần điện trong lòng đất Tây Tạng, các lạt ma đang ngồi vây quanh lồng pha lê giam giữ ma đao, không ngừng tụng Trấn Ma Chú.

Tiểu Hoạt Phạt đứng trước lồng pha lê, trong mắt hiện lên vẻ lo lắng nói:

- Hiểm họa càng lúc càng đến gần. Ta cảm thấy ma khí ngày một tăng cao. Tại sao Long Phi vẫn chưa đến, lẽ nào cả Long Thần cũng không ngăn chặn nổi thảm họa nhân loại phải gánh chịu năm 1999?

Các Lạt Ma niệm kinh ngày một nhanh.

Dạ kinh như thủy.

Long Phi và Nữ Công Tước vẫn ngồi bên bờ biển.

Long Phi nói:

- Trời sắp sáng rồi, muốn ngủ không?

Nữ Công Tước nhìn lên bầu trời nói:

- Ngày mai! Ngày mai sẽ ra sao?

Long Phi nói:

- Ngày mai, ngày mai tôi phải đi Tây Tạng, nhưng xem ra phải mất chút thời gian để làm tấm hộ chiếu giả mới xong.

Nữ Công Tước mỉm cười nói:

- Để đó tôi xử lý, coi như trả ơn anh đã giúp đỡ tôi hôm qua! Mà anh đến đó làm gì?

Long Phi nói:

- Tôi...

Đột nhiên anh ngừng lại, dường như anh đang lắng nghe điều gì đó.

Nữ Công Tước biến sắc nói:

- Có tiếng xe! Là ai? Đã muộn như vậy rồi mà!

Hai người cùng lúc đứng dậy, vừa lúc nhìn thấy ở trên con đường núi có một chiếc xe đang phóng như bay về phía họ. Lúc này khoảng cách vẫn còn khá xa.

Nữ Công Tước nói:

- Hừ! Tôi dễ bị ăn hiếp thế sao?

Long Phi lẩm bẩm nói:

- Bọn chúng làm sao có thể theo đến đây nhỉ?

Rồi như vừa nghĩ ra chuyện gì, nói:

- Tôi hiểu rồi!

Nói đoạn, Long Phi phóng vọt về phía căn nhà.

Nữ Công Tước ở phía sau lớn tiếng gọi:

- Anh định làm gì?

Lúc này cô chỉ nghe tiếng Long Phi ở xa truyền lại:

- Để tôi đánh lạc hướng chúng!

Nữ Công Tước chỉ biết thở dài nói với theo:

- Cẩn thận nhé!

Long Phi đi rồi, còn lại một mình Nữ Công Tước bên bờ biển. Trong lòng Nữ Công Tước nảy sinh một cảm giác rất kỳ quái, chính cô cũng hiểu rõ nó. Cô thầm nghĩ: “Lệ Gia, mày làm sao vậy? Ngoại trừ Sơ ra, mày còn quan tâm được người khác nữa sao, đó lại còn là một người con trai vừa quen biết nữa chứ?”

Từ phía căn nhà của Long Phi truyền lại tiếng nổ máy, tiếp đó chỉ thấy Long Phi phóng xe như bay chạy đi.

Chiếc xe kia cũng vừa kịp đến đó. Một chiếc xe đua màu đỏ như máu. Nó không dừng lại ở căn nhà bên bờ biển, mà đuổi theo hướng Long Phi đã chạy.

Trong chiếc xe đua là Hắc Sát và Kim Chỉ Tam.

Kim Chỉ Tam đưa lưỡi liếm liếm môi, thần sắc vô cùng hưng phấn.

Hắc Sát đang chuyên tâm lái xe, chiếc máy theo dõi đặt trước mặt. Chấm đỏ đại diện cho Long Phi đang từ từ dịch vào gần điểm giữa màn hình, biểu thị bọn chúng đang tiếp cận đến gần Long Phi. Khi nào điểm đỏ biến thành điểm xanh, chính là lúc bọn chúng đuổi kịp Long Phi.

Hắc Sát đột nhiên đạp mạnh chân ga, chiếc xe tăng tốc lao đi trên đường như một mũi tên, đồng thời hai bên đèn xe phía trước mở ra, để lộ ra hai ống phóng lựu đạn.

Long Phi đang chạy xe ở phía trước.

Kim Chỉ Tam nói:

- Không có Nữ Công Tước!

Hắc Sát cười lên như điên nói:

- Giải quyết thằng tiểu tử này trước đã, Nữ Công Tước chắc đang trốn trong căn nhà kia.

Nói đoạn, Hắc Sát đưa tay ấn nút điều khiển ống phóng lựu đạn.

Hai quả lựu đạn rít lên bay về phía Long Phi.

Long Phi như có mắt ở sau lưng, liền lập tức tăng tốc, đột ngột xê vào một con đường sơn đạo.

“Ầm... ầm...”

Hai quả lựu đạn nổ sau lưng Long Phi, chỉ nghe anh kêu thảm một tiếng, thì ra một mảnh lựu đạn đã cắm vào vai anh. Khi không phải là Long Thần, đao kiếm bình thường cũng có thể làm anh bị thương chứ nói gì đến lựu đạn.

Kim Chỉ Tam thò đầu ra cửa xe, đưa súng máy quét một vòng, hỏa quang lóe lên trong màn đêm.

Hai quả lựu đạn nữa bắn ra.

Long Phi cấp tốc rẽ vào một con đường đất chạy lên núi. Hai quả lựu đạn nổ phía sau không làm gì được anh.

Hắc Sát lập tức quay đầu xe, phóng vào con đường Long Phi đã chạy.

Chiếc xe đua kêu lên những tiếng “rùm... rùm” rồi ngừng lại.

Hắc Sát và Kim Chỉ Tam liền xách súng máy nhảy ra khỏi xe, chạy bộ lên con đường núi.

Hai người chạy được khoảng hai mươi phút thì trước mặt hiện ra một toà nhà kho lớn bằng gỗ. Nơi đây có đại mộc đầy, có thể khẳng định rằng đã bị bỏ hoang lâu lắm rồi.

Hắc Sát nhìn vào chiếc máy theo dõi rồi trầm giọng nói:

- Ở đây rồi.

Hai người không hề do dự bước thẳng vào trong nhà kho. Trong không gian trống trải bên trong nhà kho, chỉ thấy chiếc xe mô tô của Long Phi được dựng ở một bên, còn không thấy Long Phi đâu.

Hắc Sát và Kim Chỉ Tam ngưng thần quan sát.

Từ sau lưng hai người vang lên một tiếng nói:

- Khách quý đến thăm, thứ lỗi không thể tiếp đón từ xa.

Hắc Sát và Kim Chỉ Tam lập tức quay người lại, Long Phi đã đứng sừng sững như Thái sơn ở phía sau lưng họ từ bao giờ không biết.

Kim Chỉ Tam đưa súng lên, cùng lúc đó hai tay Long Phi cũng tạo thành một vòng tròn. Điện quang từ bốn hướng đông tây nam bắc lại bao bọc lấy Long Phi, hóa thành một con rồng ánh sáng quấn lấy người anh.

Kim Chỉ Tam và Hắc Sát nhất thời bị luồng ánh sáng mạnh làm chói mắt, bác giác cùng thối lui mấy bước. Long Thần hiện hình.

Chính vào lúc Long Phi triệu hồi sức mạnh của Nữ Oa ẩn sâu trong lòng đại địa, Võ Tắc Thiên ở trong hòm đặt trong biệt thự bí mật của Kim Chỉ Tam cũng nhảy dựng lên, đứng bên trong chiếc hòm.

Trong phòng tự nhiên nổi cuồng phong, bộ triều phục làm bằng vàng lá của Võ Tắc Thiên bay phàn phật trong gió, phụng nhãn của bà ta xạ ra những tia sáng lạnh lẽo, từ từ quay đầu lại.

Vũ Phu lúc này đang ngồi trên chiếc thái sư y, lão bộc nhân đứng bên cạnh vẫn đang cúi đầu trầm tư, không để ai nhìn thấy tâm sự của lão.

Vũ Phu cười lên như điên nói:

- Cuối cùng đã tỉnh lại rồi! Sau khi ngủ một giấc dài nghìn năm, cuối cùng bà đã tỉnh lại rồi!

Khuôn mặt Võ Tắc Thiên vẫn lạnh như phủ một lớp băng, dường như không nghe thấy lời nói của Vũ Phu, vẫn từ từ quay đầu rồi đột nhiên dừng lại, tựa hồ đã tìm được mục tiêu.

Võ Tắc Thiên từ từ bay lên khỏi chiếc quan tài, hạ thân xuống đất.

Sức gió ngày càng mạnh hơn, Võ Tắc Thiên từ từ bay ra phía cửa. Chỉ nghe thấy “rầm” một tiếng, cánh cửa mở bật ra phía ngoài. Bóng Võ Tắc Thiên dần dần biến mất ngoài cửa.

Vũ Phu kích động đứng lên, hai tay dơ cao, ngửa mặt lên trời cười điên cuồng rồi nói:

- Đi đi! Đi giết Long Thần đi! Trước khi tia nắng đầu tiên xuất hiện hãy phân thây hắn thành muôn mảnh!

Kim Chỉ Tam và Hắc Sát đồng loạt giương súng, vãi đạn như mưa về phía Long Thần. Hai tên cứ nã đạn như điên cho đến khi hết sạch đạn mang theo bên người.

Khi gió đêm thổi tan đi làn khói mù mịt, Long Thần vẫn an nhiên tự tại đứng vững như Thái sơn. Hai mắt sáng ngời đang nhìn Kim Chỉ Tam và Hắc Sát với ánh mắt giễu cợt.

Kim Chỉ Tam cười lên điên loạn, vút súng lao đến trước mặt Long Thần. Hắc Sát cũng cùng lúc di động, luồn ra phía sau lưng Long Thần, trong phút chốc đã làm thành thế gọng kìm vây Long Thần vào giữa.

Long Thần không hề đổi sắc mặt, dường như không xem hai kẻ địch trước mắt vào đâu.

Bởi vì mỗi hận và liên hệ kỳ dị hàng triệu năm trước, bọn họ đã được định đoạt là kẻ thù sinh tử của nhau.

Long Phi triệu hồi nguyên thần Nữ Oa hoá thành Long Thần, cảm thấy năng lượng trong cơ thể đang ngày càng giảm sút. Mấy ngày gần đây, anh đã nhiều lần triệu tập sức mạnh của Nữ Oa, khiến nguồn năng lượng đó giảm đi đáng kể, vì thế chiến lược trước mắt là phải tốc chiến tốc thắng, bằng không hậu quả thật khó lường. Ý nghĩ đó vừa vọt qua trong đầu, Kim Chỉ Tam và Hắc Sát đã phát động thế công mãnh liệt như sấm sét.

Các ngón tay Kim Chỉ Tam khép lại tạo thành thế đao thủ, một tay hướng vào mắt, một tay hướng vào ngực như hai đạo điện quang kích tới Long Thần.

Hắc Sát thân cao, chân dài, chỉ thấy hắc khê động thân mình đã lại gần phía sau lưng Long Thần. Chỉ thấy hắc khê rùn vai, vọt lưng tung một cước nát đá tan vàng vào gáy Long Thần.

Đôi tai Long Thần khê động dậy, năng lượng của Nữ Oa đang chảy cuộn cuộn trong người, khiến cho tai mắt của anh linh mẫn hơn người thường gấp trăm ngàn lần. Chỉ cần nghe tiếng gió, anh cũng biết rõ lưỡng thủ nhất cước này đều đem theo sức mạnh kinh người, có thể đoạn kim phá thạch. Không những như thế, khi hai đại hung thần này tấn công, một cỗ năng lượng tà ác đã xâm nhập vào trong não của Long Thần, cố gắng ngăn chặn sức mạnh ý chí của anh.

Cuộc chiến ác liệt giữa chính và tà đã bắt đầu.

Long Thần giữa hai thế công mãnh liệt của Hắc Sát và Kim Chỉ Tam lắc lư như con thuyền nhỏ giữa đại dương gió bão, tình thế vô cùng nguy hiểm.

Anh vội trấn định tinh thần, hừ nhẹ một tiếng, lùi lại mấy bước thúc mạnh vào bụng Hắc Sát.

Hắc Sát thấy Long Thần để lộ sơ hở, trong lòng cảm thấy vô cùng hưng phấn, lập tức lẳng không thu hồi cú đá tạt, biến thành cú lên gối, chân của hắn vô cùng linh hoạt, hướng thẳng vào xương cụt của Long Thần kích tới. Chỉ cần Long Thần vẫn còn một phần là thân thể người, cú đá này có thể làm anh tê liệt toàn thân.

Kim Chỉ Tam cũng gào lên như điên, gia tăng tốc độ, tiếp tục lao về phía Long Thần.

Chỉ thấy đôi mắt Long Thần sáng lóe lên, chiếc áo bào sau lưng tự động căng ra, đỡ lấy cú lên gối như trời giáng của Hắc Sát.

Hắc Sát kêu lên một tiếng thảm thiết. Thì ra chiếc áo bào của Long Thần sắc nhọn như đao, ẩn chứa một sức mạnh bài sơn đảo hải làm cả người hắn bị bắn ra sau. Trong cơn nguy cấp, Hắc Sát vội đưa song chưởng ra phía trước, vừa may chặn được một kích chí mạng từ chiếc áo bào. Đến khi Hắc Sát nhận ra chiếc áo bào của Long Thần không phải làm từ vải thường, mà được kết bằng hàng vạn mảnh kim loại như vẩy cá thì người đã bay ra xa hơn hai chục bước, va vào đồng kim loại phé liệu đánh “rầm” một tiếng.

Cùng lúc đó, Long Thần cũng chuyển thân rùn người xuống thấp.

Kim Chỉ Tam nhìn thấy Hắc Sát bị đánh bật ra, biết chắc có chuyện chẳng lành, nhưng lúc đó không còn đường lùi nữa, hai tay liền đổi hướng chọc thẳng vào mắt Long Thần.

Long Thần đứng yên bất động, đôi mắt bắn ra những tia sáng lạnh lẽo.

Khi Kim Chỉ Tam cảm thấy hắc thủ đến nơi, đột nhiên bên phải cảm thấy có tiếng gió. Một đạo hắc ảnh từ phía sau lưng Long Thần công mạnh về phía hắn, thì ra Long Thần đã phát mạnh chiếc áo bào quét vào mặt hắn. Chiếc áo bào của Long Thần sắc bén như bảo đao, giả sử Kim Chỉ Tam bị quét trúng mặt, sợ rằng vĩnh viễn không thể phục hồi lại diện mạo.

Kim Chỉ Tam lâm nguy sinh trí, ngã người ra sau theo thế Thiết Bản Kiêu, đưa chân đạp mạnh xuống đất bay ngược về phía sau. Áo bào chỉ quét sượt qua vai hần. Long Thần thấy vậy cấp tốc động thân, đánh mạnh một chưởng vào hạ âm của Kim Chỉ Tam, khiến hần đau đớn kêu lên một tiếng thảm thiết như lợn bị chọc tiết.

Bất luận Long Thần, Kim Chỉ Tam hay Hắc Sát, ở trong vũ trụ này họ đều phải mượn hình thể của con người, vì thế không thể tránh khỏi những hạn chế của do hình thể con người đem lại. Nhược điểm của con người cũng chính là nhược điểm của họ, có điều họ có sức mạnh vượt những người bình thường gấp trăm nghìn lần nên những vũ khí thông thường đối với họ đều vô tác dụng, chỉ khi chính họ ra tay mới có thể đả thương được đối phương.

Kim Chỉ Tam lúc này đang lặn lộn trên mặt đất rên la thảm thiết, Long Thần thừa dịp lao tới định giải quyết luôn hần. Đột nhiên có tiếng gió ở phía sau.

Long Thần biết rõ nếu như chuyển thân quay người lại chống đỡ, chắc chắn sẽ rơi vào thế hạ phong, liền nhún người lộn ngược một vòng trên không. Khi đang ở trên không, anh nhìn thấy Hắc Sát đầu gối dầm máu, tay cầm một cây sắt dài đang chọc mạnh về phía anh. Giả sử hần đâm trúng người anh, cho dù là Long Thần đao thương bất nhập đi nữa có lẽ trên người cũng phải có thêm một cái lỗ.

Long Thần hú lên một tiếng dài, tiếp tục ở trên không lộn một vòng nữa, cây gậy liền sắt chọc vào khoảng không dưới chân.

Hung tính của Hắc Sát lại nổi lên, kích trượt một kích, liền lập tức rút mạnh cây sắt về, định tấn công lần nữa. Nhưng đã chậm một bước, Long Thần đã hạ thân xuống dầm mạnh vào cây gậy sắt. Hắc Sát sắc mặt đại biến, tức thời buông bỏ cây gậy, lùi lại mấy bước.

Long Thần liền truy theo như bóng với hình, mượn lực của cú đạp vào cây gậy sắt, bay người về phía trước như một cánh chim khổng lồ.

Hắc Sát thấy trước mắt đen sì, linh đủ một cước mạnh như khai sơn phá thạch của Long Thần vào mặt, cả người bay lên không rồi nằm lặn lộn dưới đất.

Hai kẻ bại trận là Kim Chỉ Tam và Hắc Sát nằm giãy dựa trên nền đất.

Lúc này trời đã gần sáng, những vì sao ở phương tây đã lặn hết, vầng trăng huyền ảo đang chiếu những tia sáng mờ nhạt xuống mặt đất.

Bất ngờ Long Thần cảm thấy toàn thân đau nhức, trái tim như bị co thắt lại, đây là hiện tượng năng lượng xảy ra của Nữ Oa chuẩn bị cạn kiệt. Khi nguyên thần của Nữ Oa ẩn tàng trong lòng đất kết hợp với thân thể của anh, sẽ có một luồng năng lượng cực lớn làm biến đổi toàn bộ những phân tử vật chất trong cơ thể và quần áo của anh, tổ hợp chúng lại với nhau, làm cho thân thể anh được phủ một lớp vảy cứng như giáp sắt, đặc biệt là chỗ mọc dài ra ở vai tạo thành chiếc áo choàng. Nó chứa đựng một nguồn năng lượng cực lớn, biến thành một thứ vũ khí vô cùng lợi hại, không những có thể ngăn chặn được những đợt tấn công từ bên ngoài, lại có thể linh hoạt tấn công kẻ thù. Có điều khi Long Thần biến lại thành phạm nhân, các tổ hợp phân tử sẽ phân rã lại thành các electron và notron, điều này làm anh nhận một sự đau đớn khủng khiếp, cơn đau này chính là điềm báo Long Thần sắp biến trở lại thành phạm nhân.

Đôi mắt Long Thần xạ ra những tia sáng lạnh lẽo, sát cơ nổi lên, trước khi trở thành phạm nhân anh nhất định phải giết chết hai tên hung thần này, không cho chúng có cơ hội hoàn thủ.

Ý nghĩ đó vừa nảy ra trong đầu, Long Thần đã nhảy vọt về phía Hắc Sát, dồn toàn bộ công lực trong người tung một cước bài sơn đảo hải vào đầu Hắc Sát.

Mắt nhìn thấy đầu Hắc Sát sắp vỡ nát, đột nhiên Long Thần cảm thấy sau lưng có luồng gió thốc đến. Từ phía chân núi truyền lên tiếng y phục bay phấp phật và tiếng những lá thép ma sát vào nhau. Chớp mắt đã thấy một vật thể lạ từ dưới núi bay lên với tốc độ kinh người.

Long Thần chợt chấn động trong lòng, dừng lại không tấn công Hắc Sát nữa, bất ngờ nhảy vọt qua người hần, thuận thế dầm mạnh lên ngực hần bắn người về phía trước như một viên đạn, làm hần kêu lên một tiếng thảm thiết như loài dã thú.

Vật thể đằng sau lao đến với tốc độ nhanh khủng khiếp, nhanh hơn nhiều so với Long Thần, phút chốc đã đến sát sau lưng anh rồi.

Long Thần vội vận toàn lực, quét mạnh áo bào về phía sau, sức mạnh tựa dờn núi lấp biển.

“Ầm...”

Áo bào đã quét trúng đối phương.

“Ầm...”

Phía sau lưng Long Thần phát ra ánh lửa màu xanh, hai luồng năng lượng kinh thiên động địa va chạm vào nhau sản sinh ra sức mạnh bài sơn đảo hải khiến Long Thần bị chấn lực bay về phía trước như một con diều đứt dây.

Kể ở phía sau từ từ bay lùi lại như một cánh bướm, đáp nhẹ xuống phía sau lưng Long Thần.

Long Thần đáp xuống đất lảo đảo vài bước, quay đầu lại nhìn, tinh thần chợt chấn động.

Dưới ánh trăng, một mỹ nữ thân hình thon thả, mặt mũi thanh tú ăn mặc kiểu cổ trang, đang đứng nhìn chăm chăm vào anh. Chiếc bào phục được ghép từ những lá vàng bay bay trong gió tạo nên những âm thanh đing đang, vừa đẹp mê hồn vừa có một sự nguy dị không thể nói lên lời. Đôi phụng nhãn của cô ta xạ ra những tia nhìn lạnh như băng, làm người ta kinh hồn động phách.

Long Thần buột miệng thốt lên:

- Võ Tắc Thiên!

Võ Tắc Thiên định nhãn nhìn như đóng đinh vào Long Thần, không nói một lời. Đôi mắt sáng như điện đem theo một nỗi thù hận mà có lẽ ngàn vạn năm sau cũng không thể nào tiêu trừ được.

Võ Tắc Thiên từ từ bay lên, lơ lửng cách mặt đất ba thước, như bước trên những bậc thang vô hình tiến từ từ về phía Long Thần, những chiếc lá vàng trong gió bay bay trông càng đẹp mắt.

Long Thần biết Võ Tắc Thiên đang ngưng tụ năng lượng tà ác, chuẩn bị triển khai một kích trí mạng vào anh, vừa định tiên phát chế nhân, nào ngờ đột nhiên cảm thấy sức cùng lực kiệt, một cơn đau nữa lại nổi lên khắp toàn thân.

Long Thần thảm nhủ:

- Nữ Oa! Cố gắng lên, đây là thời khắc sinh tử tồn vong của chúng ta!

Võ Tắc Thiên từ từ tiến đến, hai cánh tay trắng như tuyết từ từ đưa lên thành trảo, hợp lại rồi tách ra. Chỉ nghe tiếng rít trong không khí cũng có thể nhận ra lực trảo mạnh dường nào.

Long Thần vội quay người nhảy về phía sau, như một con chim khổng lồ nhảy lên đỉnh đồng phế liệu, rồi định nhảy thêm một cú nữa để vọt qua lỗ thủng trên nóc nhà kho, chỉ cần nhảy qua được nóc nhà kho, anh có thể lẩn vào được khu rừng phía sau nhà kho cũ. Khi đó muốn đánh hay muốn chạy tình hình có lẽ cũng khá hơn ở trong nhà kho này nhiều.

Tưởng đã thực hiện thành công ý đồ của mình, nào ngờ Long Thần chợt cảm thấy chân mình hệt hẫng.

Anh sợ hãi quay đầu xuống nhìn, chỉ thấy chân mình đã bị một sợi đai vàng quấn chặt. Tiếp đó một lực kéo cực mạnh kéo anh xuống khỏi đỉnh đồng phế liệu.

Long Thần thảm kêu hồng hét, sau lưng lại trúng thêm một kích nữa của Võ Tắc Thiên, toàn thân lao vọt về phía trước, phá vỡ cánh gỗ ở phía bên trong nhà kho, bay vào trong một góc tối, rồi nằm lăn lóc ở trên nền đất lạnh.

Phía sau đã nghe tiếng y phục, thì ra Võ Tắc Thiên đã vọt vào trong góc Long Thần đang nằm.

Long Thần vội lăn người trên đất, tránh khỏi một kích khác của bà ta.

Long Thần nghiêng rằng, vận tất cả nội lực trong người, đập mạnh hai chân về phía trước.

“Ầm...”

Hai cước của anh đập thẳng vào bụng và ngực của Võ Tắc Thiên, đáng tiếc lúc này thể lực Long Thần đã cạn kiệt, Võ Tắc Thiên chỉ bị loạn choạng vài bước rồi lại tiếp tục lao đến.

“Ầ...”

Long Thần bị cánh tay áo của Võ Tắc Thiên quất trúng, cả người bay vọt vào một đồng phế liệu.

Một trận đau nữa lại nổi lên khắp toàn thân, Long Thần cảm thấy những chiếc vảy trên người anh bắt đầu quá trình phân giải để biến trở lại thành da người bình thường.

Năng lượng của Nữ Oa đang từ từ biến mất.

Tiếng gió lại truy đến.

Long Thần kêu lớn một tiếng, lao người đến như một viên đạn. Võ Tắc Thiên chỉ đưa tay ra chụp một trảo, Long Thần không thể tránh nổi. Trước ngực hiện ra năm vết thương sâu hoắm, tiếp đó Long Thần lại trúng thêm một cú phát tay áo của Võ Tắc Thiên, cả người đập mạnh vào tường nhà kho, mắt, mũi, miệng đều rỉ máu.

Võ Tắc Thiên từ khi đến đây chưa nói một tiếng nào, có điều ánh mắt tà ác của bà ta càng lúc càng trở nên lạnh lùng đáng sợ. Bà ta tuy mang hình dạng con người, nhưng thực sự là một sinh vật không thuộc về vũ trụ này, là một dị vật mà Ma Vương đã lưu lại nhân gian.

Các vảy rồng hộ thân trên người Long Thần từ từ biến mất, khuôn mặt nửa người nửa rồng của Long Thần từ từ biến trở lại thành Long Phi.

Võ Tắc Thiên từ từ bước tới trước mặt anh.

Long Phi biết mình chắc chắn chết, hét lớn một tiếng, liều mạng lao đến đánh một chưởng vào cổ họng Võ Tắc Thiên.

Võ Tắc Thiên đưa ngón tay lên chỉ một cái vào chưởng tâm của Long Phi.

Long Phi kêu lên một tiếng thất thanh, cả người bị chấn lực làm bay về phía sau, đập mạnh vào tường nhà kho, làm thủng cả tường bay ra ngoài.

Từ lỗ thủng của bức tường, ánh sáng mặt trời chiếu vào mặt của Võ Tắc Thiên đang truy đến.

Kỳ sự đã phát sinh, Võ Tắc Thiên toàn thân chấn động, bất ngờ lùi bước, dường như bà ta rất sợ ánh sáng.

Gặp phải ánh sáng, ánh mắt của Võ Tắc Thiên đã từ từ yếu đi, thân hình lung lay như sắp đổ sụp xuống.

Một bóng người tiến vào góc tối của nhà kho, bước đi loạn choạng thì ra là Kim Chỉ Tam, Hắc Sát cũng đi ngay sau lưng hắn ta.

Kim Chỉ Tam nói:

- Bà ta sợ ánh sáng!

Hắc Sát bước tới trước, vừa kịp đỡ lấy thân thể đổ ập xuống của Võ Tắc Thiên.

Kim Chỉ Tam nhìn ra lỗ thủng trên tường nhà kho, trong lòng sợ hãi, hắn không biết Long Thần đã bị biến thành phạm nhân, lại cho rằng Võ Tắc Thiên cũng không làm gì được anh, trong lòng lúc này chỉ muốn chạy trốn, nói lớn:

- Chạy!

Hai người ôm lấy Võ Tắc Thiên, vội vàng rời khỏi nhà kho.

Long Phi lúc này toàn thân thương tích, nằm trên bãi cỏ phía sau nhà kho cũ.

Trời đã sáng hẳn.

Một bóng người bước tới.

Long Phi giật thót mình, nhìn lại thì ra là Nữ Công Tước Lệ Gia.

Lệ Gia mặt hoa biến sắc, vội vã đến bên Long Phi nói:

- Trời ơi! Kẻ chết tiệt nào làm anh biến thành như vậy?

Long Phi cười khở đáp:

- Đương nhiên là một kẻ đã chết.

9. Viễn Du Tây Tạng

Long Phi ngồi trầm tư bên ly rượu, nhìn ra phía xa xăm. Khách sạn này được dựng trên một triền núi khá cao, vì thế ngồi đây có thể nhìn được toàn cảnh cái thị trấn nhỏ ở Nepal này.

Những ngôi nhà đá đơn giản nhưng lại đầy phong cách nằm lưa thưa ở bốn phía xung quanh khách sạn, gây cho anh cảm giác như đang say trong một điệu nhạc thần tiên.

Những kiến trúc chỉ có màu trắng, màu xám ở giữa thêm chút màu đỏ của đất bùn thật hòa hợp với dãy Himalaya ở xa xa, bất cứ ý tưởng nào muốn thay đổi cảnh quan nơi đây, đều chỉ gây nên phản cảm của người khác.

Tiếng người bước chân trên cầu thang gỗ truyền lại. Tất cả cầu thang trong khách sạn này đều làm bằng đất, duy nhất chỉ có chiếc cầu thang dẫn lên cửa sau của phòng anh là làm bằng gỗ.

Lệ Gia và Long Phi đã đến đây được ba ngày, mỗi lần cô lên phòng đều sử dụng cầu thang gỗ này.

“Cạch” cửa sau bật mở.

Trong lòng Long Phi như có mùa xuân về, quay đầu lại nhìn khuôn mặt tươi như hoa của Lệ Gia. Vẻ đẹp đầy sức sống của Lệ Gia có một mị lực không thể kháng cự, làm cho Long Phi gần như quên đi tình hình hiện tại của mình, quên đi ngày tận thế sắp đến gần.

- Anh xem em mua về cái gì này, hôm nay để em trở tài nấu nướng cho anh xem!

Long Phi nhú mày nhìn những thứ rau quả và gia vị không biết tên trong tay Lệ Gia, nói:

- Em biết nấu mấy thứ này à?

Lệ Gia nhún vai nói:

- Dù gì cũng chẳng có việc gì làm cả, tìm anh làm con chuột thí nghiệm cũng có thể giải buồn được một lúc!

Nói đoạn quay người, bước vào trong bếp.

Long Phi nghe thấy tiếng chắt, thái phát ra từ trong bếp, trong lòng cảm thấy vô cùng hạnh phúc. Giả như anh không phải là Long Thần, hoặc giả Ma Vương không lưu lại cánh tay trái để hủy diệt nhân loại thì tất cả đều thật hoàn mỹ.

Lệ Gia thò đầu ra nói:

- Còn một tin tức tốt nữa.

Cô nói rồi nhìn đáng vẻ chú ý của Long Phi, chúm chím cười nói:

- Em đã đặt được vé đi Tây Tạng rồi.

Long Phi hơi ngẩn người, chính anh cũng không dám khẳng định đây có phải là tin tức tốt không. Anh bước ra cửa sổ, trầm mặc ngắm cảnh đẹp mỹ lệ của vùng núi Nepal, nghĩ lại tình cảnh một tuần trước đây gặp Vô Tắc Thiên.

Lệ Gia đặt bàn tay mềm mại lên vai Long Phi, ghé sát miệng vào tai anh, thì thầm hỏi:

- Vết thương của anh ra sao rồi?

Long Phi đặt tay mình lên tay Lệ Gia, cảm động nói:

- Đã đỡ nhiều rồi, nếu không có em, anh không biết hậu quả sẽ như thế nào nữa?

Lệ Gia ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh Long Phi, nhẹ giọng nói:

- Anh vì em mà dẫn dụ bọn chúng mới bị thương như vậy, người cảm kích phải làm em mới đúng. Ngoài bà sơ ở cô nhi viện, chỉ có anh là người tốt với em nhất.

Long Phi bất giác nắm chặt hay bàn tay Lệ Gia, nói:

- Cũng may là có em, nếu không anh làm sao có thể thuận lợi đáp thuyền đi Philipines, lại có thể tiếp tục đi máy bay đến đây. Em thật là giỏi!

Lệ Gia chum môi cười nói:

- Giao thủ với Kim Chỉ Tam, không thể không an bài trước vài con đường để đào tẩu. Tẩu xảo lần này lại có thể giúp được anh. Nhưng em cảm thấy chúng ta đào tẩu lần này quá thuận lợi, với thể lực đen của Kim Chỉ Tam ở Đông Nam Á, chạy trốn thuận lợi như vậy là điều không thể có.

Long Phi nói:

- Có lẽ vết thương của hần còn nặng hơn cả của anh, quần long vô thủ, nên chúng ta mới dễ dàng chạy trốn, với lại con đường chạy trốn của em bày bố cũng có khi lại vượt ra ngoài dự liệu của Kim Chỉ Tam.

Lệ Gia còn muốn nói thêm điều gì, bất ngờ đỏ mặt nói:

- Tay của em.

Long Phi sững người nói:

- Tay của em!

Lúc đó mới chợt nhớ ra mình đang nắm chặt tay của người ta.

Lệ Gia từ từ rút tay ra khỏi tay của Long Phi.

Long Phi nhìn thấy chiếc nhẫn bạc lấp lánh trên ngón tay út của bàn tay trái của Lệ Gia, đột nhiên nghĩ ra một nghi vấn, liền hỏi cô:

- Chiếc nhẫn của em có gì đặc biệt mà sao Kim Chỉ Tam chấp nhận bỏ cả Đồ Thành để có được nó?

Lệ Gia cũng lộ ra thần sắc kỳ quái, quay mặt đi tránh ánh mắt của Long Phi nói:

- Đừng hỏi em, em sẽ không nói cho ai biết đâu.

Long Phi ngẩn người nói:

- Kể cả chồng của em ư?

Lệ Gia đỏ mặt nói:

- Em vẫn chưa có chồng, cả sau này cũng vậy.

Long Phi mỉm cười nói:

- Để qua tối nay rồi hãy nói.

Ở một căn biệt thự trên triền núi cách đó không xa, Kim Chỉ Tam đang đứng quan sát Long Phi và Lệ Gia qua ống nhòm.

Kim Chỉ Tam đặt chiếc ống nhòm xuống, theo thói quen đưa lưỡi liếm liếm môi, trên mặt lộ ra một nụ cười tàn khốc, xem ra thương tích của hần đã hoàn toàn hồi phục, có lẽ sức mạnh tà ác trong người hần làm cho hần có khả năng hồi phục thương thể nhanh như vậy.

Hần quay người bước vào trong phòng, đứng bên cạnh một chiếc rương gỗ lớn. Võ Tắc Thiên vẫn nằm trong đó không hề cử động. Ngày đó bà ta trúng phải một chiêu của Long Thần, sau khi trở về liền rơi trở lại vào trạng thái ngủ cho đến tận bây giờ.

Vũ Phu lúc này đang ngồi trên một chiếc ghế lưng cao, khuôn mặt trở như đá không để lộ một chút cảm giác gì. Hắc Sát cũng đang lặng lẽ ngồi ở một góc phòng, tựa hồ như cũng như đang rơi vào trạng thái ngủ đông. Nếu như ngực hắc không đập phồng theo nhịp thở, có lẽ ai cũng cho rằng hắc là một cái xác chết.

Căn phòng chìm trong im lặng, một sự im lặng đáng sợ.

Kim Chỉ Tam bước đến giữa căn phòng, đi một vòng xung quanh chiếc rương gỗ, cuối cùng dừng lại đưa tay xoa xoa trên mặt chiếc rương. Chiếc nhẫn hình quái thú của hắc không ngừng phát ra những tia sáng kỳ dị.

Bên ngoài căn phòng ánh sáng chiếu khắp mọi nơi, nhưng bên trong lại lạnh lẽo và âm u một cách kỳ quái.

Tay của Kim Chỉ Tam ma sát trên nắp rương gỗ phát ra những âm thanh lạo xạo tựa hồ như âm thanh của loài độc xà đang bò trên đất phát ra.

Vũ Phu lạnh lùng nói:

- Không cần làm phiền bà ta.

Kim Chỉ Tam chỉ “ừm” một tiếng nói:

- Bà ta giống như đã chết vậy, làm sao có thể làm phiền được.

Mặc dù nói vậy nhưng hắc cũng ngừng tay không ma sát trên nắp rương nữa, căn phòng lại chìm trở lại trong không khí im lặng đáng sợ.

Vũ Phu nói:

- Thực ra chỉ có thân thể của bà ta chết thôi. Tinh thần của bà ta vẫn tồn tại bất diệt, nó chỉ đang ẩn tàng đi thôi. Trải qua hơn một nghìn năm ở trong lăng mộ, nhục thể của bà ta đã tích tụ được một nguồn năng lượng chí âm chí hàn. Vì thế, khi bà ta gặp phải ánh mặt trời, năng lượng đó cũng giống như băng tan đi dưới ánh mặt trời vậy. Nhưng chúng ta cũng không cần lo lắng, chỉ cần chúng ta tìm thấy bảo đao của chủ nhân, bà ta tất sẽ phục hồi như cũ, đó chính là giờ chết của Long Thần.

Nghe đến tên Long Thần, Hắc Sát trong bóng tối bỗng “hừ” lên một tiếng lạnh lùng, lộ ra thần thái thù hận sâu sắc.

“Cốc, cốc.”

Tiếng gõ cửa vang lên. Cửa mở.

Lão bộc nhân mặt mày khắc khổ, ngày thường hay đứng sau lưng Vũ Phu cung kính bước vào, dường như ông ta đối với ba người trong phòng này có một nỗi sợ hãi cực lớn.

Ba cặp mắt mạnh mẽ tập trung lên người lão bộc già.

Lão già cúi đầu nói:

- Bọn họ đã đặt hai vé máy bay đi Tây Tạng.

Vũ Phu bất ngờ đứng dậy, xoa xoa hai tay, từ từ đi lại trong phòng.

Ánh mắt của những người còn lại đều tập trung lên người hắc, chờ quyết định cuối cùng mà hắc đưa ra.

Vũ Phu cuối cùng cũng dừng lại, nhìn bọn Kim Chỉ Tam, Hắc Sát hai người trầm giọng nói:

- Bọn họ đi đến đâu, chúng ta theo đến đó. Nếu như ta đoán không lầm, bảo đao của chủ nhân nhất định giấu ở một địa điểm bí mật nào đó ở Tây Tạng. Chúng ta cứ để Long Thần dẫn chúng ta đi tìm nó.

Hai mắt Kim Chỉ Tam sáng rực lên, để lộ thần thái vô cùng hưng phấn, hơi thở của hắc dường như cũng gấp gáp hơn.

Hắc Sát lúc này cũng vọt đứng dậy.

Kim Chỉ Tam nói:

- Vậy còn Nữ Công Tước thì tính sao? Lẽ nào chúng ta để cô ta đi với Long Thần?

Vũ Phu “hừm” một tiếng trong cổ họng, bất ngờ ngửa mặt lên trời cười một tràng dài, lạnh lùng nói:

- Sài lang vẫn là Sài lang, không thể biến thành cừu non được, bản tính của cô ta không thể thay đổi được đâu. Để cô ta đi với hắn! Sự trở về của chủ nhân đã được định đoạt từ ngàn vạn năm trước, không ai có thể thay đổi được nói, ha ha ha...

Hắc Sát và Kim Chỉ Tam cũng điên cuồng cười theo Vũ Phu.

Lão già kia vẫn cúi thấp đầu đứng một bên, nhưng ánh mắt chợt sáng rực, để lộ thần thái hưng phấn tột cùng.

Màn đêm đã buông xuống.

Long Phi ngồi yên lặng trên ghế, ngắm nhìn dãy Hymalaya qua cửa sổ, trong đầu nghĩ lại những sự việc đang xảy ra với mình. Sự việc đã đến lúc phải giải quyết một cách triệt để, mặc dù anh không biết cánh tay trái của Ma Vương đại biểu cho cái gì, nhưng có thể khẳng định nó liên quan đến Kim Chỉ Tam, Hắc Sát và Võ Tắc Thiên ba người.

Long Phi lại nghĩ đến những việc đã xảy ra trong quá khứ. Những sự việc mà bất kỳ ai dù có sức tưởng tượng phong phú đến đâu cũng không thể tưởng tượng ra được.

Trước năm mười tám tuổi, anh hoàn toàn giống những người bạn cùng trang lứa. Gia đình giàu có, bố mẹ yêu thương, nhưng vào năm mười tám tuổi, anh bị một trận ốm thập tử nhất sinh. Một trận ốm làm cuộc đời anh hoàn toàn thay đổi.

Bảy ngày bảy đêm, anh liên tục sốt cao, mọi thứ thuốc thang đều vô hiệu. Trong cơn hôn mê, dường như anh nghe thấy một giọng nói phụ nữ ấm áp từ trong lòng đất truyền đến, liên tục gọi tên Long Thần. Những hồi ức từ kiếp trước tràn vào trong tâm linh của anh như một dòng thác ào ào tuôn chảy. Khi anh nghĩ rằng mình đã đặt chân vào quỹ môn quan, khi các bác sĩ đều bó tay đầu hàng, thì sức khỏe anh lại hồi phục một cách đáng kinh ngạc.

Mọi người thấy vậy đều vô cùng vui mừng, nhưng Long Phi biết rằng anh không phải là Long Phi trước đây nữa.

Trên vai anh là trách nhiệm chiến đấu với một thế lực tà ác muốn hủy diệt loài người.

Kể từ khi ốm dậy, hằng đêm, anh đều mơ thấy thanh đao quái dị trong thần điện ở Tây Tạng, mơ thấy khuôn mặt cười toe toét của vị Tiểu Hoạt Phật kia. Vì vậy, vào mấy năm trước, anh đã đến Tây Tạng, tìm gặp Tiểu Hoạt Phật. Thông qua ông ta, Long Phi biết được số mệnh của mình đã được định trước, không thể nào thay đổi.

Năm 1999 Ma Vương giáng thế, có phải cũng là vận mệnh không thể thay đổi?

Anh sẽ biết đáp án cho câu hỏi này trong khoảng thời gian rất ngắn nữa.

Căn phòng bên cạnh truyền lại những âm thanh lịch kịch, có lẽ đêm nay Nữ Công Tước cũng không ngủ được.

Long Phi nhìn lên bầu trời đầy sao sáng, thở dài một tiếng.

Có tiếng gõ cửa.

Lệ Gia từ từ bước đến gần Long Phi.

Long Phi hỏi:

- Em không ngủ được à?

Lệ Gia đi qua người Long Phi, đến đứng tựa vào lan can, ngửa mặt lên ngắm những vì sao lấp lánh trên bầu trời thảo nguyên, không nói câu nào.

Long Phi ngửi được mùi hương nồng nàn phát ra từ thân thể cô, cảm thấy lâng lâng như người say rượu.

Lệ Gia cúi đầu nói với Long Phi:

- Em vẫn thường nghĩ, quê hương của em không phải là địa cầu này, mà là một hành tinh nào đó trong vũ trụ xa xăm, một nơi nào đó có sự sống vĩnh hằng.

Đôi mắt Long Phi để lộ ra thần sắc bi ai. Anh nhìn Lệ Gia nói:

- Cuộc sống ở một tinh thể nào đó có thể dài gấp nghìn vạn lần cuộc sống của nhân loại ở địa cầu, nhưng vẫn có sự sinh ra và sự hủy diệt. Chỉ có hư không mới vĩnh hằng bất biến, đó mới là bản chất vĩnh hằng của vũ trụ, có “tồn tại” sẽ có hủy diệt, hư không là một loại “tồn tại” nhưng không tồn tại.

Lệ Gia bất giác rung mình một cái, trong tích tắc không biết nói câu gì.

Long Phi lại nói tiếp:

- Sinh mạng giống như những đợt sóng, khi sinh mạng cho rằng mình đã kéo dài đủ rồi, chính là điềm báo của sự kết thúc.

Lệ Gia quay người lại nhìn thẳng vào mắt Long Phi thì thầm nói:

- Vậy con người sống rốt cuộc để làm gì?

Long Phi cười khỏ đáp:

- Sống chẳng để làm gì cả. Con người có thể nghĩ ra bất cứ một mục tiêu vĩ đại nào đó, nhưng thực ra những thứ đó chẳng có sự liên quan trực tiếp nào với sinh mạng cả.

Lệ Gia lại hỏi:

- Sống chẳng để làm gì, vậy tại sao chúng ta không đi tự sát?

Long Phi cười nói:

- Bản thân sinh mạng dường như sở hữu một sức mạnh nào đó khiến cho chúng ta tiếp tục sống cho dù sống chẳng để làm cái gì cả. Mục đích của sinh mạng, có lẽ chính là để tìm được mục đích tồn tại của chính nó.

Cặp mắt đẹp của Lệ Gia và đôi mắt của Long Phi dường như bị khóa chặt lại với nhau, không thể tách rời. Chàng nhìn nàng. Nàng nhìn chàng. Hơn mười ngày nay, hai người đã cùng vào sinh ra tử nhưng chưa có lần nào cả hai cảm thấy đối phương gần gũi như ngày hôm nay.

Lệ Gia nhu mì nói:

- Anh đúng là một loài ma quỷ đáng sợ.

Long Phi giật mình hỏi:

- Em nói cái gì?

Lệ Gia không do dự nói:

- Em nói anh là ma quỷ, chỉ có ma quỷ mới biết mê hoặc người ta, làm người ta nói hết cả tâm sự giấu kín trong lòng. Từ trước đến nay, em chưa từng nói những chuyện riêng tư này với ai cả. Mặc dù bà Sơ ở cô nhi viện rất tốt với em, nhưng em cũng chưa từng nói thật những cảm xúc của mình. Nhưng đối với anh, em lại không cầm lòng mà nói ra. Dường như em đã biết anh từ kiếp trước vậy, giữa hai chúng ta như có một sợi dây liên hệ không thể nào cắt đứt được vậy.

Trong lòng Long Phi chợt nảy sinh ra một cảm giác kỳ lạ, mỉm cười nói:

- Là yêu hay là hận?

Lệ Gia cúi đầu lẩm bẩm nói:

- Em cũng không biết, trong lòng em có hai tiếng nói khác nhau. Một tiếng bảo em phải rời xa anh, thậm chí phải giết chết anh. Một tiếng khác lại bảo em phải tiếp nhận anh, phải yêu anh.

Long Phi nhìn vào mắt Lệ Gia nói:

- Lúc này tiếng nói nào lớn hơn vậy?

Hai má Lệ Gia đỏ rần lên, cúi đầu nói:

- Không nói chuyện với anh nữa, đúng là đồ quỷ quái mà!

Long Phi nhìn thấy dáng vẻ yêu kiều của cô, tim đập thành thịch, vừa cười vừa nói:

- Có em mới là đồ quỷ ấy!

Lệ Gia ngẩn người hỏi:

- Cái gì?

Long Phi nói:

- Không phải là ma quỷ, tại sao em có thể làm cho anh không thể kiềm chế nổi bản thân, nảy sinh ý đồ phạm tội?

Hai má Lệ Gia càng đỏ hơn.

Long Phi đứng dậy rời khỏi ghế bước đến bên cạnh Lệ Gia, làm cô lùi lại đến sát thành lan can. Bất giác không tự chủ được ôm chặt lấy thân hình tuyệt mỹ của Lệ Gia. Toàn thân Lệ Gia chấn động, cô vùng vẫy muốn đẩy Long Phi ra, nhưng Long Phi lại càng ôm chặt hơn, kéo cô sát vào trong lòng. Lệ Gia vẫn giãy giụa, nhưng khi vừa ngẩng đầu lên nhìn thấy ánh mắt tràn đầy tình ý của Long Phi, toàn thân như nhũn ra, quên cả giãy dụa, quên cả bầu trời sao tuyệt đẹp trên thảo nguyên Nepal. Đến khi cặp môi đầy nam tính của Long Phi đặt lên đôi môi anh đào quyến rũ của cô thì Lệ Gia đã quên luôn cả chính bản thân mình là ai.

Cô lúc này nghĩ đến một thế giới khác, thế giới thiên đường mà cô đã tìm kiếm từ khi còn nhỏ. Ở nơi đó mây trắng bay lững lờ, có những cây cầu nhỏ bắc qua những con suối chảy quanh co.

Long Phi rời môi khỏi môi cô, mắt vẫn nhìn đắm đắm vào khuôn mặt đang đỏ hồng của cô.

Lệ Gia ngượng ngùng úp mặt vào ngực Long Phi, ôn nhu nói:

- Anh là người đàn ông đầu tiên ôm hôn em đấy!

Long Phi có cảm giác như mình làm chủ cả thế giới này, sung sướng đến nỗi quên đi tất cả, quên đi cả trách nhiệm đè nặng trên vai, dịu dàng nói:

- Chúng ta không nên để lỡ một đêm đẹp như đêm nay, phải không em?

Lệ Gia khẽ vặn vẹo thân mình, “ừ” lên một tiếng, không biết là đồng ý hay phản đối nữa.

Long Phi không để Lệ Gia trả lời đã vòng tay qua eo bế bổng cô lên.

Khách sạn trên cao nguyên Nepal, nhất thời xuân sắc vô biên.

Cùng lúc đó, ở bên trong tòa biệt thự trên vách núi, Kim Chỉ Tam và Hắc Sát đang ngồi ở hai góc phòng. Còn lão già khắc khổ và Vũ Phu thì đang ngồi giữa phòng cạnh chiếc quan tài của Vô Tắc Thiên. Thần sắc Vũ Phu bất ngờ trở nên vô cùng quái dị, đôi mắt sáng rực bắn ra những tia nhìn giận dữ.

Kim Chỉ Tam và Hắc Sát ngẩn người nhìn hắn ta.

Lão già khắc khổ đưa tay đặt lên vai Vũ Phu xoa bóp nhẹ nhàng, trầm giọng nói:

- Nhấn nại một chút, sẽ qua rất nhanh thôi mà!

Vũ Phu ngửa mặt lên trời, há miệng lớn, từ trong cổ họng phát ra những âm thanh như loài dã thú đang gầm rú.

Lão già lại nói:

- Ông là người đứng đầu ở đây, những nỗi đau của nhục thể đó ông nhất định phải chịu đựng được. Đặc biệt là vào lúc này chúng ta đã đi được một nửa chặng đường đến thành công rồi.

Hai người Kim Chỉ Tam và Hắc Sát lộ ra vẻ mặt không hiểu, hiển nhiên là bọn chúng không hiểu được ý nghĩa của câu nói vừa rồi. Ở kiếp này bọn chúng đã mất đi rất nhiều ký ức của tiền kiếp, vì thế trong ký ức của chúng có rất nhiều lỗ hổng lớn.

Vũ Phu nghiêng răng, giận dữ nói:

- Cô ta dám cùng hắc hợp thể giao hoan, làm cho năng lượng của cô ta chảy vào người hắc.

Lão già liền nói:

- Nhưng sức mạnh của Long Thần cũng tuôn chảy vào người cô ta. Chúng ta phải nhẫn nại một chút, tất cả sẽ qua mau thôi.

Toàn thân Vũ Phu đột nhiên run lên bần bần, miệng phát ra những tiếng rên đau đớn.

“Á...”

Lão già xoa bóp ngày một mạnh hơn, đôi mắt lão cũng sáng rực lên để lộ hận ý vô biên giống hệt như Vũ Phu vậy.

Hắc Sát nói:

- Lão đại sao vậy?

Kim Chỉ Tam lạnh lùng nói:

- Bệnh cũ tái phát. Hàng ngàn năm nay vẫn vậy.

Hắc Sát chỉ “ừ” một tiếng rồi không hỏi tiếp nữa. Ngoại trừ việc giết chết Long Thần, những sự việc khác đều không làm hắc quan tâm.

Bầu trời đầy sao từ từ bị những đám mây đen che khuất. Trước khi trời sáng, một cơn mưa nhỏ bất chợt đổ xuống vùng cao nguyên. Mưa rơi tí tách, không khí dần dần lạnh lên, làm cho giấc ngủ của người ta càng thêm ngọt ngào.

Long Phi bị một tiếng thét thất thanh làm tỉnh giấc.

Anh lập tức ngồi bật dậy.

Thì ra tiếng thét là do Lệ Gia phát ra. Hai mắt cô nhắm chặt, khắp người đầm đìa mồ hôi, khuôn mặt để lộ ra thần sắc cực kỳ sợ hãi.

Long Phi liền ôm chặt cô vào lòng, hôn nhẹ lên khuôn mặt sợ hãi của cô.

Toàn thân Lệ Gia vẫn run rẩy, từ từ mở đôi mắt đang khép kín ra.

Long Phi nói:

- Bảo bối nhỏ của anh, đừng sợ, tất cả đã qua rồi, chỉ là một cơn ác mộng thôi mà!

Lệ Gia khẽ rên lên một tiếng, rúc sâu vào lòng Long Phi.

Long Phi lại hỏi:

- Em mơ thấy gì vậy?

Lệ Gia sợ hãi nói:

- Em mơ thấy một thanh đao. Nó đang gọi tên em.

Long Phi kinh ngạc hỏi:

- Cái gì?

Lệ Gia sợ hãi nói:

- Anh đừng hỏi em nữa, em xin anh. Hãy yêu em đi, em... em yêu anh.

Hai người lại dắt nhau đi lên đỉnh Vu Sơn một lần nữa.

10. Thông Thế Quán Đỉnh Đại Pháp

Chiếc xe jeep men theo triền núi tiến lên, từ vị trí này có thể nhìn thấy tòa thần điện ở xa xa. Dọc đường, thỉnh thoảng họ còn gặp những người hành hương về đất thánh. Những người này mỗi bước đi đều quỳ xuống lạy một lạy, biểu thị lòng thành kính với đấng tối cao của họ.

Ba năm trước khi Long Phi đến đây lần đầu tiên là vào ngày đại lễ. Khắp con đường núi chen chúc những người là người, khung cảnh cực kỳ náo nhiệt.

Bên trái là vách núi dựng đứng, bên phải là cảnh đẹp hùng vĩ của cao nguyên Tây Tạng. Sau hai giờ ngồi máy bay, Long Phi và Lệ Gia đã đến được vùng đất thần bí ở bên dãy Himalaya này. Giờ họ đang ngồi trên xe của Tiểu Hoạt Phật để đi đến thần điện.

Người lái xe là Thượng Trí hòa thượng. Long Phi và Lệ Gia ngồi ở phía sau xe.

Sau khi chiếc xe Jeep đi qua một đoạn đường núi gập ghềnh, Thượng Tuệ hoà thượng ngồi đang ngồi cạnh Thượng Trí ở phía trước quay mặt lại nói:

- Lệ Gia tiểu thư, cô có mệt không?

Lệ Gia dường như không có hứng nói chuyện, chỉ khẽ lắc đầu.

Thượng Tuệ hoà thượng đã quen với việc đối diện với những hoà thượng đã mất hết thất tình lục dục ở thần miếu nên gặp phải sự lạnh lùng của Lệ Gia cũng không để ý lắm, tiếp tục nói:

- Ở đây là vùng núi cao của Tây Tạng, không khí rất loãng. Những người bình thường sống ở vùng đồng bằng không quen sẽ rất khó chịu. Sức khỏe của cô hẳn phải rất tốt, dường như không hề bị ảnh hưởng của khí áp thấp.

Long Phi chen vào nói:

- Mấy ngày nay có chuyện gì đặc biệt không?

Thượng Trí chau mày nói:

- Ma vật đó càng ngày càng khó thuần phục, thật làm cho người ta lo lắng. Ngay cả Tiểu Hoạt Phật bây giờ cũng không cười nổi nữa. Chúng tôi còn lo lắng cho cả anh nữa, sợ anh cũng bị ảnh hưởng của ma vật. Nếu không phải bốn ngày trước anh gọi điện cho chúng tôi, sợ rằng duy trì đến được ngày hôm nay cũng là một vấn đề lớn đấy.

Lệ Gia nhíu mày lắng nghe, nhưng tuyệt không mở miệng. Trong những người ở đây, cô chỉ quan tâm tới một mình Long Phi, ánh mắt lúc nào cũng hướng về phía anh, còn những việc khác cô đều coi như không nghe, không thấy.

Long Phi nghĩ bụng những chuyện này tốt nhất không nên nói trước mặt Lệ Gia nên cũng ngậm miệng không nói gì nữa.

Nhất thời chiếc xe jeep chìm trong không khí im lặng không tự nhiên.

Ở xa xa phía sau họ, một chiếc xe leo núi khác đang lạng lách bám theo. Trên nóc xe là một cái rương hình hộp dài, bên trong hiển nhiên chính là Vô Tắc Thiên, kẻ đang chờ được hồi sinh lần nữa.

Bên trong xe, Hắc Sát và Kim Chỉ Tam ngồi phía trước. Vũ Phu và lão già ngồi ở phía sau.

Trên mặt Hắc Sát nở ra một nụ cười lạnh lùng, tàn khốc tựa như kẻ đi săn tìm thấy con mồi của mình. Hắc nói:

- Đích đến của bọn chúng là tòa thần miếu trên đỉnh núi.

Kim Chỉ Tam liền giở bản đồ ra xem xét rồi trầm giọng nói:

- Đó là Đại Nhật Như Lai Cung, là do Long Thụ Bồ Tát đã tự tay dựng lên vào hơn một nghìn năm trước. Trụ trì ở đó là Tiểu Hoạt Phật. Người này tuy không nổi tiếng lắm, nhưng vị trí của lão ta ở trong lòng người dân Tây Tạng thì cực kỳ cao quý.

Vũ Phu hừ mạnh một tiếng nói:

- Đương nhiên hần không muốn người khác biết đến hần. Bởi vì hần đang canh giữ bảo đao của chủ nhân. Ta muốn hần phải chết không toàn thây.

Toàn thân Hắc Sát chấn động, thò đầu qua cửa xe nhìn rõ lại tòa Đại Nhật Như Lai Cung, thất thanh nói:

- Tôi đã từng nhìn thấy nơi này rồi!

Ba kẻ còn lại đều lộ vẻ ngạc nhiên nhìn hần.

Hắc Sát nói:

- Vào cái ngày mà tôi cướp Võ Tắc Thiên đi, khi tôi vừa tiếp xúc với bà ta, đột nhiên có một hình ảnh cực mạnh xâm nhập vào não bộ của tôi, chính là tòa Đại Nhật Như Lai Cung này, những bức tường màu đỏ trắng kia, tòa tháp cao kia, tôi vĩnh viễn không thể nào quên.

Đôi mắt Kim Chỉ Tam sáng rực lên nói:

- Khi chủ nhân trở về, Long Thần và tất cả con cháu của hần sẽ bị quét sạch khỏi thế giới này. Vũ trụ sẽ thuộc về chúng ta, ha ha ha...

Vũ Phu lạnh lùng nói:

- Sức mạnh của loài người thật là nhỏ bé, chỉ có thể tồn tại ở địa cầu. Lên được mặt trăng thì bảo là mình đã chinh phục vũ trụ, thật giống một con kiến nhỏ từ ụ cát này bò sang ụ cát khác thì đã dám tuyên bố mình làm chủ cả mặt đất.

Kim Chỉ Tam nói:

- Chỉ cần chủ nhân trở về, chúng ta sẽ có lại sức mạnh lớn nhất của mình. Hơn nữa sức mạnh của Long Thần cứ từ từ biến mất vào đại địa để sản sinh ra những sinh mạng mới. Cho dù sức mạnh tàn dư của Phục Hy và Nữ Oa có thể hợp lại lần nữa cũng chỉ như châu chấu đá xe, có lẽ không chịu nổi một kích của chủ nhân. Thậm chí, không chịu nổi một kích của chúng ta ấy. Ha ha ha...

Nói đoạn hần ngửa mặt lên trời cười như điên.

Hắc Sát và Vũ Phu liền cất tiếng cười theo, ngay cả lão già âm trầm kia cũng nhếch mép để lộ một nụ cười âm hiểm.

Bọn chúng đều là những dị vật trong vũ trụ, nhưng lại đang lợi dụng hình thể của con người. Vì thế bọn chúng cũng thông qua cách thức của con người để biểu đạt hỷ, nộ, ái, ố.

Chiếc xe Jeep đã dừng lại ở trước sân của thần miếu. Long Phi nhảy xuống xe. Một trong bốn tiểu hoà thượng bên cạnh Tiểu Hoạt Phật, Thượng Giới hòa thượng và một hòa thượng trung niên đến trước mặt anh nói:

- Long Thần, Tiểu Hoạt Phật đang đợi anh trong hậu điện.

Lệ Gia hơi sững người một chút, trên mặt để lộ vẻ ngạc nhiên nói:

- Long Thần?

Dường như cái tên này đã làm kích động những trí nhớ đã bị mất của cô.

Mọi người đều cho rằng vì cô lần đầu tiên nghe người ta gọi Long Phi như vậy nên cảm thấy ngạc nhiên.

Long Phi quay sang Lệ Gia, định mở miệng giải thích.

Thượng Giới liền cướp lời nói:

- Nơi nghỉ ngơi của Lệ Gia tiểu thư chúng tôi ở tĩnh viện ở cạnh cung. Cừu Ma Thượng Sư đây sẽ dẫn cô đến đó. Đường xa mệt mỏi, Lệ Gia tiểu thư hãy nghỉ ngơi trước đã!

Lệ Gia thoát nghe phải cùng Long Phi phân khai, không vui nói:

- Tôi là Nữ Công Tước, không phải là tiểu thư nào cả!

Long Phi biết Tiểu Hoạt Phật không muốn gặp người khác, liền đặt tay lên vai Lệ Gia nói:

- Anh đi một lát sẽ về bên em ngay. Tây Tạng Tam Xuyên phong cảnh tuyệt vời, em sẽ vĩnh viễn không thể nào quên được đâu.

Lệ Gia chỉ nghe lời một mình Long Phi, nhu thuận gật đầu, đi theo Cưu Ma Thượng Sư. Long Phi nhìn tấm lưng yêu kiều của cô, lòng cảm thấy hạnh phúc khôn tả, tinh thần sảng khoái, cảm thấy mình có thể ứng phó với mọi hiểm nguy trên đời này, vui vẻ nói:

- Được, chúng ta đi gặp Tiểu Hoạt Phật!

Dưới sự dẫn đường của Thượng Trí, Thượng Giới, Thượng Tuệ Long Phi đi qua một hành lang dài, từ cánh cửa bên cạnh của chính điện đi vào hậu điện.

Vừa bước vào hậu điện, Long Phi chợt chấn động tinh thần, không nghĩ đến sẽ thấy cảnh tượng như vậy.

* * *

Lệ Gia đi theo Cưu Ma Thượng Sư trên một con đường nhỏ, một bên là vách núi dựng đứng, một bên là phong cảnh núi non hùng vĩ dưới ánh mặt trời rực rỡ.

Lệ Gia cảm thấy thư thái trong lòng.

Dọc đường cô không gặp một người nào. Ở những chỗ ngoài chính điện, chỉ có vào những ngày lễ hội lớn thì mới đông đúc người hành hương.

Lệ Gia quay đầu lại nhìn, chỉ thấy chính điện, trung điện, hậu điện tầng tầng lớp lớp, khí thế ngất trời, không biết phải phí bao nhiêu tài vật nhân lực và tốn bao nhiêu thời gian mới có thể xây dựng được một công trình vĩ đại như tòa thần miếu này ở trên đỉnh núi cao.

Không biết giờ này Long Phi đang làm gì?

Nghĩ đến Long Phi, hai má Lệ Gia đỏ hồng lên, đem qua trong khách sạn anh đã cùng cô núp lặn trong bể ái ân, lần đầu tiên đem cho cô cảm giác khoái lạc trong quan hệ nam nữ. Từ khi sinh ra trên đời này, Lệ Gia đã cảm thấy thế giới của loài người này thật vô vị, cô căm ghét loài người, nhưng khi gặp phải oan gia này, tất cả đều đã thay đổi. Anh đã làm cho cô cảm thấy cuộc sống cũng rất phong phú và hứng thú. Cô có được những niềm vui mà trước đây chỉ có thể đạt được trong những canh bạc. Khi nhìn thấy kẻ khác bị thua cả sản nghiệp đến tán gia bại sản, dường như cô cảm thấy bản thân như có được một niềm vui khó tả. Chính cô cũng không hiểu niềm vui đó có được là do cô thắng bạc, hay là do nhìn thấy kẻ khác phải đau khổ vì tán gia bại sản nữa.

Nhưng những cảm giác thỏa mãn đó chỉ thoáng qua chốc lát, sau đó cô lại phải tìm đến một kẻ đánh bạc khác, gây một canh bạc mới, mong tìm lại được cảm giác thỏa mãn thoáng qua đó. Ở trên bàn đồ, cô vờn đối thủ như con mèo vờn chuột, làm cho hắn chết dần chết mòn. Điều này không hề trái với những điều mà bà sơ ở Cô nhi viện đã dạy cô, bởi vì đánh bạc cũng là một trò chơi mà cả hai bên đều tự nguyện. Nó cũng có người thắng, kẻ thua cũng giống như những trò chơi bình thường khác vậy. Có điều trò chơi này khốc liệt và tàn nhẫn hơn nhiều. Nhưng tình yêu của cô và Long Phi, lại khiến cho cô một cảm giác thỏa mãn dài lâu, mỗi khi nghĩ đến chuyện mình có thể cùng Long Phi tay trong tay đi đến cùng trời cuối đất, Lệ Gia lại cảm thấy cuộc đời cô tràn ngập ánh dương quang, tất cả cảnh vật trước mắt trở nên đẹp lạ lùng, trở nên chân thực hơn bao giờ hết.

Vị Cưu Ma Thượng Sư đi trước Lệ Gia quay người lại, đưa tay làm hiệu.

Lệ Gia biết ông ta không biết tiếng Anh, bèn đưa mắt nhìn theo hướng tay của ông ta. Ở cuối đường là cánh rừng trúc nhỏ, ẩn hiện xa xa là một căn nhà gỗ hai tầng. Đó chính là tịnh viện mà họ đã an bài cho cô nghỉ ngơi.

* * *

Bên trong đại điện các lạt ma ngồi la liệt dưới đất, ít nhất phải hơn một nghìn người. Họ tạo thành từng vòng, từng vòng một bao quanh một đài hình tròn ở giữa điện. Các lạt ma không hề động đậy, khiến người ta nghi hoặc không biết họ đã ngủ hay chưa?

Trên đài cao, Tiểu Hoạt Phật vận pháp y đang quỳ gối trước tượng Phật.

Mùi khói nhang bay khắp đại điện.

Long Phi bước vào đại điện, cánh cửa đóng sập lại sau lưng anh.

Long Phi cảm thấy hơi bất ngờ, không ngờ anh vừa đến đây đã cử hành Thông Thế Quán Đỉnh Đại Pháp luân, hy vọng Lệ Gia sẽ không phải đợi lâu.

Một trong bốn tiểu lạt ma bên cạnh Tiểu Hoạt Phật, Thượng Định đi tới trước mặt Long Phi nói:

- Long Thần, mau tới đây! Thời gian đến rồi!

Long Phi chau mày nói:

- Chỉ mong Quán Đỉnh đại pháp này không mất ba ngày ba đêm là may lắm rồi.

Thượng Định mỉm cười nói:

- Cái đó là do chúng tôi, trước khi anh đến chúng tôi đã ba ngày ba đêm tụng kinh không ngừng nghỉ ngưng tụ tinh thần, tiến hành nghi thức triệu tập sức mạnh của trời và đất. Theo lời hoạt Phật nói, nếu như lần đầu tiên hành công mà thất bại thì những lần sau cơ hội sẽ càng lúc càng nhỏ.

Long Phi chau mày nghĩ một chút rồi sải bước về phía đài trung tâm ở giữa thần điện.

Thông Thế Quán Đỉnh Đại Pháp giả như thất bại, kẻ thù sẽ vĩnh viễn ở trong bóng tối, nguy cơ nhân loại bị diệt vong sẽ theo đó mà tăng lên nhiều lần.

Long Phi từ từ bước lên đài trung tâm, Thượng Trí và các tiểu lạt ma khác liền dừng lại, ngồi xếp bằng xuống tiếp tục niệm kinh.

Long Phi bước đến trước mặt Tiểu Hoạt Phật.

Hai mắt Tiểu Hoạt Phật liền sáng rực lên như có lửa ở bên trong. Long Phi đã biết ông ta ba ngày ba đêm tọa thiền, ngưng tụ sức mạnh tinh thần vì thế không ngạc nhiên vì điều này.

Một tiếng “hum” nhẹ vang lên. Hơn ngàn lạt ma bắt đầu niệm kinh.

“Đỉnh đỉnh” tiếng chuông cũng vang lên trong đại điện.

Cả căn đại điện như trở thành một thế giới khác, tách biệt với thế giới bên ngoài một thế giới thần thánh thiêng liêng.

Tiểu Hoạt Phật thần sắc nghiêm trọng khác hẳn thường ngày, nói với Long Phi:

- Ngồi xuống!

Long Phi y lời làm theo.

Một cảm giác kỳ lạ xuất hiện trong đầu Long Phi, dường như anh trở thành một cái hồ lớn không có nước, còn tiếng niệm kinh của hơn ngàn lạt ma như hàng vạn con suối nhỏ đang chảy vào hồ lớn. Tiếng nói của Tiểu Hoạt Phật như từ một nơi xa xăm nào đó trong vũ trụ rót vào tai anh:

- Con người có lục thức, đó là mắt, tai, lưỡi, thân, ý và a lai gia. Năm thức đầu tiên quản việc sinh lão bệnh tử của kiếp này. Thức thứ sáu A Lai Gia quản những việc của kiếp trước. Bây giờ ta sẽ dùng Khai Đỉnh Đại Pháp của Long Thụ Bồ Tát mật truyền để mở ra linh khiếu cho anh. Sau đó anh sẽ rơi vào cảnh giới vô tư vô niệm, bỏ qua hết những phiền não của kiếp này, quay trở về với tiền thể của anh. Nhớ kỹ, nhớ kỹ.

Long Phi cảm thấy đan điền của mình đang bốc cháy dữ dội.

Anh giật mình một cái. Hàng ngàn ý nghĩ lướt qua trong đầu anh, phút chốc đều biến mất. Long Phi lúc ấy muốn nhảy dựng lên nhưng lại nhớ tới lời nói của Tiểu Hoạt Phật khi này liền lập tức tập trung tinh thần, bài trừ tạp niệm. Anh nhớ lại, ba năm trước khi lần đầu tiên đến nơi này, liên tục ba tháng liền anh cùng Tiểu Hoạt Phật trong mật thất, luyện tập Mật Tông Vô Thượng Đại Pháp, cuối cùng cũng có thể triệu tập được nguyên thần của Nữ Oa, biến thành Long Thần. Nghĩ đến đó tinh thần lập tức ngưng tụ, bảo nguyên

thủ nhất, cổ nhiệt khí ở đan điền như một lập tức chạy thẳng lên thiên linh cái. Long Phi chỉ cảm thấy đầu đau dữ dội rồi ngất đi, rồi bước vào cấm địa của tâm linh.

Những giọt mồ hôi lớn bằng hạt đậu chảy trên trán của Tiểu Hoạt Phật. Vừa nãy Long Phi thất tán tinh thần, xuýt nữa làm cả hai người cùng rơi vào cảnh vạn kiếp bất phục. Khi đó, ông ta dùng thần công lấy thân thể làm nhịp cầu nối giữa Long Phi và hơn một ngàn lạt ma, tinh thần của ông đã khóa chặt với tâm linh của Long Phi, giả như anh ta thất thủ, cả hai sẽ cùng bị thác loạn thần kinh, sống dở chết dở.

Các Lạt Ma liền thôi không niệm kinh lầm rầm nữa mà bắt đầu lớn tiếng đọc lên.

Thông Thế Quán Đỉnh đại pháp cuối cùng đã bắt đầu.

* * *

Cư Ma Thượng Sư dẫn Lệ Gia đi lên cầu thang, vào một căn phòng bày trí u nhã.

Lệ Gia vừa ý nhìn ra ngoài cửa sổ, cảnh hoàng hôn đẹp như một bức tranh.

Cô không nhận được thốt lên:

- Đẹp quá!

Trong lòng lần đầu tiên cảm thấy thế giới này thật đẹp, thật đáng yêu. Long Phi đã dạy cô biết yêu là gì, phải yêu như thế nào? Cô muốn mở cửa kính ra, liền đưa tay xuống tìm chiếc khóa để mở cửa. Không ngờ khi nhìn xuống dưới, cô chợt thấy ở khoảng sân trước tịnh viện có một chiếc xe lớn đậu ở đó, nóc xe còn có một chiếc hòm lớn thập phần cổ quái.

Cô liền quay người lại, định hỏi Cư Ma Thượng Sư xem có chuyện gì xảy ra, bất ngờ sắc mặt đại biến.

Một người da đen cao lớn đang đứng bên Cư Ma Thượng Sư, một tay nắm ngực ông, tay kia đưa lên vắn cổ.

“Rắc.”

Cư Ma Thượng Sư dấy lên mấy cái rồi gục đầu xuống.

Lệ Gia lùi lại mấy bước, khi chạm phải cánh cửa kính, cô liền hét lên:

- Người là ai?

Lưng cô chạm vào chiếc khóa nhỏ, trong lòng liền nảy ra một ý định.

Sau lưng Hắc Sát có mấy người bước vào phòng, đứng ở góc phòng.

“Ầm.”

Hắc Sát thuận tay đóng sập cửa lại, ánh mắt lộ hung quang nhìn chằm chằm vào thân thể bốc lửa của Lệ Gia. Đối với một kẻ chưa từng tiếp cận nữ sắc như hắn, có lẽ cảm thấy vô cùng hứng thú với Lệ Gia.

Kim Chỉ Tam đứng bên trái Lệ Gia, cười nhạt nói:

- Để ta giới thiệu một chút nhé, vị này là lão đại của chúng ta Vũ Phu tiên sinh.

Vũ Phu đứng giữa phòng, mỉm cười một cách phong độ.

Lệ Gia ngạc nhiên nói:

- Tôi cứ tưởng ông chỉ là một nhà tỷ phú Nhật Bản, không ngờ lại là một tên tặc đồ cao cấp hơn cả Kim Chỉ Tam.

Thật kỳ lạ, mặc dù đứng giữa vòng vây của đám hung đồ này, nhưng Lệ Gia không hề có cảm giác sợ hãi, dường như cô biết mấy tên này sẽ không làm tổn hại đến cô vậy.

Tay trái của Lệ Gia đặt sau lưng, cố gắng bẻ gãy chiếc khoá cánh cửa kính phía sau. Từ nhỏ sức khoẻ của cô đã hơn người, mấy đứa con trai muốn bắt nạt cô đều bị cô đánh cho vỡ đầu chảy máu, bắt thành nhân dạng.

Kim Chỉ Tam vẫn giữ thái độ khi này chỉ Hắc Sát nói tiếp:

- Đây là Hắc Sát, không ai biết tên hắn là gì, chỉ biết rằng người hắn muốn giết thì chưa ai còn sống cả.

Lệ Gia trầm nghĩ: “Long Phi vẫn còn sống kia, mà còn sống rất tốt nữa.”

Tuy nghĩ như vậy nhưng cô không hề nói ra. Chiếc khóa ở phía sau đã lỏng ra một ít, cô không thể để đối phương phát giác ra.

Kim Chỉ Tam tiếp tục nói:

- Sau lưng Vũ Phu tiên sinh là bác sĩ Mộc Thâm. Mỗi khi lão đại lên cơn đau đầu đều do diệu thủ của ông ta chữa trị cả.

Lệ Gia nói:

- Những việc này liên quan gì tới ta?

Vũ Phu dùng ánh mắt oai nghiêm nhìn Lệ Gia nói:

- Rất có quan hệ là đằng khác. Bên ngoài còn một vị nữa, chỉ cần cô quay đầu lại, tất sẽ nhìn thấy bà ta.

Lệ Gia nhìn đối phương bằng con mắt dò xét, sau khi khẳng định đối phương sẽ không thừa cơ xuất thủ mới quay đầu lại nhìn, sau đó quay lại lạnh lùng nói:

- Chỉ có một chiếc hòm lớn, làm gì có người nào?

Kim Chỉ Tam ngửa mặt lên trời cười lớn nói:

- Trong rương chính là người bạn thứ năm mà tôi muốn giới thiệu với cô. Vị nữ Hoàng Đế đầu tiên và duy nhất của Trung Quốc, Võ Tắc Thiên. Bà ta đang ngủ, nhưng sẽ tỉnh lại rất nhanh thôi.

Lệ Gia trong lòng chấn động nói:

- Người hồ thuyết bát đạo!

Tuy cô nói vậy, nhưng trong lòng cô lại cảm thấy những gì Kim Chỉ Tam nói đều là sự thật.

Vũ Phu nói:

- Mục đích chúng ta tới đây là muốn cho cô xem một vật.

Hắc Sát không đợi được nữa, sẵn giọng nói:

- Dơ tay trái của cô lên.

Lệ Gia hồn phi phách tán, tưởng rằng Hắc Sát đã phát hiện việc cô đang làm.

Kim Chỉ Tam đột nhiên đưa tay làm một động tác kỳ quái, đưa tay trái lên, sau đó dùng tay phải tháo chiếc nhẫn hình quái vật ra.

Nhẫn đã được tháo ra. Chỉ thấy ngón tay hắn bắn ra một đạo huyết quang lên không trung.

Phản ứng của Lệ Gia càng kỳ quái hơn, toàn thân run rẩy, khuôn mặt để lộ thần sắc không tin tưởng, sắc mặt trở nên trắng bệch như người chết, miệng lẩm bẩm nói:

- Không, không phải là sự thật!

Kim Chỉ Tam vẫn giữ sắc mặt ban đầu, dường như hắn không thấy phản ứng của Lệ Gia là kỳ lạ.

Hắc Sát cũng đưa tay trái lên, chiếc nhẫn đã được tháo ra từ trước. Từ ngón tay đeo nhẫn của hắn cũng bắn ra một đạo huyết quang hệt như Kim Chỉ Tam, chỉ có điều Kim Chỉ Tam là ngón trỏ còn của Hắc Sát là ngón giữa.

Vũ Phu cũng cười lạnh một tiếng, tháo chiếc nhẫn ở ngón cái ra. Thêm một đạo huyết quang nữa hiện lên trước mắt Lệ Gia.

Lệ Gia hét lớn một tiếng, tựa như vừa tỉnh dậy sau một cơn ác mộng. Lúc đó lão già Mộc Thâm cũng đưa bàn tay trái lên, từ chuồng tâm liền xạ ra một đạo huyết quang lên không trung.

Vũ Phu cười dài nói:

- Còn Vô Tắc Thiên nữa, huyết tính Ma Vương của bà ta nằm trong ngón tay vô danh. Nó còn được gọi là ngón tay thái dương, vì thế bà ta đã tự đổi tên mình thành “Chiếu”, chính là chỉ ý nghĩa mặt trời đang ở trên không vậy.

Lệ Gia bắt lực nói:

- Tôi không hiểu các người muốn nói gì?

Mộc Thâm bước lên một bước, cặp mắt xạ ra hai đạo hàn quang, lạnh lùng nói:

- Nữ Công Tước Lệ Gia thân mến của tôi, cô đừng giả vờ không hiểu nữa, bây giờ đã đến lúc cô quay lại chánh đạo rồi.

Lệ Gia lắc lắc đầu nói:

- Không phải là sự thật, không phải là sự thật!

Lệ châu bắt giác đã chẳng rơi.

Mộc Thâm thở dài nói:

- Sáu người chúng ta đều đến từ một nơi cả, vì thế chủ nhân mới dùng sức mạnh vô thượng của mình lưu lại ấn ký vận thể không phai trên bàn tay chúng ta, để chúng ta có thể dựa vào ấn ký đó mà liên hệ với nhau đoạt lại bảo đao của người. Bảo đao của chủ nhân có hàm chứa một sức mạnh vô thượng chí cao, có được nó chúng ta sẽ có thể giết chết Long Thần, giúp chủ nhân phá bỏ phong ấn bằng ngũ sắc thạch của Nữ Oa, mở đường cho người trở về nhân thế, triệt để tiêu diệt nhân loại này.

Lệ Gia hét lớn:

- Đừng nói nữa, ta không muốn nghe!

Mộc Thâm vẫn từ từ bước đến, lạnh lùng nói:

- Cô không muốn nghe, nhưng thực ra cô lại hết sức để ý lắng nghe. Tôi đã rất già rồi, để giữ được nhục thể này không bị ảnh hưởng bởi cái chết, tôi đã mất đi phần lớn sức mạnh của mình. Từ hơn ngàn năm trước, tôi đã bắt đầu đi tìm các người. Khi Vô Tắc Thiên gần chết, tôi đã sử dụng y thuật của mình để đưa bà ta rơi vào trạng thái chết lâm sàng. Tiếp đó tôi tìm thấy Vũ Phu, Kim Chỉ Tam và Hắc Sát, bây giờ chỉ còn cô nữa thôi. Mau tháo chiếc nhẫn ở ngón út của cô ra! Cô biết những điều tôi nói toàn là sự thật mà!

Lệ Gia nhìn khuôn mặt đầy những nếp nhăn của ông ta, dường như đã bị thuyết phục.

Hắc Sát cũng bước lên trước nói:

- Để ta tháo nó ra cho cô!

Lệ Gia bỗng hét lớn một tiếng, tung một cước vào ngực Hắc Sát.

Hắc Sát liền nhanh như điện lùi lại tránh cú đá của cô.

Lệ Gia tận dụng cơ hội đó, hét lớn một tiếng vận toàn lực vào tay trái bẻ gãy chiếc khóa nhỏ ở cửa sổ.

“Cách.”

Kim Chỉ Tam thấy vậy vội lao người về phía cô.

Lệ Gia huých mạnh vai, cả người lao ra ngoài cửa sổ, rơi xuống khoảng sân rộng trước tỉnh viện.

Quần ma vội lao ra cửa sổ, chỉ thấy Lệ Gia hạ thân xuống nóc chiếc rương đựng Vô Tắc Thiên sau đó lộn một vòng nữa xuống đất, chạy về phía Đại Nhật Như Lai Cung.

Mộc Thâm đưa tay căn mấy tên hung ma còn lại, lão nói:

- Không cần đuổi, cô ta là ngón tay giữ dao, chỉ có cô ta mới giúp chúng ta tìm được bảo đao của chủ nhân, giúp chúng ta kết hợp lại lần nữa.

* * *

Trời xoay đất chuyển.

Long Phi cảm thấy thân thể mình, linh hồn mình cũng đang xoay chuyển.

Tiểu Hoạt Phạt và các lạt ma độc lớn tạng kinh, từ từ ra khỏi đại điện.

Trong phút chốc Long Phi cảm thấy mình không còn nhục thân, không còn trọng lượng. Không có mắt nhưng nhìn được tất cả mọi thứ trên thế gian, không có tai nhưng nghe được những chuyện lạ trước giờ chưa từng nghe. Anh có cảm giác mình đang ở trong một không gian vô cùng vô tận, không bị giới hạn trong một bầu trời, một vũ trụ nào cả.

Thân hình Long Phi chợt run lên mấy cái, sau mỗi cái rung anh lại cảm thấy mình nhỏ bé đi. “Oa... oa...” Long Phi bật khóc, thì ra tâm thức anh đã trở về thời kỳ trẻ sơ sinh. Tiếp đó, Long Phi lại cảm thấy mình đang nằm trong bụng mẹ, một cảm giác ấm áp đầy tình thương tràn vào tâm thức anh. Khi anh còn đang lưu luyến cái cảm giác kỳ diệu đó thì thân hình lại rung lên mấy cái, tâm thần chuyển biến. Lúc này Long Phi thấy mình là một vị chiến tướng đang chỉ huy quân đội kiên cường chống trả quân địch bên bờ biển.

Quân Mông Cổ đang tấn công Normandi.

Khi anh đang tràn ngập cảm giác hào hùng, nắm chắc thanh kiếm lao lên phía trước quyết tử chiến với hàng vạn thiết kỵ Mông Cổ thì cảnh vật lại thay đổi. Lúc này, anh lại biến thành một vị học giả mặc áo dài, đang đứng trong cung điện Hy Lạp cổ đại giảng giải về triết học cho một vị quân vương...

Những hồi ức của hàng vạn kiếp trước, từ từ hiện lên trong óc Long Phi.

Cuối cùng Long Phi thấy mình đang ngồi trên lưng ngựa. Giữa bãi chiến trường mênh mông, một chiến binh to lớn, xấu xí đang bị đại quân của anh bao vây ở giữa. Mặc dù tứ chi và đầu hãn đang bị cột chặt bằng năm sợi thừng to bằng cánh tay trẻ con, nhưng hãn vẫn không ngừng đẩy dụa.

Ngũ mã phân thây.

Toàn thân Long Phi trấn động, tất cả những hồi ức của tiền thế đã trở về.

Khi cái đầu của Xi Vương hét lớn: “Ta sẽ trở lại”, thì Long Phi cũng giật mình hét lớn:

- Tôi hiểu hết rồi, tôi hiểu hết rồi!

* * *

Lệ Gia chạy như điên trên con đường núi không người. Cô rất muốn tìm thấy một ai đó để hỏi xem Long Phi đang ở đâu? Nhưng tất cả các lạt ma đều đã tập trung ở hậu điện, cô còn có thể tìm được ai ở đây?

Tốc độ của Lệ Gia thật nhanh, phút chốc đã đến chỗ chiếc xe jeep đậu.

Tinh thần của Lệ Gia lúc này rồi như tơ vò, chỉ muốn tìm thấy Long Phi. Đối với cô lúc này, Long Phi như chiếc phao cứu sinh giữa biển lớn phong ba, chỉ có tìm thấy anh, cô mới có một chút sinh cơ.

Lệ Gia vội vã chạy vào chính điện, trong đây có rất nhiều người đang lễ phật, nhưng Lệ Gia vừa nhìn đã biết nơi này không có Long Phi, vì thế vội vã chạy ra sau Tượng Như Lai, đi qua cửa sau của chính điện vào trung điện. Trung điện không một bóng người. Lệ Gia tiếp tục chạy vào hậu điện. Khi cô đang chạy, đột nhiên toàn thân chấn động, dừng lại đứng lắng nghe.

Cô nghe thấy một âm thanh kỳ lạ đang gọi tên cô.

- Lệ Gia, Lệ Gia...

Âm thanh này tuy cô mới nghe thấy lần đầu tiên, nhưng cô cảm thấy vô cùng quen thuộc, có sức hấp dẫn vô cùng. Giống như khi cô gặp Long Phi lần đầu tiên, mới gặp mà như đã quen nhau từ vạn kiếp trước rồi.

Trung điện im lặng như quỷ ngục.

Lệ Gia ngẩn người ra một lúc, đoán rằng âm thanh đó chỉ là ảo giác do mình tưởng tượng ra, liền tiếp tục chạy về phía hậu điện.

- Lệ Gia.

Cô sững người dừng bước, âm thanh lần này trở nên rõ ràng hơn, cô thậm chí cảm nhận được âm thanh đó phát ra từ lòng đất, ngay dưới chân cô đang đứng.

“Cạch” một âm thanh kỳ lạ phát ra. Sàn nhà liền di động để lộ ra một một miệng hầm khá lớn. Lệ Gia tò mò đến bên cạnh miệng hầm, cúi đầu nhìn xuống, nhưng chỉ thấy một vùng đen tối. Cô không nén nổi trí tò mò, liền đưa chân bước xuống bậc thang.

Đột nhiên, toàn thân Lệ Gia run bần bần, cặp mắt đẹp không biết từ lúc nào đã đăm lẹ, nhưng cô vẫn không dừng bước, tiếp tục đi xuống hầm bí mật.

* * *

Cùng lúc đó, ở hậu điện, Long Phi từ từ mở lớn mắt, không ngừng thở ra hồng hộc, mồ hôi ướt đầm cả quần áo.

Trong điện im lặng như tờ.

Hàng ngàn ánh mắt đều tập trung ở trên người anh.

Tiêu Hoạt Phạt nén không nổi, hỏi:

- Anh đã hiểu rõ điều gì rồi?

Long Phi thở dài một hơi nói:

- Tôi đã biết rõ tay trái của Ma Vương là cái gì rồi.

Nói đoạn, ánh nhắm mắt dưỡng thần, từ từ hồi tưởng lại sự việc mình vừa trải qua.

Chúng nhân nhần nại đợi anh, họ vì tiền đồ của nhân loại mà phải đợi.

Long Phi chậm chậm nói:

- Hàng triệu triệu năm trước, ở một không gian khác, có một cuộc đại quyết đấu giữa hai sinh vật sức mạnh siêu phàm là Long Thần và Ma Vương. Hai người này đều có sức mạnh kinh thiên động địa, quỷ khốc thần sầu, nhưng chỉ có Long Thần là sở hữu sức mạnh vượt qua thời không mà thôi. Khi Long Thần rơi vào thế hạ phong, ông ta liền sử dụng sức mạnh đó để đến vũ trụ này của chúng ta, nào ngờ Ma Vương cũng theo đuôi, dựa vào thông đạo mà Long Thần đã mở ra để đến được nơi này.

Long Phi từ từ mở mắt, thở dài một hơi rồi kể tiếp:

- Long Thần và Ma Vương lại ở trong vũ trụ này quyết đấu một lần nữa. May thay, Ma Vương do bị ảnh hưởng của điều kiện trong vũ trụ này mà thất thoát một phần sức mạnh, tốc độ giảm sút. Long Thần nhân cơ hội này liền đại triển thần oai, chặt đứt tay trái của hắn, nhưng do sơ ý mà Long Thần cũng bị hắn chặt đôi làm hai đoạn.

Chúng tăng nghe xong điều niệm phật hiệu, biểu thị sự thương tiếc vô hạn với Long Thần.

Long Phi lại kể tiếp:

- Cả Long Thần và Ma Vương đều có sức mạnh phân li và tái sinh. Long Thần sau khi phân li, liền biến thành một âm, một dương, chính là Phục Hy và Nữ Oa. Sau đó Nữ Oa dùng sức mạnh của Ngũ Sắc Thạch, đánh bật Ma Vương trở về vũ trụ nguyên lai của hắn, cũng có thể là một vũ trụ thứ nguyên nào đó, rồi Nữ Oa lại dùng Ngũ Sắc Thạch để phong kín thông đạo giữa hai vũ trụ để cho Ma Vương vĩnh viễn không thể trở lại. Nhưng vấn đề lại nảy sinh, chính là cánh tay trái cầm đao của Ma Vương lưu lại vũ trụ này.

Long Phi ngừng một chút rồi nói tiếp:

- Phục Hy và Nữ Oa sau khi đánh đuổi Ma Vương liền chọn một tinh cầu, chính là hành tinh của chúng ta, sáu do hai người kết hợp với nhau. Kể từ đó, tinh cầu biến đổi không ngừng, xuất hiện vô số sinh mạng, cuối

cùng tiến hóa thành loài người như hiện nay. Nhưng Nữ Oa vì hao tổn nguyên thần luyện Ngũ Sắc Thạch mà mất đi năng lực tái sinh, chỉ có thể ẩn thân trong lòng đất, vĩnh viễn không thể luân hồi. Còn Phục Hy thì không ngừng luân hồi, không ngừng vì loài người chiến đấu chống lại cánh tay trái của Ma Vương bởi vì chỉ cần cánh tay trái đó hội đủ sức mạnh, nó có thể phá vỡ phong ấn của Nữ Oa, mở ra thông đạo giữa hai vũ trụ để Ma Vương trở về diệt thế.

Tiểu Hoạt Phật liền hỏi:

- Tay trái của Ma Vương hiện ở đâu?

Long Phi nói:

- Tay trái của Ma Vương lần xuất hiện lần đầu tiên là Xi Vưu. Nhưng hắn đã bị Hoàng Đế, một hóa thân của Phục Hy ngũ mã phân thân, đáng tiếc là năng lực tái sinh của Ma Vương không hề mất đi. Tuy bị thương tổn nặng nề, nhưng mỗi phần thân thể của Xi Vưu bao gồm đầu, mình và tứ chi đều biến thành những ma vật khác nhau trong lịch sử, tàn hại nhân gian. Nhưng cũng do bị tách ra như vậy mà bọn chúng mất đi một phần ký ức, không biết đồng bọn của mình ở đâu và là ai.

Tiểu Hoạt Phật liền hỏi tiếp:

- Tình hình bọn chúng hiện nay ra sao?

Cuối cùng thì đã hỏi câu quan trọng nhất.

11. Đại Chiến

Đôi mắt đẹp mê hồn của Lệ Gia sáng rực lên trong bóng tối.

Bên dưới những bậc thang đá là một địa đạo dài, cuối địa đạo có một cánh cửa lớn bằng sắt. Hai bên cánh cửa hai ngọn đèn đỏ làm địa đạo bao trùm trong không khí khủng bố.

Cánh cửa bị khoá chặt bằng một sợi xích sắt lớn. Lệ Gia đưa tay lắc thử mấy cái, dây xích va vào cửa gây nên những tiếng kêu loảng xoảng vang động trong địa đạo.

Cô chợt cảm thấy toàn thân vô lực, ngồi bệt xuống đất đưa mắt nhìn cánh cửa.

Bên trong là cái gì? Điều này cô không biết rõ, nhưng có thể xác định tiếng gọi cô khi này là từ đây phát ra.

“Rắc...”

Sợi xích sắt lớn đứt đoạn.

Cảnh tượng kỳ dị này đều không lọt khỏi mắt Lệ Gia, nhưng không làm cô cảm thấy kinh ngạc chút nào cả. Đường như cô biết nó sẽ xảy ra vậy, liền từ từ đứng dậy.

“Boong!”

Cửa sắt như bị một cánh tay vô hình đẩy mạnh, mở bật ra.

Bên trong chính là thần điện bí mật dưới lòng đất, nơi giam giữ ma đạo. Trong điện đốt đầy những ngọn đèn đỏ giống như bên ngoài cửa, làm cho cả tòa thần điện tắm trong một sắc hồng khủng bố.

Lệ Gia tựa như mất đi thần trí, mơ mơ hồ hồ đi vào trong điện, theo đường thông đạo đi vào giữa điện. Khi đến bên dưới tượng Đại Nhật Như Lai, cô hướng mắt lên nhìn lồng pha lê giam giữ ma đạo trên tay ngài.

Vừa nhìn thấy ma đạo, Lệ Gia liền trứ nhãn không rời mắt khỏi nó.

Ma đạo rung lên bần bật, không ngừng phát ra những âm thanh kỳ lạ.

Lệ Gia cảm thấy cổ họng khô rát, trong đầu chỉ còn một ý nghĩ duy nhất.

Phải cầm lấy thanh đao kia.

* * *

Long Phi ngừng một chút rồi nói tiếp:

- Ma thủ khi biến thành Xi Vưu, ngón cái biến thành cái đầu, ngón trỏ biến thành chân phải, ngón giữa biến thành chân trái, ngón vô danh thành tay phải, ngón út thành tay trái, bàn tay thì biến thành thân thể. Vì thế khi bị Hoàng Đế ngũ mã phân thân, đầu, mình và tứ chi của Xi Vưu liền biến thành sáu tên ma đầu. Nhưng vô luận chúng luân hồi thể nào, trên thân chúng cũng đều có một ấn ký. Chính là trên ngón tay cái tương đương của bàn tay trái luôn luôn có một đạo hồng tuyến bắn ra.

Nói đến đây, Long Phi chợt biến sắc mặt. Anh nghĩ đến một khả năng rất đáng sợ.

Chúng tăng đều ngạc nhiên nhìn anh.

Tiểu Hoạt Phật thấy vậy liền hỏi:

- Chuyện gì vậy?

* * *

Lệ Gia đưa tay gỡ mảnh huyết phù dán trên lồng pha lê, trong tim dâng trào lên những đợt sóng dữ dội.

Ma đao rung động ngày càng dữ dội, tựa như đang hân hoan cổ vũ cho Lệ Gia.

Trong tâm linh Lệ Gia như có ai đó đang kêu gọi cô:

- Gỡ nó ra! Gỡ nó ra!

Nhưng một hình ảnh khác lại lướt qua trong đầu cô, đó là bà Sơ và Long Phi. Họ đều đang khẩn cầu cô đừng làm như vậy, thứ thế giới này cần là tình yêu chứ không phải là thù hận.

Lệ Gia thét lớn một tiếng, đưa tay giật mạnh tấm huyết phù. Huyết phù mà Tiểu Hoạt Phật dùng đạo hạnh của mười kiếp tu hành mới tạo ra được.

Cùng lúc đó, Tiểu Hoạt Phật kêu thảm một tiếng, thổ ra một búng máu rồi ngã ngửa người ra phía sau.

Long Phi và chúng tăng đều ngạc nhiên không hiểu vì sao?

Long Phi vội phóng người đến bên Tiểu Hoạt Phật.

Chỉ nghe Tiểu Hoạt Phật thều thào nói:

- Nhanh! Đến địa điện ngay! Có người đã gỡ bỏ huyết phù.

* * *

Lệ Gia không ngừng gỡ hết các phù chú dán trên lồng pha lê, ma đao rung động càng dữ dội hơn nữa.

“Ầm...”

Lồng Pha Lê bị vỡ thành hàng vạn mảnh bắn ra khắp địa điện.

Ma đao bắn ra muôn đạo hào quang, từ từ bay lên.

Lệ Gia như người đang ngủ mê, từ từ quỵ xuống, tháo chiếc nhẫn đeo ở ngón út, để lộ ấn ký hồng tuyến của Ma Vương.

Đôi mắt xanh xinh đẹp, nay đã thành sắc đỏ khủng bố.

* * *

“Rắc...”

Nắp hòm bật tung lên không trung, vỡ thành hàng trăm mảnh gỗ vụn.

Vô Tắc Thiên bay lên khỏi hòm gỗ, hai mắt chuyển thành màu đỏ như máu, từ từ chuyển động về phía Đại Nhật Như Lai cung.

Mục quang bốn tên ma đầu còn lại cũng sáng rực hồng quang, theo sát sau lưng Vô Tắc Thiên.

Tả thủ của Ma Vương cuối cùng sẽ phục hồi. Không ai có thể đoán được sự việc tiếp theo sẽ thế nào ?

* * *

Các lạt ma đang dùng hết sức đẩy cánh cửa, nhưng dường như có một sức mạnh nào đó đang giữ cho cánh cửa đứng im không hề chuyển động.

Long Phi đi xuyên qua đám lạt ma, bước tới gần cánh cửa.

Ngay cả bọn Thượng Trí, Thượng Tuệ cũng đứng trong đám lạt ma đang đẩy cửa.

Cánh cửa từ từ chuyển động từng chút một. Bỗng...

“Ừ... ừ.”

Một cơn cuồng phong nổi lên, thổi tắt hết cả đèn đuốc. Trong gió còn kèm theo có cát bụi, khiến chúng tăng không thể mở mắt.

Có người kinh hoàng kêu lớn:

- Xảy ra chuyện gì vậy? Cứu tôi với!

Khi đó, cánh cửa điện cũng hé mở một khoảng không đủ cho một người len vào.

Long Phi thấy vậy liền lách người bước vào.

“Rầm.”

Cuồng phong đổi hướng làm cánh cửa bị đóng xập lại lần nữa.

Cảnh tượng trước mắt khiến lòng anh chợt chùng lại. Anh không còn sự lựa chọn nào khác. Từ ngàn ngàn vạn năm nay, đối chọi với Ma Vương là con đường duy nhất mà Long Thần có thể đi.

Cuộc chiến sinh tử đã được định sẵn.

Nếu như anh thắng, nhân loại sẽ tiếp tục tồn tại và phát triển. Ngược lại, thì ngày hôm nay sẽ là ngày tận thế.

Giữa trung tâm địa điện bọn Vũ Phu, Kim Chỉ Tam, Hắc Sát, Vô Tắc Thiên, Thâm Điền và Lệ Gia sáu người đã đứng đó từ bao giờ.

Sáu cặp mắt sáng rực huyết quang nhìn chòng chọc vào Long Phi. Ma đao nằm trong tay của Lệ Gia. Mười hai đạo hồng quang tập trung trên người cô. Mỗi huyết thủ hàng vạn năm đã đến lúc giải quyết.

“Xi...”

Từ thanh ma đao tỏa ra một đám mây máu, bao bọc lấy bọn Vũ Phu sáu người.

Đám mây máu từ từ quấn tụ lại.

Lệ Gia chuyển động xoay chuyển theo Ma Đao. Tiếp đó bọn năm người còn lại cũng bắt đầu chuyển động. Tốc độ xoay tròn càng lúc càng nhanh, nhanh đến độ Long Phi không còn thấy rõ ai với ai, chỉ thấy sáu bóng ảnh xoay tròn liên tục trong đám mây máu.

Một áp lực khủng khiếp ép Long Phi sát vào tường, khiến anh cảm thấy vô cùng khó thở.

Cuồng phong lại nổi lên dữ dội.

Y phục Long Phi bay phất phật trong gió. Anh vội hét lớn một tiếng, hai tay chậm chậm hợp lại.

Những bóng ảnh trong đám mây máu từ từ biến mất, chúng hợp lại thành một bóng ảnh duy nhất. Mây máu cũng dần dần bị cuốn theo gió. Cánh tay trái của Ma Vương đã bắt đầu quá trình hợp thể.

Không khí dường như bị ép chặt lại, một năng lượng khổng lồ đang được giải phóng.

Tượng đại nhật như lai ở giữa điện không chịu nổi áp lực khủng khiếp đó mà vỡ ra từng mảnh vụn, phát ra những tiếng động âm âm, bụi bay mù mịt.

Đám mây máu lúc này đã hợp lại với sáu bóng ảnh tạo thành một cơn lốc đỏ rực. Bên trong cơn lốc có thể thấy một cánh tay to lớn đen đúa đang cầm Ma Đao ẩn ẩn hiện hiện.

Hai tay của Long Phi cũng đã hợp lại thành một.

Hai nửa của Long Thần đã hợp lại thành một.

Bốn đạo hào quang từ bốn phía đông tây nam bắc bắn về phía Long Phi.

Con rồng ánh sáng liền cuộn tròn lấy anh.

Nguyên thần của Nữ Oa đã được triệu tập để cùng Long Phi quyết chiến một trận cuối cùng với Ma Thủ.

Mặt khác, trận cuồng phong màu đỏ cũng dần dần biến mất để lộ hình dáng của ma thủ.

Một cái đầu to lớn, thân thể mọc đầy vẩy như vẩy cá, chân tay to lớn.

Lúc này Long Phi cũng hú dài một tiếng, quá trình biến thân đã hoàn tất. Một luồng sức mạnh vĩ đại chạy trong nội thể anh, nhưng anh biết rõ, sức mạnh đó không phải là vô tận. Vì sự tồn vong của nhân loại, anh nhất định phải tốc chiến tốc thắng.

Ký ức của tiền kiếp trở về khiến Long Thần nhận ra kẻ trước mặt mình là ai. Hơn ngàn năm trước, anh đã cùng hắn quyết một trận sinh tử. Khi đó anh là kẻ thắng lợi, vì thế sự trở về của Ma Vương bị hoãn lại một thời gian dài.

Lúc đó anh là Hoàng Đế.

Ma thủ là Xi Vưu.

“A...”

Xi Vưu ngẩng đầu kêu lớn, ma đao trong tay khướ một vòng. Một đạo đao khí liền quét ra.

“Rầm rầm rầm rầm.”

Phần còn lại của tượng Đại Nhật Như Lai liền vỡ ra thành muôn mảnh vụn. Những viên đá nhỏ bắn khắp phòng. Lại một điều là những viên đá bắn về phía Xi Vưu đều bị vỡ vụn thành bột, bay tứ tán. Phút chốc cả tòa đại điện bụi bay mù mịt.

Long Thần hú dài một tiếng, phóng về phía Xi Vưu như một mũi tên.

Hai con mắt to như đèn pha của Xi Vưu chiếu ra hai đạo huyết quang vào mặt Long Thần, ma đao trong tay lập tức vung ra, quét ngang người Long Thần.

Trận đấu quyết định sự tồn tại của loài người cuối cùng đã bắt đầu.

“Xẹt xẹt.” Long Thần tích tụ năng lượng vào hai tay, hợp lại thành kiếm, chém thẳng vào ma đao.

“Keng keng...” Long Thần bay lên trên không, lộn một vòng rồi hạ thân xuống đất. Xi Vưu cũng lão đảo lùi lại mấy bước mới ổn định được thân hình.

Gỗ đá và gạch vụn trên trần điện rơi xuống như mưa. Trong nháy mắt, cả tòa đại điện nguy nga tráng lệ đã biến thành một bãi chiến trường tàn khốc và thê lương.

Song mục Xi Vưu bắn ra hai đạo huyết quang. Từ hai mắt Long Thần cũng xạ ra hai đạo thanh quang.

Long Thần chợt nhớ lại căn nguyên của cuộc chiến giữa anh và Ma Vương.

Long Thần vốn là một sinh vật sáng tạo. Còn Ma Vương chính là ác linh đại biểu cho sự hủy diệt và phá hoại.

Từ khi tồn tại, bọn họ đã rơi vào thế bất lưỡng lập.

Xi Vưu dẫm mạnh chân trái xuống đất.

“Rầm...”

Cả tòa đại điện rung lên như bị động đất.

“Rầm...”

Bước thứ hai.

Xi Vưu hét lớn một tiếng. Ma đao trong tay lại quét ra lần nữa. Một đạo điện quang quang cắt thẳng về phía Long Thần.

Long Thần liền xòe rộng hai tay, chặn luồng điện quang lại.

“Rầm...”

Một tiếng nổ vang lên.

Điện quang bị Long Thần chặn lại bắn ra tứ phía, bắn vào tường làm những bức phù điêu rơi lả tả.

Xi Vưu lại kích ra đạo điện quang thứ hai.

Long Thần đưa tay cản lại, nhưng bị áp lực ép lùi mấy bước.

Tên Xi Vưu này so với ngàn năm trước đã mạnh lên nhiều lần.

Long Thần biết rõ nếu mình cứ rơi vào thế bị động như vậy, thất bại là chuyện tất yếu. Anh liền khê lắc mình, chiếc áo bào liền bay ra phía trước, chặn lại đạo điện quang thứ ba.

“Ầm...”

Đạo điện quang liền bị bắn trở lại trúng vào ngực Xi Vưu.

Gã hét lớn một tiếng, lão đảo lùi bước, cản thân mình to lớn đập thẳng vào tường, làm cát bụi bay lả tả.

Long Thần nhân cơ hội ấy liền hét lớn một tiếng, hai tay chia tả hữu chặt mạnh vào người Xi Vưu.

Xi Vưu vội gào lên một tiếng, ma đao vung ra, chặn lại thế công bài sơn đảo hải của Long Thần.

Ma đao chạm phải song thủ của Long Thần phát ra âm thanh như kim thiết va chạm. Đường như cánh tay của Long Thần đã biến thành kim loại.

Long Thần xuất thủ nhanh như chớp, khi tả khi hữu, khi đâm khi chém nhưng đều bị Xi Vưu dùng ma đao chặn lại. Tuy chỉ có hai người quyết chiến, nhưng khí thế ngút trời mây, tựa hồ thiên binh vạn mã đang cùng hò reo quyết tử trên sa trường, thật khiến người ta khí huyết phùng phùng...

Long Thần đưa tay chặt mạnh vào thân ma đao làm nó bật ra ngoài. Vùng ngực của Xi Vưu liền lộ ra sơ hở, anh vội hét lớn, tay trái nhanh như chớp chọc thẳng vào ngực hắn. Tưởng đã đắc thủ, nào ngờ lúc đó toàn thân Long Thần lại nổi lên một cơn đau dữ dội.

Đây là hiện tượng năng lượng cạn kiệt.

Năng lượng của Nữ Oa tuy lớn, nhưng khả năng tiếp nhận của Long Phi cũng chỉ có hạn, giống như một con thuyền không thể chở quá nhiều người vậy. Lúc này năng lượng của anh đã gần cạn kiệt.

Long Thần không còn cách nào khác vội từ bỏ ưu thế tấn công nhảy vọt về phía sau.

Xi Vưu không hề truy kích, chỉ từ từ giơ cao ma đao, song mục bắn ra những tia sáng đỏ như máu.

Long Thần vội thủ tâm ngưng thần, anh biết Xi Vưu sẽ toàn lực tấn công một kích cuối cùng.

Ma đao trong tay Xi Vưu dần dần đưa cao quá đầu.

Một luồng khí lưu xoay chuyển xuất hiện trong địa diện. Long Thần cảm thấy áp lực từ đao của Xi Vưu vô cùng lớn, ép chặt vào ngực anh đến khó thở.

Xi Vưu vẫn từ từ giơ cao ma đao, tựa hồ như đao nặng vạn cân.

Khí lưu chuyển động càng nhanh hơn, áp lực ép tới Long Thần cũng ngày càng mạnh mẽ.

Xi Vưu hét lớn một tiếng, hai mắt sáng rực hàn quang, Ma đao hạ xuống chọc thẳng vào đầu Long Thần. Đồng thời cả thân hắn cũng lao thẳng về phía anh, mỗi bước đều làm cho địa diện trời rung đất chuyển.

Long Thần hai tay tạo thành hình chữ thập, chuẩn bị tiếp một đao tận lực của Xi Vưu.

Đúng vào lúc đó, một ý niệm chợt thoáng qua trong đầu Long Thần.

Anh đã hiểu ra.

Thì ra năm xưa trong trận đại chiến với Ma Vương, Long Thần không hề bị thương mà phân thành Nữ Oa và Phục Hy, mà là tự mình phân li. Bởi vì chỉ có tự mình phân ly, Long Thần mới có thể giải phóng được năng lượng để tinh luyện Ngũ Sắc Thạch, phong bế thông đạo giữa hai vũ trụ. Hiện nay cũng chỉ có cách giải phóng năng lượng bằng cách tự phân li may ra mới có thể ngăn được một đao tất sát của Xi Vương.

Long Thần sau khi phân li liền cảm thấy trong nội thể xuất hiện một loạt các phản ứng dây chuyền, tựa như thái cực sinh lưỡng nghi, lưỡng nghi sinh tứ tượng, tứ tượng sinh bát quái, bát quái biến hoá vô lường...

Nhưng hiện nay Long Thần đã cạn kiệt sức lực, mặc dù phân li giải phóng năng lượng rất lớn, nhưng cũng không thể đủ để ngăn một đao tất sát này.

Giả như đao này chém trúng Long Thần. Nữ Oa và Phục Hy sẽ cùng lúc tan thành mây khói. Nguyên thần của hai người trước khi tan biến sẽ giải phóng một nguồn năng lượng cực lớn, cộng thêm sức mạnh của ma đao sẽ có thể rạch đứt không gian. Mở ra con đường để Ma Vương trở về diệt thế.

Loài người sẽ rơi vào bể khổ trầm luân không thể thoát ra.

Ý nghĩ đó vừa thoáng qua trong đầu, Long Thần đã đưa ra quyết định.

Đột nhiên, áp lực hoàn toàn biến mất, khí lưu đã bị ma đao hút hết vào.

Ma đao liền phát ra ánh sáng đỏ như máu, chiếu rọi cả một vùng xung quanh.

Long Thần hét lên một tiếng, hạ thong tay xuống.

Bốn đạo điện quang liền từ chân Long Thần chạy ra bốn phía đông tây nam bắc. Trong nháy mắt, những vẩy giáp trên thân Long Thần đã hoàn toàn biến mất.

Long Thần lại biến thành Long Phi, đứng sừng sững trước mặt Xi Vương.

Một đao này có thể giết chết Long Phi, nhưng tuyệt không thể thương hại Nữ Oa, cũng không thể giải phóng đủ năng lượng để phá vỡ không gian, mở đường cho Ma Vương trở về.

Nhưng Long Phi chắc chắn sẽ chết.

Ma đao chém xuống.

Long Phi ngẩng đầu chờ chết, trong lòng hết sức phẳng lặng.

Ma đao chỉ còn cách đầu anh sáu thước.

Năm thước.

Bốn thước.

Ma đao đột nhiên dừng lại, tựa như một cảnh phim bị pause lại.

Hai mắt Xi Vương để lộ ra thần sắc kỳ quái, ngẩn người ra nhìn thanh ma đao trong tay trái. Hai chân và tay phải rung lên bần bật như muốn lao vọt về phía trước, nhưng cánh tay trái vẫn không hề động đậy.

Cảnh tượng này hết sức kỳ quái, toàn thân Xi Vương đột nhiên chấn động.

Long Phi thấy vậy khóe mắt liền chảy ra hai hàng nước mắt.

Anh đã hiểu ra.

Lệ Gia dù biến thành tay trái của Xi Vương nhưng vẫn không muốn giết anh.

Cô đối với Long Thần có mối thù khắc cốt ghi tâm, nhưng đối với Long Phi lại chỉ có tình yêu.

Xi Vương hét lớn một tiếng, tay phải liền đâm mạnh một đâm vào mặt Long Phi.

Long Phi than thầm trong bụng, biết chắc mình sẽ chết.

Đao quang lóe lên.

Xi Vưu kêu lên thảm thiết, lão đảo lùi lại.

Thì ra tay trái đã đưa đao lên chém mạnh vào tay phải của hắn.

Cánh tay phải rơi xuống đất gãy lên đành đạch, trong nháy mắt đã biến thành Vô Tắc Thiên mình đầy máu me nằm im không động đậy.

“A...”

Xi Vưu cắn mạnh vào tay trái của mình, máu tươi chảy lênh láng.

Long Phi máu huyết rùng rục, kêu lớn: “Lệ Gia!” rồi lao người lên phía trước.

Tay trái của Xi Vưu liền quay ngược đầu đao, đâm thẳng vào tim mình.

“Á...”

Xi Vưu lại gầm lên một tiếng thảm thiết.

Một dòng máu tươi bắn ra. Thân hình to lớn của Xi Vưu đổ sập xuống sàn, biến thành năm người Mộc Thân, Vũ Phu, Hắc Sát, Kim Chỉ Tam và Lệ Gia.

Ma đao biến thành một đạo hồng quang phá vỡ nóc điện, bay vọt lên trời, nháy mắt đã biến mất.

Long Phi vội lao đến ôm Lệ Gia vào lòng.

Lệ Gia yếu ớt nói: “Anh nhìn kìa, bầu trời thật đẹp.”

Long Phi nhìn theo ánh mắt của cô, chỉ thấy Ma Đao chớp mắt đã biến mất sau đám mây.

Khi anh cúi đầu xuống thì Lệ Gia đã ngọc nát hương tiêu, một nỗi đau thương vô bờ bến trào dâng trong tim anh.

Cả bọn năm người còn lại cũng đều tâm đoạn khí tuyệt, năng lượng khủng khiếp của ma đao đã hủy diệt nguyên thần của chúng.

Nhưng ma đao đã chạy thoát.

Bên ngoài có tiếng chân người chạy rầm rập, phút chốc các lạt ma đã lục tục bước vào đứng đầy địa điện.

Long Phi không hề để ý đến họ, cứ ôm chặt thi thể lạnh cứng của Lệ Gia, hai hàng lệ nóng chảy dài trên má. Cái chết của cô đã để lại trong lòng anh một vết thương mà ngàn vạn kiếp sau cũng không thể nào lành lại được...HẾT

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/long-than>